

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE

articole, resurse, materiale online

NR. 7 / 2023

București
2023

Redactor: Ilescu Aurelia

Coperta: Ilescu Aurelia

DTP: Ilescu Aurelia

Coordonator: Dobrica Mihaela

Editura: Smart Edu Publishing

Adresa: Hrisovului 2-4,

Bucuresti, 013162

Email: office@academiajunior.eu

Adresa online: http://academiajunior.eu/wps/?page_id=838

Bucuresti, 2023

ISSN 2784 – 1952

ISSN – L 2784 – 1952

Contents

TERRA – MINUNATA PLANETĂ ALBASTRĂ	10
AGAPE MARICICA.....	10
TIMIDITATEA LA ȘCOLARII MICI.....	16
TANISLAV MARIANA CRISTINA	16
Importanța evaluării în învățământul preșcolar.....	18
MIȘCOLȚI IOANA CRISTINA	21
Importanța educației în viața oamenilor.....	24
ȘCOALA INCLUZIVĂ – O NECESITATE ÎN EDUCAȚIA ACTUALĂ.....	26
Crăciun Daniela.....	26
Exemplu de demers didactic centrat pe competențe cheie	29
Stancu Elena.....	29
POLITICI EDUCAȚIONALE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR PENTRU MOTIVAREA PROFESORILOR.....	30
Robu Maria Raluca	30
Esențial în educație. Promovarea imaginii școlii.....	37
Trepăduși Maria Elena.....	37
PROFILUL PSIHOLOGIC AL ȘCOLARULUI MIC	38
GURGU MARIA LAURA	38
Evaluarea și propria persoană	40
Rujoiu Dana Alice	40
Oportunități egale în educație prin valorizarea instruirii diferențiate.....	41
Strategii incluzive în procesul predării-învățării pentru integrarea elevilor cu CES	43
VESTEA NAȘTERII ȘI A ÎNVIERII DOMNULUI – RENAȘTEREA SUFLETELOR NOASTRE	44
Belcotă Cernescu Cornelia Anișca	44
„În lumea fluturașilor”- Joc de mișcare	45
Ardelean Aurelia Liana.....	45
ACTIVITĂȚILE MATEMATICE DESFĂȘURATE ÎN GRADINIȚA – ANTRENAMENT PENTRU STADIUL OPERATOR.....	47
LAU-ANDRIES LAURA.....	47

Țestoasa și melcul	49
Crina Ursuț.....	49
ȘCOALA CU TOLERANȚĂ ZERO LA VIOLENȚĂ	49
TOLAN FLORENTINA	49
DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR CHEIE LA ORELE DE MATEMATICĂ	51
Bondrescu Cristina-Ionela.....	51
Condiționarea socială și trebuința individuală înnăscută, premise ale învățării creative	52
BENȚE CAMELIA MARIA.....	52
ȘCOALA - NUCLEU ȘI CATALIZATOR AL PARTENERIATULUI EDUCAȚIONAL .	54
MANEA ANGELICA.....	54
CONCEPTUL DE JOC DIDACTIC MATEMATIC	55
Voaideș Minodora.....	55
„VALORIFICAREA EXPERIENȚEI ÎN IMPLEMENTAREA PROIECTELOR EDUCTIONALE -EXEMPLE DE BUNE PRACTICI ”	57
SAVA-RADUCA IONELA	57
ANALFABETISMUL FUNCȚIONAL ÎN SECOLUL XXI	60
Onea Oana Maria.....	60
METODELE CENTRATE PE ELEV ÎN ORELE DE MATEMATICĂ	61
CAPRĂ-IVAȘCU MARIA-ANCA.....	61
VLAICU JIPU IOANA SMARANDA	63
HUIAN DELIA.....	64
MARCU DOROTHEA- AURA	66
COPILUL ȘI TIMPUL ACORDAT ACESTUIA	67
MUNTEA MARINELA	67
Blocajele creativității	69
Fișă de lucru	72
Evaluare - Împărțirea numerelor naturale (clasa a II-a) Moraru Elena-Daniela	74
Fișă de lucru Adunarea și scăderea numerelor de 0 la 20 cu trecere peste ordin Clasa I	76
Rolul disciplinei Dezvoltare personală în formarea viitorului adult.....	78
JOCUL DIDACTIC ÎN ORELE DE ISTORIE.....	80
Ionescu Luiza Ștefania.....	80

PERSONALITATEA CADRULUI DIDACTIC – FACTOR AL EFICIENȚEI PROCESULUI EDUCAȚIONAL ÎN SOCIETATEA BAZATĂ PE CUNOAȘTERE	81
Antohi Nelia Mirela	81
EXPERIMENTUL INTEGRAT ÎN ACTIVITATEA DIN GRĂDINIȚĂ.....	83
Acasandrei Iuliana	83
FRUMOASA LEGENDĂ A CURCUBEULUI	85
CĂLDĂRUȘĂ-BORZAȘI ELENA-MARIA	85
REFORMA DIN INVATAMANTUL ROMANESC.....	86
Sălășan Monica.....	86
ESECUL SCOLAR.....	88
Muca Sorina	88
BULLYINGUL LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ	90
Carmen Mariana Chinan.....	90
IMPORTANȚA SĂNĂTĂȚII COPILULUI MIC ȘI A FAMILIEI	91
ȘANTA SIMONA MIHAELA	91
Privind spre viitor.....	94
Petrescu Dana	94
ATAȘAMENTUL ȘCOLARULUI MIC FAȚĂ DE CEL AL PREȘCOLARULUI PENTRU CADRUL DIDACTIC	96
Nichifor Mihaela Roxana	96
FIȘĂ DE LUCRU- POEZIA DIVERSITATE Disciplina: Dezvoltare personală.....	99
NUȚĂ ROXANA-ADRIANA.....	99
STIMULAREA CREATIVITĂȚII ELEVILOR PRIN INTERMEDIUL POVEȘTIILOR...	99
Damian Ancuța Mihaela	99
Gândirea critică , metodă activă de predare.....	102
Arizan Geanina	102
Motricitate și voință, particularități specifice preșcolarilor	103
POP ANAMARIA FLORINA	103
Valoarea instructiv - educativă a jocului didactic.....	105
EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE RELAȚIA GRĂDINIȚĂ-ȘCOALĂFAMILIE- SOCIETATE	106
Nicoraș Geanina.....	106
Burnout	108

Vișinoiu Irina - Mădălina.....	108
INTEGRAREA ELEVILOR CU CES ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL DE MASĂ.....	110
Nicula Gabriela-Margareta	110
Toleranța, între teorie și practică.....	111
Mihai Adriana	111
EDUCAȚIA ADULȚILOR – PROVOCAREA PREZENTULUI	113
Voicu Anca-Davida.....	113
Rolul povestirii și creativitatea preșcolarilor prin abordarea curriculumului integrat	115
Aviana Anca-Elena	115
Necesitatea îndrumării jocului de creație	117
BOSOI IOANA-THEODORA	117
Manifestarea potențialului creator al preșcolarilor	118
FLORINA FLORIAN.....	119
Educația ecologică	121
Guiu Alina Georgiana.....	121
Metodologia evaluărilor din învățământul preșcolar	123
Huțu Elena Ingrid	123
Școala, factor decisiv pentru incluziunea copiilor cu CES.....	125
Ilean Denisa-Maria.....	125
Importanța învățării Limbilor Străine de la vârsta preșcolarității	127
Zaharia Alexandra-Valeria.....	127
Integrarea copiilor cu CES în învățământul preșcolar	129
Vasilică Andreea Claudia	129
CREATIVITATEA LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ	131
Nițu Oana Adriana	131
Rolul naturii în viața copilului.....	133
Oancea Ionela Daniela	133
Școala incluzivă – o școală pentru fiecare	134
Olteanu Petruța Alexandra	134
CREATIVITATE ȘI ETICĂ ÎN EDUCAȚIA STEM	136
Burcă Ioana	136

Proiect activitate extracurriculară „CARNAVALUL PRIMĂVERII” – activitate desfășurată în colaborare cu părinții	138
FRĂȚILĂ ADINA IULIANA	138
Mama	139
Despa Mirela.....	139
Jocuri pentru dezvoltarea expresivității și creativității limbajului la vârsta preșcolară.....	140
CREATIVITATEA PROFESORULUI, FACTOR MODELATOR AL CREATIVITĂȚII ELEVILOR.....	145
Ilie Tincuța.....	145
MODALITĂȚI DE CUNOAȘTERE A PERSONALITĂȚII ELEVULUI	148
Mărmureanu Cati Larisa	148
Rolul cadrului didactic în alegerea strategiilor și tehnicilor de muncă intelectuală	151
Blănaru Anișoara	151
Suflet de Miradoniz	155
Bostan Lăcrămioara Constanța	155
Lectura	157
Lup Viorica Mihaela	157
Factorii determinanți în alegerea strategiei optime de predare.....	159
Boghină Steluța –Letiția	159
Prevenirea și corectarea conduitelor greșite ale copiilor.....	160
Stîncel Ionela	160
BURNOUT.....	162
Vișinoiu Irina - Mădălina.....	162
COPILUL ȘI VIOLENȚA INFANTILĂ	164
Vasile Daniela.....	164
CUM CORECTĂM COMPORTAMENTUL NEDORIT AL COPILULUI	167
Mihai Alexandra.....	167
DIRECȚII DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A RELAȚIONĂRII EFICIENTE PROFESOR - PĂRINTE / PROFESOR-ELEV	169
Paduraru Gabriela	169
Părintele, cel dintâi model al copilului	171
Cristina Roman.....	171

Utilizarea aplicațiilor digitale utile la clasă.....	174
Constantin Oboroceanu	174
Jocuri didactice la clasa pregatitoare în formarea competenței scris-citit ..	176
Goliță Mirela	176
DEZVOLTAREA LIMBAJULUI LA ȘCOLARII MICI	178
Zota Emilia-Daniela	178
DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII PREȘCOLARULUI	SPECIFICUL
MANIFESTĂRILOR CREATIVE ALE COPILULUI DE VÂRSTĂ PREȘCOLARĂ ...	180
ȘUVIȚEANU MICȘUNICA.....	180
RELAȚIA PĂRINTE - PROFESOR.....	182
Nicolae Florina Ramona	182
Experiințe didactice prin programul Erasmus + "Make technology your friend", Cipru, 2022	185
Nicoleta Istrate.....	185
Bunica	187
Irina Paraschiv.....	187
PRO SAU CONTRA"ȘCOALA ALTFEL"	188
COȘEREANU ALINA	188
Valențe ale jocului de rol în dezvoltarea competențelor socioemoționale la vârsta preșcolară.....	190
Cucu Mirela	190
Ideea ce învinge rasismul	192
Hotea Laura-Georgiana	192
EDUCAȚIA ECOLOGICĂ ÎN GRĂDINIȚĂ	193
ALMĂJAN LAVINIA GABRIELA	193
OPȚIONAL "ÎN LUMEA MINUNATĂ A POVEȘTILOR"	195
BOUDA MARIA	195
EDUCAȚIA PENTRU SĂNĂTATE ÎN GRĂDINIȚĂ.....	196
FULGA DALIBORCA.....	196
Importanța parteneriatului grădiniță-familia.....	198
Burtescu-Vesna Slavița	198
Educația financiară în grădiniță	199
MICULESCU MONA DELIA.....	199

ROLUL FABULEI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR.....	201
COJOCEA AURA MELANIA	201
ROLUL FAMILIEI IN DEZVOLTAREA PERSONALITATII COPILULUI	203
SOMOIAG LUCIA	203
CONTRIBUȚIA DISCIPLINEI ISTORIE, CLASA A IV-A, LA PROFILUL DE FORMARE AL ABSOLVENTULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR.....	205
BARLABOI MIHAIELA-CRISTINA.....	205
PREVENIREA EȘECULUI LA ÎNVĂȚĂTURĂ-O NECESITATE STRINGENTĂ	207
TALPEȘ ADRIANA.....	207
FRUMOSUL, ARMONIA, SUNETUL ȘI RITMUL - VALORI ALE ARTELOR, CULTIVATE DE LA VÂRSTELE TIMPURI	209
Fediuc Irina-Daniela	209
ȘCOALA ȘI FAMILIA – PARTENERI ÎN DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A PERSONALITĂȚII ELEVILOR.....	213
Muraru Amalia.....	213
Copilăria – un basm fără sfârșit	216
Oniciuc Luminița Mirela.....	216
IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVULUI ȘI ÎN DEZVOLTAREA INSTITUȚIONALĂ	218
Pînzaru Mihaela.....	218
” AȘA DA, AȘA NU!”- Activitate outdoor	221
Țogoe Petra	221
METODE MODERNE DE PREDARE LA CLASĂ.....	225
Moiceanu Maria Magdalena.....	225
„JOCUL ÎN LUMEA MINUNATĂ DIN GRĂDINIȚĂ”	227
Eremia Liliana	227
DORNA CANDRENILOR – comuna de la poalele Oușorului	228
PUȘCAȘU MANUELA ELENA.....	228
IMPORTANTA CREATIVITATII LA VARSTA PRESCOLARA	230
GHEORGHIU IONELA	230
Strategii incluzive în procesul predării-învățării pentru integrarea elevilor cu CES	233
Maniu Valeria Angela	233
MICU ELENA VERONICA	234

TERRA – MINUNATA PLANETĂ ALBASTRĂ

AGAPE MARICICA

Având o vârstă estimată de 4,57 miliarde de ani, pământul este acoperit în proporție de 70,8% cu apă. Banal, pentru unii, acest fapt asigură de fapt unicitatea Terrei în universul cunoscut, fiind singura planetă albastră pe care există viață.

Miracolul vieții în Univers a apărut acum 4 miliarde de ani. Homo sapiens, adică „omul înțelept” a apărut acum 200 000 de ani. Oamenii reprezintă însă doar o verigă în lanțul ființelor vii, iar lipsa de interes față de celelalte verigi ne poate arunca în pierzanie ca pe o za stricată, o za ce nu se mai potrivește echilibrului unui lanț al cărui ciclu există cu mult înainte ca omenirea să-i fi fost parte componentă.

Pământul e un miracol, iar viața, o minune! Lucian Blaga, un renumit poet al meleagurilor noastre, spunea în versurile sale: „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii”. Din tot universul, doar Pământul este cel care ne-a îmbrățișat, ne-a oferit căldura sa și ne-a oferit toate condițiile pentru ca geniul uman să triumfe întru binele omenirii. Acest geniu însă a acaparat și distrus, transformând natura din jurul său după bunul său plac, uitând că nimic din ce este pământ n-a fost vreodată inutil, că toate își au rostul lor. ...Însă mulți dintre noi au uitat sau au omis cu bună știință aceste lucruri.

Toate formele de viață cunoscute depind de apă. Ar trebui ca ea să fie mai prețuită decât aurul, însă unora pare să nu le pese decât de propria lor existență pe pământ. Nu se explică altfel de ce atâtea ape din jurul nostru sunt poluate, de ce albastrul acesta unic care ne evidențiază în Univers tinde să se transforme în gri, de ce limpezimea și puritatea acestui izvor de viață se mai regăsesc doar în susurul izvoarelor de munte.

Ce trebuie să facem pentru a proteja apa de poluare?

- interzicerea îndepărtării la întâmplare a deșeurilor de orice fel, care ar putea polua apa;
- organizarea corectă a sistemelor de canalizare;
- construirea de stații de epurare a apei uzate;
- construirea de sisteme de epurare specifice pentru apele reziduale industriale;
- controlul depozitării deșeurilor solide, astfel încât substanțele solide să nu se mai infiltreze în pânza freatică.

Ce facem noi, copiii, pentru a proteja apa și mediul în general, împotriva poluării?

atragem atenția celor mari asupra problemelor de mediu, prin desene, prin eseuri și alte materiale, publicate în reviste, pe Internet sau transmise prin alte mijloace mass-media;

- organizăm spectacole prin care transmitem clar mesajul contra poluării și dorința noastră de a avea și noi o lume albastră, atunci când vom fi mari;
- desfășurăm acțiuni de ecologizare a mediului și a apelor în special, strângând gunoaiele din preajma acestora;
- inițiem proiecte locale și ne implicăm în proiecte de nivel național și internațional (Eco-Școala) prin care desfășurăm activități de prevenire și reducere a efectelor negative pe care acțiunile omului le are asupra mediului înconjurător.

Aerul pe care îl respirăm este un alt dar pe care Terra Mater ni-l oferă în fiecare clipă a existenței noastre. Chiar și atunci când dormim, prospețimea sa ne înfrumusețează visele și ne mângâie pielea, ca un sărut părintesc pe obrazul nostru îmbujorat. În lipsa aerului, cerul ne-ar privi cu ochi negri și răi, nu ar mai exista norii albi și pufoși, iar soarele ne-ar pedepsi cu raze de foc neîndurătoare.

Poate că, în decursul existenței sale milenare, Pământul a învățat să suporte sursele „naturale” de poluare, cum ar fi gazele și particulele solide eliberate de erupțiile vulcanice sau fumul eliberat de incendiile din păduri, dar omul sa dovedit a fi o sursă de poluare mult peste limita suportabilității răbdătoarei noastre planete. Sursele artificiale de poluare ale aerului sunt:

- gazele eliberate în atmosferă de întreprinderile industriale;
- gazele eliberate în atmosferă de combustibili utilizați la încălzirea locuinței și alte procese energetice;
- poluarea generată de transporturi, de orice tip ar fi acestea (rutier, aerian, naval, feroviar).

Ce trebuie să facem pentru a proteja aerul, indispensabil pentru existența vieții?

- construirea de întreprinderi în afara zonelor de locuit;
- reducerea concentrației de poluanți din combustibili;
- înzestrarea întreprinderilor industriale cu instalații de reținere a poluanților;
- arderea completă a combustibililor;
- înlocuirea combustibililor inferiori cu cei superiori, mai puțin poluanți; amenajarea mai multor spații verzi.

Ce facem noi, copiii, pentru un aer mai curat?

nu suntem indiferenți; încercăm să ne facem ascultați de cei din jur, ori de câte ori avem ocazia;

- discutăm cu părinții și ne străduim să protejăm aerul în activitățile casnice pe care le desfășurăm, deci aplicăm ceea ce am învățat;
- plantăm flori și arbori, înfrumusețând mediul înconjurător și contribuind la prospețimea aerului pe care cu toți îl respirăm.

...Același mare poet, Lucian Blaga, spunea: „De câte ori călcăm pe pământ, pământul ne sărută tălpile. E fericit că nu-l părăsim”.

...Pământul și-a arătat către noi, oamenii, fața sa primitoare și roditoare, solul, iar nu înfățișarea aridă și ascutită a rocilor din străfundul său. Ne-a permis astfel să-i explorăm și să-i exploatăm bogățiile. Din fierul scos din măruntaiele pământului oameni și-au făurit unelte și mașini, pe care apoi le-au folosit din ce în ce mai mult și pe suprafețe din ce în ce mai mari pentru exploatarea resurselor de sol și subsol. Și asta nu pentru că producția actuală nu ar fi suficientă, ci din setea necontrolată a unor oameni de „mai mult”. Nevoia de teren agricol a dus la defrișări necontrolate, punând în pericol echilibrul ecologic și fisurând „lanțul” din care, vrem să recunoaștem sau nu, și noi facem parte. Ce vom face dacă acest lanț se va rupe, cine ne va salva?

Ca să nu mai vorbim de coloșii industriali care varsă zilnic mii de tone de deșeuri, intoxicând pământul și schimbându-l ireversibil. Căci ceea ce a creat natura în câteva miliarde de ani noi suntem pe cale să distrugem în doar câteva sute...

...Și, ca răspuns la faptele noastre, pământul a început să-și întoarcă de la noi fața sa zâmbitoare și roditoare, iar în loc de solul fertil avem zone deșertice în continuă creștere, gunoaie de toate felurile ce îl urătesc, mii de kilometri de beton ce ne obosesc tălpile, în locul ierbii moi care cândva ne îmbia să ne întindem la visare...

Concret, poluarea se face prin:

- elemente biologice, reprezentate de organisme (bacterii, viruși, paraziți) eliminate de om și de animale (reziduuri menajere, animaliere, industriale);
- pulberi și gaze nocive eliberate de om în atmosferă, dizolvate de ploaie și întoarse în sol;
- pesticide și îngrășăminte chimice folosite în agricultură;
- reziduuri solide (minereuri neprelucrabile, zguri metalice, cenuși, pulberi și prafuri din industria minieră);
- elemente fizice, care provoacă dezechilibrul compoziției solului (defrișări masive, ploi acide.).

Ce trebuie să facem pentru a proteja solul?

- colectarea igienică a deșeurilor menajere în recipiente speciale;
- colectarea selectivă a deșeurilor;
- reciclarea, valorificarea și eliminarea controlată a deșeurilor;
- folosirea rațională până la reducerea completă a îngrășămintelor și pesticidelor în agricultură și silvicultură;
- supravegherea atentă a activităților potențial poluante (cum ar fi forajele pentru petrol).

Ce facem noi, copiii, pentru un mediu mai curat?

- colectăm selectiv deșeurile, iar școala are parteneriate cu agenți economici care se ocupă de salubritate, în scopul ridicării acestora;
- organizăm acțiuni prin care milităm pentru protejarea mediului și conservarea resurselor naturale.

Pământul este casa noastră a tuturor, iar noi, copiii, vrem ca minunata planetă albastră să fie același cămin primitiv și pentru noi și generațiile care vor urma.

De aceea, sperăm că mesajul nostru va pătrunde în inimile tuturor celor ce îl vor citi:

Terra este casa noastră, a oamenilor! Iubiți-o!

Reciclați, pentru a economisi!

Apa este o bogăție! Nu o risipiți!

Iubiți și protejați plantele și animalele!

Apărați mediul de poluare!

Nicăieri nu este ca acasă! Terra, minunata planetă albastră!

Bibliografie:

- <http://ro.wikipedia.org>
- <http://www.ecoman.ro>
- Filmul documentar „Home”, apărut în 2009, în regia lui Yann ArthusBertrand
- <http://www.nature.nps.gov>
- <http://www.desenatori.ro>

TIMIDITATEA LA ȘCOLARII MICI

TANISLAV MARIANA CRISTINA

Ați observat cât de timizi sunt elevii în prima zi de școală? Sau când sunt în parc ,pe stradă ,ori când încep o etapă nouă a vieții, în general?

Timiditatea a existat și există în rândul copiilor .Ca învățător, dar și ca om , n-am fost niciodată timidă ,și...am început să mă întreb :„Timiditatea este un defect al oamenilor mari...iar tupeul-defectul oamenilor mici?(Maurice Coyaud),,

Am căutat să găsesc răspunsuri la ceea ce mă frământa ,observând elevii de la clasele unde activam deoarece într-un grup sunt diferite tipuri de temperament .

Apoi ,mi-am dat seama că trebuie să caut mai adânc....în familie, de acolo ei vin cu un bagaj de cunoștințe și valori .„Timizii , mei sunt tăcuți ,dar nu lipsiți de prieteni ,sunt lipsiți de spontaneitate cu elevii de la alte clase sau școli ,dar învață foarte bine ,sunt descurcăriți la probe practice și competiții sportive , la concursuri regionale ,însă cu o condiție :să se desfășoare în mediul pe care îl cunosc .

În zilele noastre,am observat că băieții sunt mult mai timizi decât fetele ,ceea ce mi –a atras atenția în mod deosebit .(am crescut alături de trei frați ce mi-au arătat zilnic că sunt puternici și ,că așa trebuie să fiu și eu) .

Voi fi subiectivă și vă voi dezvălui cauzele a trei timizi din clasa mea :

-mediul în care au fost crescuți și –a pus amprenta asupra acestui fenomen ,unul nu a simțit pe deplin dragostea părinților plecați în străinătate ,altuia i s-a spus în nenumărate rânduri că nu va reuși prea multe în viață ,iar unul are teama că va eșua ,de aceea preferă să pastreze distanța dar și tăcerea .

Noi ,cadrele didactice le putem ,vindeca,,sentimentul de teamă ,jena ,lipsa de încredere prin iubire ,oferindu-le sprijin ,implicându-i în cât mai multe activități de grup ,ascultându-le doleanțele ,îndemnând colegii să le aprecieze fiecare

efort .„Învățător pentru o zi ,este jocul unde au reușit să-și crească încrederea în propriile capacități ,ajutați fiind să-și gestioneze emoțiile ,reușind ,cu pași mici,dar siguri să se simtă apreciați și iubiți .

Importanța evaluării în învățământul preșcolar

Popescu-Vava Ionela

Evaluarea se poate defini ca un sistem de concepții, principii și tehnici referitoare la măsurarea și aprecierea rezultatelor școlare și a procesului didactic .

În învățământul preșcolar actul de evaluare păstrează caracteristicile evaluării activității didactice, având drept scop măsurarea și aprecierea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor ,dobândite de copii în cadrul actului educațional .În același timp ,evaluarea urmărește și aspectele formative ale muncii educatoarei ,concretizată în atitudinile și comportamentele dobândite de copilul preșcolar prin procesul de învățământ.

- Evaluarea inițială – se realizează la începutul anului școlar ,în momentul inițierii unui program de instruire ,și are rol de a stabili nivelul de cunoștințe , priceperi și deprinderi, de a cunoaște capacitățile de învățare ale copiilor.concluziile desprinse în urma evaluării inițiale ajută la realizarea predicției – stabilirea coordonatelor esențiale ale activității viitoare , a obiectivelor ,alegerea strategiilor adecvate pentru obținerea performanței copiilor, ritmul de parcurgere a conținuturilor, deci premisa pentru eficiența procesului de învățământ preșcolar viitor,care se va oglindi în planificarea semestrială.

- Evaluarea formativ continuă este una din formele cele mai des utilizate în grădiniță și se manifestă în toate activitățile derulate, de la observarea continuă a comportamentului copiilor , a reacțiilor pe care le au la diverse solicitări , a semnalării progreselor pe care le fac prin rezolvarea unor sarcini cu un grad ridicat de dificultate, până la recompensarea succeselor pe care copii le obțin .

Avantajele utilizării acestei forme de evaluare sunt multiple, dintre acestea amintim :

- sesizează imediat lacunele ,rămănerile în urmă a unor copii și ,implicit ,educatoarea acționează pentru recuperarea acestora ;
- se verifică , la fiecare copil în parte ,întregul conținut al domeniului de cunoaștere selectat pentru evaluare.

Evaluarea formativă are câteva caracteristici esențiale care o deosebesc de celelalte forme de evaluare și care ,în esență ,sporesc impactul pe care îl are asupra copilului ,personalității acestuia și asupra procesului de învățare și formare:

Centrarea interesului pe procesul învățării este considerat a fi mai relevant decât produsul învățării ,îndeosebi la grădiniță . Astfel , într-o activitate

cu conținut matematic , educatoarea va urmări nu numai însușirea cunoștințelor matematice , ci mai mult prestația copiilor, implicarea în activitate , rapiditatea în efectuarea operațiilor, independența în realizarea unor sarcini individuale, capacitatea de efort, profunzimea și logica în gândire.

Caracterul sistematic și continuu este văzut nu atât prin prisma aspectului temporal ,cât mai ales prin faptul că se reintroduc permanent și cu promptitudine constatările și informațiile dobândite prin evaluarea în procesul curricular și prin urmare , educatoarea poate adopta măsuri ameliorative imediate .

Caracterul dinamic , flexibil și creator face posibilă evoluția procesului curricular , îmbogățirea operațiilor cognitive pe care le implică acesta și a metodelor , mijloacelor și strategiilor didactice.

Caracterul său individualizat presupune implicarea activă a fiecărui copil.

Oferă posibilitatea corectării prompte a erorilor ,precum și a reglării rapide a demersurilor curriculare ,grație informațiilor , corecturilor , ameliorărilor pe care le sugerează sistematic.

Face posibilă modificarea , reorientarea procesului de învățământ, inclusiv pe secvențe mici, replanificarea unor teme.

Evaluarea sumativă, cumulativă ,se realizează de regulă la sfârșitul unui semestru, al unui an școlar, urmărește să realizeze un sondaj despre cunoștințele și achizițiile copiilor în urma participării la un anumit program educațional. Rezultatele obținute se raportează la obiectivele Programei preșcolare, gradul de realizare al acestora, cu mijloacele și strategiile didactice propuse de fiecare educatoare. În evaluarea cumulativă sau sumativă se constată rezultatele , dar important este interpretarea acestora prin prisma metodelor și strategiilor de lucru,ca imediat să urmeze decizia în adoptarea unor programe educaționale, care să conducă la creșterea performanței copiilor.Dintro altă perspectivă și anume din aceea a obiectivității și gradului de certitudine , se disting- evaluare empirică (subiectivă) și evaluare obiectivă.

Indiferent de forma care se utilizează ,evaluarea,desfășurată în scopul de reglare și autoreglare a activității didactice , este un proces complex, dar în același timp firesc și normal ,integrat procesului de învățământ.Ea furnizează date importante despre capacitățile de învățare a copiilor, pentru ca , în deplină cunoștință de cauză, să se stabilească obiectivele activității următoare și să se adopte cele mai potrivite mijloace de realizare.

Bibliografie:

Ausubel, P. D., Robinson, R. F.(1981) – „ Pedagogia secolului XX. Învățarea în școală”, București,EDP.;

Chiriac, Maria-, „Evaluarea- ghid al activității din grădiniță”- studiu științific

Comenius, J., A. (1970) – „ Didactica Magna”m București, EDP;

Cucoș, Constantin – „Pedagogie” ediția a II a revizuită și adăugită, - Iași, Polirom, 2006;

Educația online versus educația tradițională

MIȘCOLȚI IOANA CRISTINA

În contextul actual când lumea contemporană tinde să se transforme într-o societate informațională, apare nevoia de cunoaștere și la nivel informațional prin utilizarea calculatorului în educație, prin crearea de competențe digitale care vor oferi tinerilor o pregătire diversificată în viitor.

În ceea ce privește mediul școlar, elevul trebuie să se adapteze cerințelor școlii, să aibă capacități de lucru cu calculatorul, să știe să manipuleze informațiile pe care le deține, să colaboreze cu profesorul astfel încât să achiziționeze cunoștințe pe care, treptat, le va pune în practică. Introducerea în școală a tehnologiilor informației și ale comunicării duce la schimbări importante în procesul de învățământ. Actul de învățare nu mai reprezintă în totalitate muncă profesorului, ci rodul interacțiunii elevilor cu calculatorul și al colaborării profesorului cu clasa de elevi.

Introducerea internetului și a tehnologiilor moderne în școală duce la schimbări importante în procesul de învățământ. Astfel actul învățării nu mai este considerat a fi efectul demersurilor și muncii profesorului, ci rodul interacțiunii elevilor cu calculatorul și al colaborării cu profesorul. Această schimbare în sistemul de învățământ a urmărit niște obiective bine structurate și anume: creșterea eficienței activităților de învățare, dezvoltarea competențelor de comunicare și studiu individual. Dezvoltarea tehnologiei informației și comunicațiilor a condus la nuanțarea modului clasic de a învăța. Rolul actual al profesorului, acela de intermediar al cunoașterii, își pierde mult din pregnanță. Învățarea este orientată către persoană, permițând elevilor/ studenților să-și aleagă conținutul și instrumentele corespunzătoare propriilor interese.

Modul de învățare tradițional a devenit greu de gestionat în comparație cu învățământul bazat pe resursele Web. Putem spune că acest tip de resurse reprezintă de fapt noile cărți ale epocii moderne. Atât profesorii cât și elevii pot schimba idei, opinii, prin intermediul e-mailului, chat-ului sau site-uri de socializare. Aceștia pot organiza excursii virtuale în muzee de artă sau știință, în centrele de cercetare, locuri mai greu accesibile elevilor. De asemenea, elevii pot publica proiecte, lucrări online, acestea fiind vizualizate și evaluate fie de cadrele didactice, fie de colegi. Clasa este acum un mediu virtual de învățare iar această nu mai este determinată de timp și spațiu. Lecțiile on-line pot prezenta același conținut și pot fi dezbătute la fel ca și lecțiile „convenționale”. Avantajul este însă faptul că aceste lecții pot fi accesate oricând și oriunde. În condițiile unei motivații

suficiente, orice student care are acces la un calculator poate obține o educație cel puțin egală cu unul care beneficiază de un program tradițional.

Timpul nu este determinat ca într-o sala de curs, programul fiind mult mai flexibil. Elevii pot accelera procesul de învățare sau îl pot încetini. De asemenea acest tip de învățare permite atât elevilor cât și profesorilor să interacționeze într-o comunitate on-line fără a fi prezenți în același loc sau timp. Elevii au posibilitatea de a prezenta mai multe informații procesate cu atenție fără a mai fi implicați emoțional. Spre exemplu într-o discuție on-line, elevii introvertiți tind să fie mai activi din mai multe motive. În mediul virtual, inhibiția cauzată de aspectul fizic este diminuată. Astfel, elevii au mai mult timp pentru dezvoltarea cognitivă, pentru adaptarea, corectarea și prezentarea ideilor fără distractori din afară. Ei nu trebuie să concureze cu extravertitii din punct de vedere emoțional, care tind să domine sala de clasa într-un timp relativ scurt.

Fără îndoială accesul factorilor implicați în activitatea educațională la resursele web cresc calitatea procesului de învățământ. Internetul este aproape indispensabil atât pentru elevi cât și pentru profesori. Cele mai populare aplicații utilizate în acest domeniu sunt cele de desen sau prezentare, organizare, calcul tabelar, navigare pe web, aplicații de pregătire pe computer, e-mail, site-uri de socializare. Deși învățământul prin intermediul resursele web prezintă numeroase avantaje față de învățământul tradițional, putem afirma faptul că nu întotdeauna metodele de e-learning sunt cele mai eficiente. Este evident faptul că numărul utilizatorilor de resurse web este în ascensiune iar odată cu aceștia și calitatea învățământului crește. Putem remarcă de asemenea valențele benefice pe care internetul le are în predarea, învățarea sau evaluarea disciplinelor școlare și faptul că nu mai există multe domenii în care resursele web să nu joace un rol fundamental în rezolvarea problemelor curente. Învățământul de tip e-learning câștigă teren în față celui traditional, iar elevii aproape că asociază internetul cu un veritabil profesor.

Dezbaterile cu privire la predarea față în față versus predarea online (sau la distanță) au deja mai bine de două decenii în cadrul discuțiilor referitoare la eficiența educației în general. Fiecare tip de predare are susținătorii ei și, firește, avantaje și dezavantaje. Pentru a înțelege specificitatea procesului de instruire online, pentru a-l putea organiza, conduce și controla este importantă cunoașterea unor termeni specifici, care vor fi definiți mai jos. Instruirea reprezintă activitatea principală realizată în cadrul procesului de învățământ, conform obiectivelor pedagogice generale elaborate la nivel de sistem, în termeni de politică a educației.

Pe fondul schimbărilor rapide și progresului tehnologic înregistrat, precum și pe fondul tendinței de globalizare a educației universitare și eliminare a granițelor dintre studenți, s-au deschis noi perspective pentru practică educațională,

această fiind completată cu metode moderne de predare-învățare și evaluare, metode specifice societății informaționale.

Indiferent de riscurile pe care le presupune sistemul e-learning, trebuie respectate următoarele reguli: să se urmărească în permanență atingerea obiectivelor propuse, să se structureze conținutul educațional astfel încât acesta să devină accesibil pentru diverse niveluri de cunoaștere, să conțină elemente care să orienteze elevul spre o instruire eficientă, să stimuleze gândirea independentă, să ofere situații didactice de autoevaluare. Sistemele de învățare în format electronic reprezintă cel mai modern mod de pregătire profesională, fiind, în același timp, mult mai deschis și mai accesibil decât toate modalitățile clasice de predare. Cursurile online se disting prin interactivitate și dinamism, combinând animația, sunetul și filmul video, astfel încât atenția cursanților se va menține vie pe toată durata cursului. Se pot remarcă, astfel, valențele benefice pe care le are internetul în actul de predare-învățare-evaluare, necesitatea accesului la informație, adaptarea rapidă la nou. Chiar dacă se configurează ideea că elevii asociază, din ce în ce mai des, internetul cu un veritabil profesor, calculatorul nu va înlocui niciodată total acțiunea profesorului, rolul acestuia neputând fi ignorat, fiind mai mult decât constructiv.

Bibliografie

1. Adăscăliței, A., Instruire asistată de calculator: didactică informatică, Iași, Editura Polirom, 2007.
2. Dobrițoiu M, Corbu C. Guță A., Urdea Ghe.: Instruire Asistată de Calculator și Platforme Educaționale On-Line, Petroșani, Editura Universitas, 2019
www.didactic.ro

Importanța educației în viața oamenilor

Milea Mădălina

Rădăcinile cuvântului „educație” se găsesc în limba latină unde educo, educare înseamnă a crește, a instrui, a forma și reprezintă un ansamblu de acțiuni desfășurate în mod deliberat într-o societate, în vederea transmiterii și formării, la noile generații, a experienței de muncă și de viață, a cunoștințelor, deprinderilor, comportamentelor și valorilor acumulate de omenire până la un moment dat.

„Omul are nevoie de educație nu pentru că fără ea n-ar putea crește, ci pentru că ar putea să crească la voia întâmplării”. Asta spunea J. Fr. Herbart despre nevoia omului de a primi educație, fără de care se poate trăi, ca organism în plină dezvoltare, dar nu ca individ ce aparține unei lumi, unei societăți.

Educația a venit ca rezultat al civilizării populației și ca dorință de schimbare în bine a ceea ce era, cândva, societatea umană, chiar dacă aceasta nu a existat dintotdeauna. Se poate observa clar că nivelul de educație al oamenilor a crescut odată cu nivelul de civilizație. Nevoia de educație, ca factor de formare și dezvoltare a personalității umane a existat dintotdeauna, dar aceasta a început să se manifeste ca un factor conștient doar atunci când au apărut primele forme de organizare socială.

În primii ani ai formării societăților umane, când oamenii au început să se organizeze în grupuri restrânse, apoi din ce în ce mai mari, tehnologiile erau atât de primitive încât oamenii de abia își puteau satisface nevoile de adăpost și hrană. Din acest motiv, bătrânii, bolnavii și chiar copiii erau de cele mai multe ori neglijăți. Viața era grea din pricina lipsei resurselor, iar mortalitatea era crescută.

De-a lungul timpului, oamenii au început să dezvolte tehnologii noi și să le perfecționeze pe cele existente. Au inventat pârghia, au învățat să facă focul și să conserve alimentele. Din acest moment regimul lor alimentar s-a îmbogățit considerabil. Hrana a devenit îndestulătoare. Bătrânii, bolnavii, răniții nu mai neglijăți sau eliminați. Comunitatea avea suficiente resurse ca să le asigure și lor un trai decent. În timp ce părinții plecau în căutarea hranei, bărbații la vânătoare, femeile în pădure după fructe, rădăcini, copiii rămâneau în vatra satului cu bătrânii, de fapt buncii.

În zilele de astăzi, muncitorii trebuie să opereze cu sisteme tehnologice din ce în ce mai avansate, iar acest lucru impune un nivel de pregătire din ce în ce mai ridicat. De acum, educația este necesară oamenilor nu doar pentru a mânui, pur și simplu niște tehnologii, dar și pentru a întreține și moderniza tehnologiile deja existente. Progresele rapide, înregistrate în toate domeniile vieții sociale, au obligat cercetarea pedagogică la elaborarea unor strategii educaționale noi și a unor sinteze periodice care să ofere practicii educaționale noi tehnologii, din ce în ce mai eficiente.

Bibliografie:

1. Dicționarul de Pedagogie – Editura Didactică și Pedagogică – București, 1979.
2. <https://ro.scribd.com/doc/39462824/Nevoia-de-Educatie-a-Omului>.
3. <https://www.manualdefizica.ro/wp-content/uploads/2016/08/Nevoiade-educatie.pdf>.

ȘCOALA INCLUZIVĂ – O NECESITATE ÎN EDUCAȚIA ACTUALĂ

Crăciun Daniela

Poate fiecare profesor a încercat să răspundă la un moment dat la întrebări de genul: De ce nu toți elevii mei progresează în același fel? Cum pot să-i ajut pe toți să înțeleagă? Cum pot să-i ajut pe cei care învață mai greu?

Un prim pas în oferirea răspunsurilor la aceste întrebări stă în faptul că profesorul ar trebui să accepte, în primul rând, diversitatea dintr-o clasă; faptul că fiecare elev are propriile sale capacități intelectuale, diferite de cele ale altor colegi, că fiecare are stilul său propriu de a învăța și fiecare are nevoile sale în privința asimilării de informații. Așadar, unul dintre cele mai importante aspecte a le învățământului actual este nevoia sa de adaptare la necesitățile copiilor, oricare ar fi acele necesități și oricare ar fi copiii – fie că sunt copiii cu CES, fie că pur și simplu sunt copii cu un ritm mult mai încet de învățare.

O astfel de metodă de adaptare o constituie școala incluzivă, o școală ce se axează pe includerea acelor copii sau chiar grupuri ce au fost anterior marginalizate și care implică în procesul de învățare și de luare a deciziilor părinții, îngrijitorii și consilierii specializați.

Fiecare copil este diferit și special și are propriile nevoi, fie că este sau nu un copil cu dizabilități. Toți copiii au dreptul la educație în funcție de nevoile lor. Și copiii diferiți au drepturi egale cu ceilalți, iar o educație separată ar duce la marginalizare și discriminare, împiedicând formarea, împlinirea de sine și afirmarea personalității. Beneficiile incluziunii sunt reciproce, dar majoritatea dintre noi n-am simțit încă acest lucru. Separarea ne limitează înțelegerea reciprocă.

În activitatea la clasă, cu elevi cu deficiențe, acceptăm diversitatea ca valoare. Pentru a valoriza cu adevărat potențialul fiecărui copil cu cerințe educative speciale, trebuie să reformulăm toate componentele educației: obiective/scopuri; curriculum; resurse procedurale, materiale, organizatorice; evaluare; relațiile între partenerii educației; resursele mane.

Implicarea cadrelor didactice este condiția majoră în realizarea integrării copiilor cu cerințe educative speciale. în viața școlară și socială.

În cadrul școlii incluzive profesorii trebuie să colaboreze cu diferiți specialiști în domeniul educației, cum ar fi psihologi, consilieri, terapeuți și alți specialiști pentru că doar împreună vor reuși să obțină cele mai bune rezultate. Profesorul consultant pentru CES este probabil cel care va lucra cel mai mult cu fiecare profesor în parte, el fiind și cel care va participa în cea mai mare măsură la orele

de curs. Școala incluzivă presupune îmbunătățirea sistemului educațional pentru toți elevii. Implică schimbări în curriculum, în modul de predare al profesorilor, în modul de învățare al elevilor, precum și schimbări în modul cum interacționează copiii cu CES cu colegii lor și viceversa.

Printre avantajele școlii incluzive se numără faptul că elevii cu CES sunt tratați ca parte integrantă a societății, au ca model restul colegilor care nu au probleme, atât copiii cu CES cât și colegii lor își dezvoltă abilitățile comunicative, devin mai creativi, acceptă diversitatea, etc. Profesorii adoptă metode diverse de predare-învățare, de care beneficiază toți elevii, nu numai cei cu CES. Socializarea între elevii și dezvoltarea prietenilor între colegi este destul de importantă în dezvoltarea procesului de învățare, datorită schimbului de informații permanent.

În ceea ce privește cadrele didactice din cadrul școlii incluzive, ele trebuie încurajate să adopte practici moderne în cadrul orelor de curs, să se autoperfecționeze în permanență în ceea ce privește copiii cu CES. Un alt rol important pe care cadrele didactice îl au este acela de a-i face pe copiii fără probleme să-și accepte și să-și ajute colegii cu CES, fără a-i ridiculiza, sau exclude.

Așadar, necesitatea de redimensionare a învățământului pentru a stabili standarde

educaționale și pentru a determina școlile să devină responsabile de rezultatele elevilor, necesită un mare efort și dedicație, atât colectiv cât și individual. Pentru aceasta trebuie să credem că fiecare copil în parte poate învăța și reuși, că diversitatea ne este utilă tuturor și că elevii expuși diferitelor riscuri le pot depăși printr-o atenție și implicare din parte cadrelor didactice și a comunității, în general.

Pe măsură ce va interveni această redimensionare a învățământului, incluziunea nu va mai fi privită ca o acțiune izolată, distinctivă, ci va deveni o acțiune naturală, simultană.

Concluzionând, putem spune că incluziunea nu-i implică numai pe copiii cu CES; ea este de fapt o realitate și recunoașterea faptului că fiecare copil este unic.

Școala incluzivă ne demonstrează, așadar, că suntem unul, dar nu unul și același. Bibliografie:

1. Ungureanu, D., Educația integrată și școala incluzivă, Editura de Vest, Timișoara, 2000.
2. Vrășmaș, T., Învățământul integrat și/sau inclusiv, Ed. Aramis, București, 2001.
3. Vrășmaș, T., Școala și educația pentru toți, Ed. Miniped, București, 2004.

Exemplu de demers didactic centrat pe competențe cheie

Stancu Elena

Disciplina: Limba și literatura română

Clasa: a IV-a

Subiect: Pronumele personal

Competențe cheie vizate:

1. Competența de comunicare în limba maternă

- elevii, așezați în perechi, vor răspunde la întrebări legate de părțile de vorbire învățate și vor descoperi, prin rezolvarea corectă a rebusului, noua parte de vorbire care urmează a fi studiată, pronumele personal;

2. Competența de comunicare în limbi străine

- elevii audiază un CD cu forme ale pronumelui personal într-o limbă străină studiată la clasă (lb. engleză) și vor compara scrierea și exprimarea cu limba română, participând astfel la interacțiuni verbale simple.

3. Competențe matematice și competențe de bază în științe și tehnologii

- elevii vor realiza analiza simplă a pronumelui personal, numărând de fiecare data și descoperind numărul acestuia.

-vor alcătui enunțuri cu pronume la cele trei persoane și vor rezolva exerciții simple în care va trebui să identifice persoana și s-o schimbe conform cerinței.

4. Competența digitală

- elevii folosesc tablete și telefoane pentru a rezolva teste online legate de părțile de vorbire studiate până în prezent, precum și utilizarea acestora pentru listarea unor astfel de teste.

5. A învăța să înveți

- elevii realizează, sub îndrumarea învățătorului, un scurt text în care vor folosi cât mai multe pronume personale, ținând cont de redactarea corectă a acestuia, de evitarea repetițiilor supărătoare și de scrierea clară și corectă, toate aceste lucruri ducând astfel spre o conștientizarea a sarcinii de lucru.

6. Competențe sociale și civice

- în cadrul orei de limba și literatura română, elevii vor lucra pe grupe sau în perechi, interacționând, colaborând, oferindu-și ajutor reciproc.

7. Spirit de inițiativă și antreprenoriat

-citirea textelor realizate, analizarea acestora și solicitarea unui alt elev care să participe la “misiune”, prin jocul “Ștafeta”.

8. Sensibilizare și exprimare culturală

- realizarea unui dialog între elev și marele poet Mihai Eminescu, folosind cât mai multe pronume personale, având ca tema o operă a acestuia.

POLITICI EDUCAȚIONALE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR PENTRU MOTIVAREA PROFESORILOR

Robu Maria Raluca

Termenul de politică desemnează atât scopurile pe care cei care sunt la putere și le fixează cât și modul concret, organizat în care acțiunile se realizează pentru atingerea acestor scopuri.

Un alt termen, politica educațională este explicată ca fiind judecata de valoare care fundamentează educația, dându-i orientările majore, prioritare la un moment dat. Datorită acestui aspect ea se contopește cu filosofia educației. Prin punerea în practică a politicilor educaționale înțelegem modul de traducere în fapte a opțiunilor fundamentale: adoptarea unui curriculum determinant și luarea unor măsuri sociale, economice, administrative, privind realizarea acestui curriculum.

Evaluarea profesională reprezintă evaluarea rezultatelor unui angajat și măsoară raportul între acestea și obiectivele propuse înaintea rezultatelor.

Performanța este punerea în aplicare a competenței care depinde de aptitudini dar și de interese, de motivații și de condițiile generale în care s-a realizat evaluarea.

Prin motivație vom înțelege „o formă specifică de reflectare prin care se semnalează mecanismelor de comandă-control ale sistemului personalității o oscilație de la starea inițială de echilibru, un deficit energetico-informațional sau o necesitate ce trebuie satisfăcută„(Mihai -Golu, pg.669, 2007).

Motivația este un concept fundamental în psihologie și în general în științele despre om, exprimând faptul că la baza conduitei umane se află întotdeauna un ansamblu de mobiluri – trebuințe, tendințe, afecte, interese, intenții, idealuri – care susțin realizarea anumitor acțiuni, fapte, atitudini.

Pornind de la teoria lui Maslow care susține că ierarhizarea trebuințelor umane este piramida motivației omului pentru aș atinge scopurile, descoperim că trebuințele fizice sunt în strânsă legătură cu cele psihice.

Conform ierarhiei trebuințelor reprezentată în Piramida trebuințelor a lui Maslow, ordinea este următoarea :

- I. Trebuințe fiziologice;
- II. Trebuințe de securitate;
- III. Nevoi sociale, de dragoste și apartenență la grup;
- IV. Nevoi de stimă și considerație, aprobare socială;
- V. Nevoi de realizare a sinelui;
- VI. Nevoi cognitive;
- VII. Trebuințe estetice;
- VIII. Nevoi de concordanță între simțire, cunoaștere și acțiune.

Nevoile de bază (hrană, apă, odihnă, sănătate) trebuie să fie satisfăcute, ca o persoană să se implice în satisfacerea nevoii de la un nivel imediat superior.

Nevoia de siguranță este satisfăcută dacă securitatea noastră și a oamenilor din jurul nostru este satisfăcută și pericolele sunt evitate.

Nevoia de apartenență la grup este o dorință de relații afective cu ceilalți oameni, nevoia de a se identifica afectiv cu un grup sau o categorie socială, de a fi membru al unei familii, dau naștere la « pattern-urile » de concepții etnice și habituale. În general, ne apropiem de cei care ne apreciază și ne îndepărtăm de cei care se fac să ne pierdem încrederea în noi înșine, de cei care nu ne prețuiesc.

Odată ce oamenii și-au satisfăcut nevoia de dragoste și apartenență, se dovedesc interesați de nevoia de stimă și respect de sine, caută recunoașterea valorii

personale, manifestă un sentiment de încredere în sine. Aceste motive se concretizează în trebuințe de conservare, nevoia de a se respecta, de a-i stima pe alții, dorința unei reputații bune, dorința de prestigiu, de considerație, atenție, de aprobare socială, nevoia de a fi important, de a-și da propriul consimțământ.

Dacă nevoia omului de a fi conștient de propria valoare este satisfăcută, atunci încearcă să satisfacă nevoia de autorealizare, adică valorizarea aptitudinilor personale, nevoia de a-și atinge propriul potențial creativ, de a-și aduce contribuția sa, de a efectua ceva pentru care are abilități, a realiza la ceea ce se pricepe și ce-i face plăcere.

Dacă trebuințele legate de eu sunt satisfăcute, oamenii pot avea trebuințe cognitive (nevoia de a ști, a înțelege, a învăța, a explora, a descoperi), trebuințe estetice (nevoia de frumos, ordine, de adevăr, dreptate) și trebuințe de concordanță între simțire, cunoaștere și acțiune.

Maslow : « Nu au toți oamenii, nici măcar majoritatea, nevoi estetice și trebuințe de concordanță între simțire, cunoaștere și acțiune. »

Studiu privind “Motivația profesională a cadrelor didactice”

Tema: Motivația profesională

Autorul studiului : Prof. psiholog școlar Deac Suzana

Colaboratori: coordonatorul proiectelor educative, diriginți, profesori

Obiective : Cercetarea tipurilor de trebuințe, de motivație profesională la cadrele didactice din Colegiul Tehnic « INFOEL », Bistrița.

Scopul studiului: Cunoașterea tipurilor de trebuințe și motive profesionale predominante la colectivul de profesori și orientarea către nivelurile superioare ale trebuințelor, care constituie implicit și motivații intrinseci ale muncii.

Eșantionul studiat: 40 de cadre didactice de diferite specialități cu vârsta cuprinsă între 27 și 60 de ani, care lucrează în prezent la această unitate școlară.

Conform prelucrării datelor, sondajul are următoarele procente pe fiecare grupă de trebuințe:

81% din răspunsuri vizează grupa IV. de trebuințe, nevoia de stimă și considerație :

- posibilitate de a face o muncă de calitate;
- să ai sentimentul că faci un lucru important;
- respect de sine ca persoană;
- să ai libertate în activitatea profesională;
- salariu ridicat;

- să ai un patron/șef care apreciază munca bine făcută;
- post de muncă clar definit.

63% din răspunsuri vizează grupa V.de trebuințe, nevoia de autorealizare, împlinire :

- munca stimulativă;
- să lucrezi într-o instituție dinamică;
- să fii de acord cu obiectivele instituției;
- oportunități pentru dezvoltarea personală;
- posibilitate de promovare; - poziție, statut înalt în instituție;
- posibilitatea asumării riscului.

57% dintre persoanele chestionate au motivele cele mai însemnate plasate în Grupa III., nevoia de contacte sociale, umane :

- instituție cu o bună reputație;
- bună înțelegere cu ceilalți colegi;
- o comunicare bine organizată;
- să cunoști ce se întâmplă în instituție;
- să ai un superior competent;
- să poți stabili ușor contacte umane, sociale.

46% dintre persoanele chestionate au motivele cele mai însemnate plasate în Grupa II., nevoia de securitate, siguranță :

- un loc de muncă permanent și sigur;
- un loc de muncă în care poți face cariera;
- instituție solidă, care dăinuie în timp;
- sancționarea lucrurilor prost făcute;
- să fii membru în organisme de reprezentare pe lângă conducerea instituției; - pensionare avantajoasă, în bune condiții.

12% dintre răspunsuri vizează Grupa I de trebuințe – trebuințe fiziologice, organice :

- condiții fizice bune de muncă;
- program fix de lucru, perioade de repaus, distracții;
- să nu fii nevoit să muncești din greu;

- avantaje în natură (transport gratuit);
- locul de muncă să fie lângă casă;

Concluzii : Cele mai ridicate procente vizează nevoia de stimă și considerație (81%), deziderat derivat din statutul social al intelectualului responsabil cu educația copiilor și tinerilor.

Nevoia de autorealizare, împlinire este reprezentată de procentajul de 63%, ceea ce denotă că acest deziderat este devansat de nevoia de stimă și poate fi dezvoltată.

Motivațiile profesionale ale cadrelor didactice într-un procent de 57% vizează nevoia de contacte sociale, umane, fenomen explicabil prin particularitățile specifice ale activității pedagogice care presupun relații sociale, umane cu elevii și cu colegii.

Proporția motivelor profesionale care se referă la trebuințele fiziologice, organice, cum era de așteptat, este redusă, fiind de 12%.

Problema politici educaționale: Libertatea în activitatea profesională și nemotivarea profesorilor din cadrul preuniversitar

Din cauza nesatisfacerii stimei de sine și nivelul de considerare scăzut al profesorului din cadrul preuniversitar - educația suferă discrepanțe între așteptări și performanțe.

În acest domeniu profesorul, cel care oferă serviciile trebuie să aibă un nivel crescut al trebuințelor superioare care constituie motivația intrinsecă a muncii.

Un cadru didactic ar avea o mai mare performanță dacă nevoia de stimă și considerație ar fi satisfăcută.

Existența unor trebuințe ca posibilitatea de a face o muncă de calitate, să fie respectat, să aibă libertatea în activitatea profesorului, salariul motivant cât și un mediu de lucru armonios.

Problema educației de calitate privind nemotivarea cadrului didactic .

Scopul problemei: crearea unor oportunități pentru profesorii din mediul preuniversitar de a avea beneficii prin sporuri adăugate la salariu neimpozitabile direct proporțional cu performanțele înregistrate la clasă cât și studiile privind formarea continuă.

Obiectivele problemei:

- general: Motivarea profesorilor pentru obținerea unei educații de calitate
- specifice: 1.Elaborarea unui program de evaluare specific pentru fiecare disciplină în parte, prin care se urmărește rezultatele elevilor în concordanță cu nivelul de performanță al elevilor.

2. Creșterea calității serviciilor educaționale prin cursuri de formare continuă cu posibilitatea ca instituția să acorde 50% din prețul cursurilor.

Beneficiarii:

- direcți - Cadrele didactice din mediul preuniversitar
- indirecti și categorii afectate de implementarea politicii
 - cadrele didactice și elevii,
 - părinții
 - instituțiile de învățământ,
 - organizatorii cursurilor de formare continuă
 - Ministerul Sănătății

Variantele de soluționare:

Varianta zero - Nici o schimbare a situației actuale: Salariile de bază se diferențiază pe funcții, în raport cu nivelul pregătirii profesionale, experiență și răspunderea în muncă, precum și cu nivelul de complexitate a activității specifice fiecărui post în parte. Art 13 (1) din LEGEA CADRU Nr.330 din 5 noiembrie 2009 privind salarizarea unitară a peronalului plătit din fonduri publice.

Varianta 1 - Elaborarea unui program de evaluare specific pentru fiecare disciplină în care vor fi urmărite rezultatele elevilor pentru a putea determina nivelul de performanță al profesorului.

Varianta 2 - Acordarea unor sporuri de performanțe în funcție de rezultatele evaluării.

Varianta 3 - Pregătirea profesorilor prin cursuri de formare continuă pentru a crește nivelul de performanță.

Varianta 2 - Acordarea unor sporuri de performanțe în funcție de rezultatele evaluării.

Impact: Concluziile analizelor efectuate pentru această variantă asupra relațiilor cost-beneficii și cost-eficacitate, Profesorii vor fi mai motivați rezultând o educație de bună calitate, iar elevii de azi vor devenii plătitorii de taxe și impozite în viitor (având o educație superioară și bine pregătiți, astfel încât în viitor vor avea un salariu bine plătit), iar statul va avea beneficii economice datorită implementării acestei politici.

Bugetul: Va fi alocat în funcție de evaluările făcute elevilor cât și profesorilor (în urma evaluărilor analizelor efectuate se va acorda o sumă estimativă de 200 lei/profesor în decursul unui an școlar).

Riscuri:

- disponibilitatea profesorilor de a participa la cursurile de formare continuă
- nerambursarea sumelor alocate de către stat prin taxe și impozite ale viitorilor angajați.
- lipsa locurilor de muncă degenerând emigrarea elevilor/ studenților bine pregătiți/performance ridicate în alte țări.

Concluzia: Stima de sine și considerația influențează motivația omului, astfel încât crește randamentul pentru performanță.

Motivația și randamentul profesional sunt în strânsă legătură cu satisfacția pe care o are individul în legătură cu profesia aleasă și-l ajută la accesarea resurselor interne și externe în îndeplinirea scopului propus.

« Oamenii acționează într-un anumit fel, pentru că sunt motivați de trebuințe sigure » – Abraham Maslow

BIBLIOGRAFIE:

1. Petrovici Constantin, (2007). Politici educaționale de formare, evaluare și atestare profesională a cadrelor didactice. Iași: Ed. Pim.
2. Claudiu Crăciun, Paul E. Colins, (2008). Managementul politicilor publice. Transformări și perspective. Iași: Ed. Polirom.
3. I. Mărcusănu, (2005). Psihologie generală. manual clasa. X: Ed. Carminis.
4. <https://cititordeproza.wordpress.com/2011/06/10/studiu-privind-%E2%80%9Cmotivatia-profesionala-a-cadrelor-didactice/>
5. Abraham H. Maslow, (2008). Motivație și personalitate. București: Ed. Trei

Esențial în educație. Promovarea imaginii școlii

Trepăduși Maria Elena

Școala este instituția socială creată în mod special pentru educarea copiilor, fiind factorul principal pentru formarea tinerei generații în concordanță cu cerințele societății și cea mai organizată formă de realizare a educației. Școala, împreună cu profesorii ei, cu personalul administrativ, aparatura și materialele care ușurează și în același timp îmbunătățesc procesul instructiv- educativ, sălile de clasă și celelalte spații auxiliare asigură condițiile necesare îndeplinirii funcțiilor principale ale educației.

În cele 4,5 sau 6 ore pe care copilul le petrece la școală își dobândesc achiziții fundamentale, stabilesc relații interumane, învață să comunice, socializează, învață reguli de bună purtare, iau masa, se joacă, se îndrăgostesc, pentru că școala educă elevii pentru a face față condițiilor viitoare, de adaptabilitate la mediul social.

Procesul educațional în școală este un act de socializare, de culturalizare, de formare și dezvoltare a personalității copilului dus la îndeplinire de către cadrele didactice care au rolul de a asigura un climat școlar pozitiv în care caracteristica să o constituie colaborarea , cooperarea, parteneriatul dintre cele două componente ale actului educațional: educator și educat.

Toate acestea ar fi ideal dacă ar fi completate de către familie, spațiul în care elevul petrece cea mai mare parte a timpului și care ar trebui să ajute, să susțină, să intervină atunci când este nevoie sau i se cere. Rolul școlii este acela de a îi forma pe elevi pentru societatea actuală, societate bazată pe competiție, unde fiecare trebuie să își pună în valoare competențele dobândite, adică ceea ce știe și îi place cel mai bine să facă.

Elevii, viitorii adulți trebuie să își transforme înclinațiile în aptitudini și capacități, prin muncă, exercițiu, răbdare. Noi, cadrele didactice avem misiunea de a promova un învățământ flexibil, capabil să asigure acces la educație tuturor elevilor, indiferent de sex, rasă, religie, naționalitate și să oferim șanse egale tuturor celor care trec pragul școlii.

Activitățile de promovare a școlii au fost următoarele:

- Oferirea informațiilor privind oferta educațională;
- Consilierea părinților privind orientarea școlară;
- Dezvoltarea de parteneriate la nivel local, regional, județean, național;
- Propunerea de activități în perioada pandemiei Covid 19 dat fiind că nu am mai fost puși în asemenea ipostaze în care copiii să învețe de acasă, de pe un telefon sau în cel mai fericit caz de pe un laptop. Cei aproape doi ani de

pandemie nu vor putea fi recuperați ușor pentru că puținul timp petrecut cu un telefon în mână nu poate fi comparat niciodată cu mersul la școală, în clasă, cu învățătorul sau profesorul în fața tablei.

Cadrele didactice de la învățământul primar au bucuria de a avea alături și marea parte a părinților care ajută, colaborează cu școala în cele mai multe situații. Apoi în ciclul gimnazial și mai departe în cel liceal interesul și influența părinților asupra copiilor lor scade și întreaga greutate rămâne pe umerii școlii care, rămasă singură, fără un partener nu poate face față provocărilor și astfel, procesul instructiv- educativ eșuează.

Chiar așa stând lucrurile, un cadru didactic trebuie să facă tot ce poate și țină de el pentru ca peste ani, adultul cu care se va întâlni să poată spune cu recunoștință: Acela a fost învățătorul/ profesorul meu.

PROFILUL PSIHOLOGIC AL ȘCOLARULUI MIC

GURGU MARIA LAURA

Școlaritatea mică marchează începutul celei de-a treia subperioade a copilăriei ce se întinde pe un spațiu de patru ani (6/7 ani - 10/11 ani), începutul vieții școlare este, în același timp, începutul unei activități de învățare, care îi cere copilului nu numai un efort intelectual considerabil, ci și o mare rezistență fizică.

Desprinzând aspectele esențiale ale acestui stadiu, P. Osterrieth împrumută de la Gessel următoarea caracterizare; 6 ani - vârsta extremismului, a tensiunii și agitației; 7 ani - vârsta calmului, a preocupărilor interioare, a meditației, în care apare pentru prima dată „interioritatea”, una din trăsăturile dominante ale stadiului următor; 8 ani - „vârsta cosmopolită”, a expansiunii, a extravaganței, a interesului universal; 9 ani - vârsta autocriticii, a autodeterminării; vârsta de 10 ani, cu echilibrul și buna sa adaptare constituie pe drept cuvânt apogeul copilăriei... La rândul său, M. Debesse caracterizează vârsta școlară ca „vârsta rațiunii”, „vârsta cunoașterii”, „vârsta socială”. (Gh. Dumitriu, C. Dumitriu, 2002, pag.49).

Este perioada în care continuă să se dezvolte toate formele de sensibilitate (vizuală, auditivă, tactilă, chinestezica etc.), precum și toate formele complexe ale

percepției: spațiului, timpului, mișcării. (Gh. Dumitriu, C. Dumitriu, 2002, pag. 49).

Fără să fie un robust, micul școlar dispune de o forță musculară în continuă creștere: el aleargă mult, dar obosește ușor. Destul de inabil, la început, în ceea ce privește operările cu obiecte, îndeosebi cu cele solicitate de sarcinile școlare, elevul din clasele mici devine treptat îndemânat, învățând să-și organizeze mișcările potrivit particularităților interacțiunii cu lucrurile.

Ritmul trepidant al activității școlare îl face pe copil să pară mereu grăbit: mănâncă-n fugă, se spală pe apucate, își prinde precipitat ghiozdanul și pornește alergând spre școală. Sunt caracteristici comportamentale ce suportă oscilații specifice, cu tendințe de accentuare ori diminuare, în funcție de tipul de sistem nervos. Efortul fizic și intelectual, reglat de consumurile energetice din organism și din creier, imprimă o marcă specifică instalării stării de oboseală, cu notele ei de variație individuală de la un copil la altul.

Vârsta școlară, denumită și copilăria a treia, se distinge prin latență sexuală, orientare obiectivă a intereselor, diminuarea egocentrismului, sociabilitate crescută dar încă nediferențiată, toate acestea pivotând în jurul constructivismului, ca trăsătură, care își caută tot mai multe prilejuri de a se exercita și de a se impune ca dominantă.

Bibliografie:

Dumitriu, C.: - 2004, Introducere în cercetarea psihopedagogică, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București

Dumitriu, Gh.; Dumitriu, C. -1997, Psihologia procesului de învățământ, Editura Didactică și Pedagogică, București

Jinga, I., Istrate, E.: - 2006, Manual de pedagogie, Editura ALL, București

Evaluarea și propria persoană

Rujoiu Dana Alice

„Bunătatea înfrumusețează viața, împăcând toate neînțelegerile; ea limpezește ceea ce e încurcat, ușurează ceea ce e greu, înveselește ceea ce e trist”. (Lev Nicolaevici Tolstoi)

Am redat acest citat deoarece am fost influențată în dezvoltarea mea personală de vorba unei persoane foarte dragi mie: „în momentul în care oferi bunătate, în jurul tău vor fi întotdeauna persoane care vor aprecia acest lucru și te vor ajuta dacă vei avea nevoie”.

Din acel moment am încercat ca în decursul tuturor activităților întreprinse și locurilor în care m-am aflat să mă comport cu bunătate și am simțit că am avut numai de câștigat de pe urma acestui comportament.

Am fost evaluată la locurile de muncă atât anterioare cât și cel prezent ca fiind o persoană căreia îi place ceea ce face și de aceea m-am străduit să „sfințesc locul”, cum spun unii....Când am întâmpinat greutăți sau neînțelegeri nu am ezitat să cer păreri, să cer ajutorul celor care puteau să mi-l ofere și să petrec cât mai mult timp cu persoanele pe care eu le-am evaluat ca fiind competente. Mi-am însușit criticile, am evaluat situația în sine, m-am autoevaluat și am mers mai departe să dau curs provocărilor viitoare.

La primul meu loc de muncă, într-o companie internațională, am fost evaluată initial, în domeniul competențelor lingvistice. Datorită acestora mi s-a oferit un post în acea firmă. Am fost foarte mulțumită la acel moment. M-am integrat bine în colectivul respectiv și la fel când am întâmpinat greutăți am găsit oameni capabili și care mi-au oferit ajutor necondiționat. Au fost însă și cazuri când mi s-a reproșat că sunt prea bună cu toți și că risc să fiu desconsiderată și să se profite de pe urma bunătății mele. Cu toate acestea eu am continuat să ofer bunătate și am simțit că am fost și apreciată în această privință. Omul evaluează din prisma celor întâmplate în viața sa la un moment dat, oferă cât vrea și cât poate, se autoevaluează după propria știință și fie primește sfaturi de la ceilalți, fie se ghidează după cum consideră mai bine.

Fiind la început de drum în cariera de profesor învățământ preșcolar este necesar să fiu evaluată pas cu pas de către doamna coordonator. Primesc cu drag orice sfat, mă adaptez oricărei situații, întreb când am neclarități și mă bucur că și aici am găsit „oameni buni”, ceea ce mă face să am convingerea că nu am greșit ghidându-mă după vorba persoanei dragi mie. Am fost foarte încântată când la una dintre inspecțiile de grad am fost apreciată de către doamna inspector, de către doamna coordonator și doamna director și nu în ultimul rând de copiii de la grupă. Doamna coordonator m-a apreciat ca fiind „omul potrivit la locul potrivit”, deci evaluarea mea referitoare la cariera din acest moment este una bună și

continuând pe acest drum să fac tot ceea ce-mi stă în putință să formez „omuleți plini de bunătate”.

Oportunități egale în educație prin valorizarea instruirii diferențiate

Fulga Daniela - Ancuța

Un vechi proverb chinezesc spunea că „Învățătura este comoara care își urmează oriunde posesorul. A învăța cum să înveți este cea mai importantă abilitate.”

Immanuel Kant afirma în *Despre pedagogie* 2002 că „Buna educație este tocmai izvorul din care iese tot binele din lume.”

Școala este leagănul copilăriei în care toate speranțele pot deveni realitate dacă cei care iau parte la activitățile de învățare, profesori și elevi, conștientizează diversitatea și complexitatea naturii umane și valorifică fiecare talent sau latură creativă dăruită de Dumnezeu.

Școala românească se confruntă în ultimul timp cu diferite probleme, printre care se numără și școlarizarea copiilor defavorizați sau celor cu cerințe educative speciale. Egalitatea șanselor de instruire este teoretic garantată în aproape toate țările lumii, dar realizarea practică a acestui principiu generos continuă să rămână una din cauzele de importanță majoră ale reformelor.

În învățământul românesc tratarea diferențiată este inclusă între modalitățile principale de perfecționare a activităților desfășurate cu copiii și este considerată modalitatea cea mai eficientă de creștere a calității actului educativ. Schimbarea acțiunii pedagogice în direcția diferențierii instruirii este utilă din multiple considerații, dintre care cele referitoare la finalitățile educației ocupă un loc central. Una dintre finalitățile educației este chiar oferirea de șanse egale.

Adaptarea procesului de învățământ încât să devină accesibil tuturor copiilor înseamnă o șansă la o viață mai bună acordată acestora și se subscrie unei preocupări reale a factorilor de decizie ca indiferent de diferențele individuale toți copiii să se poată bucura de educație și instruire.

Strategii incluzive în procesul predării-învățării pentru integrarea elevilor cu CES

Maniu Valeria Angela

Atitudinea și acțiunea profesorului față de elevii cu dificultăți de învățare este determinată de înțelegerea faptului că fiecare elev este unic și are valoarea sa indiferent de problemele pe care le prezintă în procesul de învățare școlară. Există o serie de cerințe generale față de organizarea predării și învățării în clasa obișnuită în care se întâlnesc copii cu CES: acești copii au nevoie de o învățare multisenzorială explicită, fiind necesară folosirea de metode și suporturi de învățare variate, inițierea adecvată a copiilor în lectură și scriere, ceea ce presupune alte metode și mijloace decât cele folosite în mod obișnuit, construirea unei imagini pozitive despre sine.

Aceasta se poate realiza pe fondul unor activități de grup orientate spre valorizarea posibilității fiecăruia și pe un sistem de relații pozitive. Elevii cu CES au nevoie de profesori care înțeleg modul lor de învățare, se pot adapta ritmului acestora și îi pot orienta să-și depășească dificultățile fără a-i desconsidera.

În disciplinarea copilului, regula de aur este consecvența. Atitudinea cadrului didactic și a părintelui să fie constantă: dacă azi a scris indescifrabil, nu îl ignorați când acest comportament se repetă. Va profita de inconsecvența dumneavoastră și vă va manipula. Feriți-vă a critica și eticheta negativ copilul, lovind în stima lui de sine. Critica pozitivă se referă la comportamentul lui nedorit și este o ocazie pentru a-i explica de ce nu agreeți acest comportament: "Știu că îți este greu, dar nu înțeleg nimic din ce ai scris! Tu înțelegi? Hai să facem în așa fel încât măcar unul dintre noi să priceapă ceva din ce ai scris." Fiți consecvenți în a lăuda copilul și a-l recompensa dacă are un comportament pozitiv, obișnuiți-l să respecte un program zilnic, stabiliți obiective reale, învățați-l să-și asume responsabilități, alcătuiți un program al activităților pe care vreți să le faceți împreună cu copilul, însă nu faceți mai multe lucruri deodată, ci concentrați-vă pe un singur aspect. De exemplu, un obiectiv pe termen lung este însușirea de către copil a deprinderii de a fi ordonat. Unul din obiectivele pe termen scurt poate fi încurajarea comportamentului de a-și pune lucrurile în ghiozdan. Probabil că o să le "arunce" pur și simplu în ghiozdan. Ar fi nerealist să-i cereți la început să le și aranjeze. Va fi un pas ulterior. Așa că, demonstrați-i copilului ce trebuie să facă. Dați-i instrucțiuni clare și scurte. Schimbările se vor lăsa așteptate, e nevoie de timp pentru formarea deprinderilor!

Dacă dorim să intervenim în favoarea copiilor- cu sau fără cerințe educative speciale-, trebuie să le oferim tuturor o educație de calitate pentru toți într-o școală pentru toți.

Bibliografie:

1. Mara, D.(2009). Strategii didactice în educația incluzivă, ediția a II-a. București:
Didactică și Pedagogică
2. Popovici, D.V.(1999). Elemente de psihopedagogia integrării. București: Pro Humanitate
3. Vrăjmaș, T.(2001). Învățământul integrat și/sau incluziv. București: Aramis

VESTEA NAȘTERII ȘI A ÎNVIERII DOMNULUI – RENAȘTEREA SUFLETELOR NOASTRE

Belcotă Cernescu Cornelia Anișca

Evangelia canonică a lui Luca cât și cea a lui Matei descriu pe Iisus ca fiind născut în Betleem, Iudeea din mamă fecioară. În Evanghelia după Luca, Iosif și Maria călătoresc de la Nazaret la Betleem, Iisus fiind născut acolo și pus într-o iesle. Îngerii apar și declară că Iisus este un salvator al întregii omeniri. Magii urmează o stea până la Betleem pentru a aduce daruri lui Iisus, născut. Regele Irod ordonă masacrul tuturor băieților din Betleem care au mai puțin de doi ani, dar familia lui Iisus fuge în Egipt, iar mai târziu se restabilește în Nazaret.

Fiul lui Dumnezeu a părăsit slava cerului și a venit în lume ca cel mai sărac om. El a venit în lume ca Dumnezeu, Care cu puterea Sa dumnezeiască a tămăduit pe cei bolnavi, a potolit furtuna mării și a înviat pe cei morți. Pentru ca noi, oamenii, să avem viață Iisus a murit printru noi.

Crăciunul, sărbătorit la 25 decembrie (în calendarul gregorian) sau 7 ianuarie (în calendarul iulian) în fiecare an semnifică nașterea Domnului Iisus Hristos. Ea face parte din cele 12 sărbători domnești ale bisericilor, a treia mare sărbătoare după cea de Paști și de Rusalii.

Învierea Domnului s-a petrecut după ce Hristos a ieșit din mormânt. Conform evangheliilor duminică, femeile mironosițe au venit cu miresme la mormântul lui Hristos, cu care aveau urma să ungă trupul lui Iisus. Maria Magdalena, venită cu celelalte femei, ajunge prima la mormânt și uimită de vederea pietrei ridicate

și a mormântului gol, nu le mai așteaptă pe celelalte femei și aleargă să le vestească apostolilor cele petrecute.

Pe când femeile mironosițe mergeau către apostoli să vestească cele întâmplătoare, sunt întâmpinate de Hristos cu următoarele cuvinte: "Bucurați-vă" și "Nu vă temeți". El le repetă îndemnul dat de înger: "Duceți-vă și vestiți fraților Mei, să meargă în Galileea și acolo mă vor vedea".

La mormânt ajung și Ioan cu Petru. Deși Ioan sosește primul, el intră în mormânt după Petru. În afară de prezența giulgiului și a mahramei, care indicau că Hristos a înviat, apostolii au văzut în mormânt ceva minunat. A fost o experiență învăluită în taină, care a constituit o adevărată iluminare.

Deși trupul lui Hristos fusese preamărit, Hristos acceptă, în rastimpul celor 40 de zile, să se adapteze dimensiunilor actuale ale universului uman. Învierea lui Hristos nu este o simplă revenire la viața pământească, ci începutul altei vieți: viața veșnică, în care trupul omenesc nu mai este supus stricăciunii.

„În lumea fluturașilor”- Joc de mișcare

Ardelean Aurelia Liana

Nivel de vârstă: > 3 ani

Număr copii: > 2

Durata: 15 minute

Dimensiuni ale dezvoltării:

Motricitate grosieră și motricitate fină în contexte de viață familiare;

Finalizarea sarcinilor și a acțiunilor (persistență în activități);

Autocontrol și expresivitate emoțională;

Comportamente vizate:

Participă la activități fizice variate, adecvate nivelului lui de dezvoltare;

Realizează sarcinile de lucru cu consecvență;

Demonstrează abilități de autocontrol emoțional.

Sarcina didactică: Copiii vor parcurge traseul aplicativ cu scopul de a hrăni fluturașii cu un fruct extras din bol după ce vor sări pe ambele picioare peste cercul de gimnastică dispus pe podea, se vor târî prin tunelul în formă deomidă, se vor deplasa în linie dreaptă și vor reveni prin alergare la echipă.

Regulile jocului:

1 Să execute corect mișcările: săritura pe ambele picioare, mers în linie dreaptă la mică înălțime, târârea, alergarea; 2. Să-și aștepte rândul; 3. Să-și manifeste bucuria fără să-și deranjeze colegii;

Elemente de joc: Mânuirea materialului, închiderea și deschiderea ochilor, aplauze, surpriza, mișcarea, scandarea numelui.

Descrierea jocului:

Se explică jocul și regulile acestuia. Copiii vor fi împărțiți în două echipe care se vor așeza la linia de start. La semnalul educatoarei, câte un copil din fiecare echipă va porni pe traseul aplicativ după ce va extrage din bol un fruct, astfel: va sări în cerc pe ambele picioare, va parcurge tunelul de gimnastică prin târâre, după care se va deplasa în linie dreaptă pe lungimea podiumului până la fluturașii pe care îi va hrăni cu fructul ales din bol. După parcurgerea traseului, copilul va reveni prin lateral, la echipa sa în alergare, poziționându-se la capătul rândului. Câștigă echipa care finalizează corect întregul traseu și hrănește toți fluturașii.

Complicarea sarcinilor jocului:

Varianta 1: După ce a executat fiecare copil cel puțin o dată traseul, vom complica jocul. În continuare, traseul va fi executat în pereche. Unul dintre copii va închide ochii și va fi ghidat de partenerul de joc pe același traseu. Jocul se va executa cât timp copiii prezintă interes pentru această activitate în măsura timpului avut la dispoziție pentru desfășurarea jocului.

Varianta 2: După ce a executat fiecare copil cel puțin o dată traseul, se va introduce o mișcare suplimentară care presupune trecerea peste un obstacol ridicat de la podea.

În încheierea jocului, pentru revenirea organismului după efortul depus, pe un fond muzical liniștitor (valsul fluturașilor) fiecare copil se va deplasa liber prin grupă, imitând zborul fluturașilor.

ACTIVITATILE MATEMATICE DESFASURATE IN GRADINITA – ANTRENAMENT PENTRU STADIUL OPERATOR

LAU-ANDRIES LAURA

Scopul activității de inițiere a copiilor în matematică, în perioada preșcolară, nu este acela de a-i învăța sistematic anumite noțiuni ci, în primul rând de a-i pune în situații prin care își dezvoltă procesele de cunoaștere, devenind apti să descopere relații abstracte sub aspectul concret al situațiilor întâlnite în activitatea de joc. Asadar, în grădiniță, copiii nu dobândesc cunoștințe, ci se pregatesc pentru a înțelege cu ușurință aceste cunoștințe mai târziu, la școală. Prin intermediul activităților matematice, copilul stabilește contacte nemijlocite cu obiecte, cu grupe de obiecte. Le descoperă proprietățile caracteristice, constata că între ele există relații, efectuează diverse operații din care rezultă noi grupe cu noi proprietăți caracteristice. Astfel, pregătirea pentru însușirea conceptului de număr natural se obține prin exerciții de clasificare și ordonare a obiectelor și grupelor de obiecte. Totul se petrece gradat, de la simplu la complex, începând cu grupa mică.

În acord cu programa activităților instructive educative în grădiniță, la început am desfășurat jocuri didactice și exerciții pentru dezvoltarea operațiilor intelectuale prematematice. I-am pus pe copii în situația de a observa și a descrie anumite însușiri ale unor obiecte și apoi a le grupa după o anumită însușire comună, exprimând verbal acțiunea efectuată. Astfel de jocuri didactice desfășurate la grupa mică sunt: „Spune ce este?”, „Cum este / “, „Ce a spus ursulețul?”. Apoi am desfășurat jocuri pentru a-i ajuta să sesizeze diferența de formă, de culoare, de mărime dintre obiecte. În continuare, în cadrul unor jocuri didactice sau exerciții de tipul „Alege și grupează jucăriile mari și pe cele mici”, i-am obișnuit pe copii să alcătuiască în mod independent grupe de obiecte de o anumită mărime, să denumească grupa formată prin elementul comun și prin însușirea caracteristică. Exercițiile de formare a grupelor de obiecte constituie de fapt exerciții logice de clasificare, ceea ce implică executarea unor comparații pentru a lua decizia dacă obiectul respectiv pe care îl selectează dintr-o gramadă aparține sau nu unei grupe pe care o constituie el. În cadrul acestor exerciții, copiii învață să formeze grupe de obiecte după unul sau mai multe criterii, cunosc relația dintre o grupă și obiectele sale componente. Important este că în cadrul acestor exerciții educatoarea sa scoată permanent în evidență aceste aspect esențiale.

Țestoasa și melcul

Crina Ursuț

Într-o zi de dimineață,
O țestoasă bucuroasă
Către baltă a pornit
Și avea pasul ...grăbit.
Ea pe drum s-a întâlnit
Cu un melc, la fel grăbit Și
s-au înțeles pe dată,
Să se-ntreacă către apă.
Țestoasa pasul raaaaar făcea,
Melcu abia se târa, Iar
când soarele-a apus
La baltă ei nu au ajuns.

ȘCOALA CU TOLERANȚĂ ZERO LA VIOLENȚĂ

TOLAN FLORENTINA

Legea antibullying definește următoarele:

a) violența psihologică – bullying este acțiunea sau seria de acțiuni fizice, verbale, relaționale și/sau cibernetice, într-un context social dificil de evitat, săvârșite cu intenție, care implică un dezechilibru de putere, au drept consecință atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptate împotriva unei persoane și vizează aspect de discriminare și excludere socială care pot fi legate de apartenența la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală, comportamente ce se desfășoară

în unitățile de învățământ și în toate spațiile destinate educației și formării profesionale.

b) violența fizică se realizează prin atingeri/contacte fizice dureroase, exercitate de un preșcolar/elev asupra unui alt copil sau grup de copii, intimidare fizică îndreptată asupra victimei, distrugerea unor bunuri personale care aparțin victimei. Formele posibile de manifestare: împins, tras de păr, răsucirea brațelor, contuzii, arsuri, bătăi, lovituri cu pumnul, cu palma sau cu piciorul, aruncarea în victimă cu diverse obiecte, izbirea de pereți, utilizarea unor obiecte ca arme.

c) violența psihologică cibernetică sau cyberbullyingul constă în acțiuni care se realizează prin intermediul rețelelor de internet, calculator, tabletă, telefon mobil și poate cuprinde elemente de hărțuire on-line, alături de un conținut ilegal și/sau ofensator care se referă la orice comportament mediat de tehnologie, identificat în spațiul social-media, website-uri, mesagerie. Această formă de violență nu se limitează la comportamente repetate de tip: mailuri, postări, mesaje, imagini, filme cu conținut abuziv/jignitor/ofensator, aceasta însemnând, de asemenea, și excluderea deliberată, marginalizarea unui copil în spațiu0l on-line, spargerea unei parole de cont personal de e-mail, derulate pe grupuri și rețele de socializare on-line sau prin alte forme de comunicare electronica on-line.

d) abuz emoțional constă în expunerea repetată a unui copil la situații al căror impact emoțional depășește capacitatea sa de integrare psihologică. În această situație, abuzul emoțional vine din partea unei persoane care se află în relație de încredere, de răspundere sau de putere cu copilul. O situație de abuz emoțional poate îmbrăca formă de umilire verbală și/sau nonverbală, intimidare, amenințare, terorizare, restrângerea libertății de acțiune, denigrarea, acuzațiile nedrepte, discriminarea, ridicularizarea și alte atitudini ostile sau de respingere față de copil.

e) violența sexuală ca formă posibilă a violenței psihologice – bullying, constă în comentarii degradante cu conotații sexuale, injurii, propuneri indecente făcute victimei, atingeri nepotrivite.

DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR CHEIE LA ORELE DE MATEMATICĂ

Bondrescu Cristina-Ionela

Competențele- cheie vizate direct prin studiul matematicii sunt reprezentate de competențele matematice și competențele de bază în științe și tehnologii.

Competențe specifice în domeniul matematicii, științelor și tehnologiei:

- ☐ Capacitate de adunare, scădere, înmulțire, împărțire, ridicarea la putere, mental și în scris;
- ☐ Abilități de rezolvare de probleme practice, întâlnite în contextul vieții de zi cu zi;
- ☐ Abilități de utilizare a cunoștințelor științifice menite să explice lumea naturală;

O lecție sau o secvență a lecție de consolidare se poate desfășura sub formă de joc „CEI MAI BUNI MATEMATICIENI AI ZILEI”. Așa se dezvoltă COMPETENȚELE : de comunicare în limba maternă, sociale și civice, de a învăța să înveți.

Clasa este împărțită în trei grupe (3 rânduri cu nr egal de elevi). Se rezolvă simultan la tablă și în bancă același exercițiu dictat de profesor. La tablă sunt trei elevi, câte unul din fiecare grupă.

Cel care termină primul la tablă și corect primește pentru echipa sa două puncte, iar cei care termină corect la tablă după acesta primesc un punct pentru echipa lor.

Dacă un elev de la tablă nu a reușit să rezolve exercițiul dictat el poate fi ajutat de un coechipier care a rezolvat corect exercițiul în bancă. Cei din bancă anunță prin ridicarea mâinii că au terminat exercițiul, astfel cel aflat la tablă în dificultate cere ajutor coechipierului. În acest moment se identifică eventualele greșeli, confuzii. Cel care a venit din bancă, dacă reușește să rezolve exercițiul și la tablă cu colegul său acumulează un punct pentru echipă.

Sunt sancționate echipele prin scăderea unui punct dacă: în timpul concursului au un comportament inadecvat (vorbesc, „trag cu ochiul” etc), dacă nu lucrează, dacă nu participă la explicații sau jurizare.

Căștigă echipa cu cele mai multe puncte acumulate: felicitări, aplauze pentru matematicienii zilei, se ridică cu un punct nota la următorul test de evaluare.

Acest joc asigură densitatea orei, într-un timp relativ scurt (depinde de dificultatea exercițiilor) toți elevii au fost la tablă . Dezvoltă

- competența matematică(elevii rezolvă exerciții în situații concrete utilizând algoritmi și instrumente specifice matematicii)
- competența de comunicare în limba maternă(colectează, procesează și transmite informații scrise sau orale)
- competențe sociale și civice(operează cu valori și norme de conduită relevante atât pt ei cât și pentru interacțiunea cu ceilalți)
- competența de a învăța să înveți(favorizează aprecierea calităților personale în vederea autocunoașterii)

Condiționarea socială și trebuința individuală înnăscută, premise ale învățării creative

BENȚE CAMELIA MARIA

Exigențele vieții contemporane și necesitatea tot mai acută de a rezolva problemele de complexitate crescândă apărute în toate sectoarele de activitate, au transformat educarea creativității într-o prioritate, respectiv într-o necesitate stringentă pentru societate, pentru toate sectoarele de activitate. Astfel se explică faptul că, în ultimul timp, atenția acordată creativității și educării acesteia este sporită: au apărut institute, fundații, asociații, cercuri, care își propun sprijinirea și stimularea creativității în diverse domenii; o serie de tratate, cărți, manuale și studii au făcut loc unor capitole și subcapitole consacrate creativității; se organizează manifestări publice (congrese, simpozioane, reuniuni, dezbateri, expoziții, emisiuni radio și TV) pe tema creativității. De altfel, Alexandru Roșca anticipa încă din anul 1943 că descoperirea și utilizarea talentelor și a geniilor devine una din funcțiile cele mai importante ale unei societăți organizate.

Este adevărat că nu va exista vreodată un ghid al creativității astfel alcătuit și indexat încât dacă l-am deschide la un anumit capitol să știm ce avem de făcut sau cum să gândim în etapa următoare. Considerăm, însă, că demersurile noastre teoretice și practice legate de creativitate, trebuie să aibă la bază următoarele premise importante: creativitatea este educabilă și poate fi evaluată; se pot identifica anumite modele, strategii, metode, tehnici, abilități cu caracter

general și/sau specific diferitelor domenii de activitate, aplicabile în soluționarea majorității problemelor legate de creativitate.

Devenită un obiectiv prioritar al învățământului, educarea/dezvoltarea creativității are implicații multiple în instrucție și educație. Realizarea acestui obiectiv complex presupune restructurarea procesului de învățământ la toate nivelele sale; subliniem faptul că exigența metodologică cea mai importantă pentru realizarea acestor demersuri o constituie aplicarea viziunii sistemice. Școala reprezintă principalul factor care poate contribui decisiv la valorificarea creativității potențiale a elevilor, la stimularea înclinațiilor lor creative și la educarea creativității. Manifestările creative, mai mult sau mai puțin numeroase, existente înaintea intrării copilului în vârsta școlarității, sunt dirijate și valorificate într-o anumită măsură în familie și în grădinițe, urmând ca în școală să se accentueze procesul de depistare, stimulare și formare a aptitudinilor creatoare la elevi.

Desigur, pentru ca profesorii de diferite specialități să poată pregăti viitorii specialiști, potențiali creatori și inventatori, pentru ca activitățile didactice să constituie procese creative, este necesar ca profesorul să fie creativ. Creativitatea profesorului se manifestă în următoarele direcții:

proiectarea activităților instructiv-educative; organizarea și conducerea activităților didactice, respectiv realizarea activităților de învățare și predare; desfășurarea procesului de verificare și evaluare a randamentului școlar al elevilor; reglarea demersurilor didactice proprii pe baza informațiilor obținute prin feed-back; realizarea de cercetări științifice teoretice și practic-aplicative în domeniul specialității sale și în cel al psihopedagogiei, introducerea și valorificarea unora din rezultatele acestor cercetări în practica școlară curentă. Acestea sunt direcțiile care trebuie să fie avute în vedere și să fie regândite din perspectiva pedagogiei creativității, de către formatorii formatorilor, cei care îi pregătesc pe viitorii educatori creativi.

Bibliografie:

* Bonchiș, E., Psihologia copilului, Ed. Universității, Oradea, 2004

* Cosmovici, A., Iacob, L., Psihopedagogie școlară, Polirom, Iași, 1998

ȘCOALA - NUCLEU ȘI CATALIZATOR AL PARTENERIATULUI EDUCAȚIONAL

MANEA ANGELICA

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației , iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial , activează elevul , obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin , ele asigură într-o mare măsură buna integrare a elevului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială .Școala trebuie să aibă contacte cu toate instituțiile sociale interesate direct sau tangențial de domeniul educației copilului de vârstă școlară și să stabilească relații de cooperare și colaborare. Ea contribuie la transmiterea moștenirii culturale și facilitează învățarea individuală și colectivă .Totodată școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică , elaborarea și luarea deciziilor.

Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor care îi privesc .Valoarea educației crește într-o lume în care schimbările s-au accelerat simțitor , într-o societate a opțiunilor individuale și sociale multiple , marcată de o multitudine de tranziții , de naturi diferite . Educația este solicitată să răspundă provocărilor unei lumi a societăților și indivizilor în derută , o lume în care s-au pierdut și se pierd repere, sisteme de referință, iar sistemele etice se află în criză. Școala este chemată să contribuie la redefinirea unor noi sisteme de valori, la reconstrucția spirituală a omului. În prezent România cunoaște o redefinire a rolului social al educației , în contextul unui ” parteneriat pentru educație ” , care se dorește a fi un dialog deschis , lucid , responsabil , între toți factorii educaționali familie, biserică , școală , comunitate locală). Școala se deschide spre mediul comunitar și se fac propuneri de realizare a osmozei școală-comunitate (școala în comunitate și comunitatea în școală) , în perspectiva înțelegerii școlii ca un centru cultural și civic , centru complex de învățare la îndemâna tuturor , tineri și mai puțin tineri. Comunitatea este cea care oferă mediul prielnic pentru desfășurarea acestor activități comune. Prin programe și acțiuni specifice se crează și se dezvoltă legături multifuncționale între școală și societatea civilă.

Așadar comunitatea are un rol important alături de școală și familie în educația elevului. Școala trebuie să devină nucleul parteneriatului educațional. Incercarea unităților școlare de a atrage în diferite tipuri de parteneriat, diferite categorii și instituții, se va bucura de succes doar în măsura în care școala va veni în întâmpinarea cerințelor sociale și comunitare: extinderea caracterului democratic a managementului școlar; atragerea familiei în calitate de partener principal al școlii; realizarea colaborării cu toate categoriile comunitare interesate; atragerea tuturor factorilor care pot contribui la rezolvarea problemelor școlii; realizarea

unui echilibru între cererea și oferta de educație; satisfacerea unor nevoi comunitare specifice în domeniul educației; pregătirea elevilor pe linia dezvoltării personale și a integrării active în comunitate; asumarea unui rol activ în identificarea și rezolvarea unor probleme ale comunității. Pentru a răspunde acestor deziderate, școala printr-un management performant al calității învățământului, trebuie să orienteze întregul său efort spre elevi, care reprezintă centrul de interes al oricărui parteneriat educațional.

BIBLIOGRAFIE:

1. BAUMAN, Zigmunt . Comunitatea Căutarea siguranței într-o lume nesigură. București: Editura Antet, 2001
2. BĂRAN, PESCARU, Adina . Parteneriat în educație Familie – școală – comunitate. București: Editura Aramis Print, 2004
3. IOSIFESCU, Șerban (coord.). Management educațional pentru instituțiile de învățământ. București : ISE - MEC, 2001

CONCEPTUL DE JOC DIDACTIC MATEMATIC

Voaideș Minodora

Cercetările făcute de specialiști în domeniu confirmă faptul că introducerea cunoștințelor matematice în învățământul preșcolar este cu atât mai eficientă cu cât se realizează devreme. Aceste cunoștințe trebuie introduse treptat, pornindu-se de la acțiunea în plan extern cu obiectele, la formarea reprezentărilor și abia apoi la utilizarea simbolurilor. Abordarea matematicii în această manieră este accesibilă preșcolarilor și răspunde intenției de a-l determina pe copil să „descopere” matematica, trezindu-i interesul și atenția.

Cunoscând faptul că jocul este activitatea fundamentală în grădiniță, este firesc că acesta să fie valorificat la maximum și în predarea matematicii. În școală însă, jocul trece pe planul secund, locul lui fiind luat de o altă formă de activitate: învățarea. Trecerea de la joc la învățare se realizează prin intermediul jocului didactic. Acesta ocupă un loc bine determinat în planul de învățământ al

instituțiilor preșcolare, fiind cel mai indicat mijloc de desfășurare a activităților de matematică, dar și a celor de cunoaștere a mediului și de educarea limbajului.

Jocul didactic matematic este un tip specific de activitate prin care educatoarea consolidează, precizează, chiar verifică cunoștințele copiilor, îmbogățește sfera de cunoaștere matematice, pune în valoare și antrenează capacitățile creatoare ale acestora.

Știut fiind faptul că îmbinarea elementului instructiv cu cel distractiv în jocul didactic duce la apariția unor stări emoționale complexe care stimulează și intensifică procesele de reflectare directă și nemijlocită a realității, valoarea practică a jocului didactic matematic constă în faptul că, în procesul desfășurării lui, copilul are posibilitatea aplicării cunoștințelor însușite, exersării priceperilor și deprinderilor formate.

Pornind de la elementele constitutive ale jocului didactic, și jocul didactic matematic cuprinde următoarele componente: scopul jocului, conținutul matematic, sarcina didactică, regulile jocului, elementele jocului.

Reușita unui joc didactic depinde și de materialele didactice utilizate în joc. Acestea trebuie să fie adecvate conținutului, variate și atractive, ușor de manevrat și să provină din mediul apropiat, familiar copiilor (planșe, jetoane, jucării, figuri geometrice, etc).

BIBLIOGRAFIE:

1. Popa F.,(2007) – “Jocul didactic cu conținut matematic în educarea intelectuală a preșcolarului”, Revista Învățământului Preșcolar Nr. 1.

„VALORIFICAREA EXPERIENȚEI ÎN IMPLEMENTAREA PROIECTELOR EDUCATIONALE -EXEMPLE DE BUNE PRACTICI”

SAVA-RADUCA IONELA

Preșcolaritatea, este cea mai importanta perioada a vieții în care se pot forma copiilor abilități importante, de bază, pentru: educație civică, istorie, cultură europeană, muzică, sport, limbi moderne, dar și capacități de gândire și comunicare necesare învățării școlare de mai târziu. Procesul formativ – educativ pe care îl desfășoară în activitatea cu preșcolarii permite fiecărei educatoare să-și valorifice propria experiență didactică, originalitatea și creativitatea prin realizarea activităților cu caracter integrat și cu o abordare complexă a conținuturilor. „Creativitatea nu înseamnă să găsești un lucru, ci să faci ceva din el după ce l-ai găsit.” James Russell Lowell „Creativitatea este un proces de învățare aparte, la care elevul și profesorul sunt una și aceeași persoană.” Arthur Koestler „Imaginația este primul pas în procesul creativ.” Herbert Harris Creativitatea este o formă superioară a activității umane, fiind un fenomen extrem de complex cu numeroase aspecte, fațade sau dimensiuni. Pornind de la principiile de disciplină inteligentă: „Toți elevii sunt diferiți”. "Toți elevii urmează aceeași secvență în dezvoltarea să, dar fiecare într- un ritm diferit. "Elevii sunt în mod natural curioși și dornici de a explora mediul lor.“: “Elevii stiu să învețe unii de la alții”Învățarea este posibila atunci când ai interes și când poți participa activ.“ "Utilizarea mai multor modalități senzoriale facilitează învățarea.“ și nu în ultimul rand acela că "Jocul este unul dintre cele mai bune moduri de a învăța." Predarea integrată a conținuturilor se manifestă atât la nivelul proiectării globale, cât și în proiectarea activităților zilnice.Procesul formativ–educativ pe care îl desfășoară în activitatea cu preșcolarii permite fiecărei educatoare să-și valorifice propria experiență didactică, originalitatea și creativitatea prin realizarea activităților cu caracter integrat. Experiențele de învățare la care copilul participă pot fi comune tuturor copiilor din grupă sau pot fi diferențiate, în funcție de gradul de interes manifestat de aceștia, de particularitățile individuale ale fiecărui copil. Astfel, activitățile integrate se pot organiza prin alternarea tuturor formelor de învățare, individual, în perechi, în microgrup sau cu întreaga grupă. Prin intermediul jocului,considerat element dominant al vârstei preșcolare, copilul poate dobândi noi cunoștințe, își formează anumite priceperi și deprinderi, dar are și ocazia să aplice în situații concrete cunoștințele învățate, să interrelaționeze cu colegii, să-și formeze și dezvolte abilități socio-afective, prin asumarea responsabilității și rolurilor diferite în cadrul microgrupului din care face parte. Activitățile realizate în manieră integată oferă copiilor posibilitatea de a se exprima liber, de a fi plasați în mijlocul acțiunii, de a realiza diverse construcții în plan mental, de a investiga, de a crea, de a transpune în practică cele învățate, de a găsi mijloace pentru o finalitate reală, astfel că viitorul elev de mai târziu se va deprinde încă de timpuriu cu strategia cercetării, își va însuși metodele de

muncă științifică, vă învață să creeze situații problemă, vă emite ipoteze asupra cauzelor și relațiilor în curs de investigație, vă face prognosticuri asupra rezultatelor posibile, vă formula idei și vă exprima puncte de vedere diferite. Aceste activități lasă mai multă libertate de exprimare și acțiune atât pentru preșcolari, cât și pentru educatoare, care poate să-și construiască un program zilnic în funcție de temele propuse de programă, de perioada de semestru, de particularitățile colectivului de copii. Metodele utilizate în grădiniță sunt atât clasice cât și moderne. Doar măiestria educatoarei poate transforma orice metodă folosită într-un moment deosebit, încărcat emoțional, în așa fel încât să-l determine pe copilul preșcolar să își folosească gândirea și creativitatea pentru a descoperi informații și lucruri noi. De exemplu o metodă activă folosită în grădiniță este jocul de rol, care solicită creativitate și participare intensă, mobilizarea competențelor și a cunoștințelor anterioare și, în egală măsură, improvizație. Jocul de rol este o strategie prin care copiii preșcolari imită personaje din povești sau acțiuni, de exemplu: „De-a bucătării”, „De-a doctorul”, „La piață”, „Scufița Roșie”, „Capra cu trei iezi”. Simularea constă în punerea în scenă a unor situații similare celor din viața reală, copiii își păstrează atitudinile, valorile și nu joacă un personaj, ci interpretează o situație. Un alt exemplu pentru a stimula creativitatea este povestea cu început dat sau povești libere, după un șir de ilustrații, o jucărie, o siluetă, după o machetă sau planșe. Cu ajutorul acestei metode antrenăm capacitatea de elaborare verbal- expresivă, a imaginației, a inovației, a creativității. Desenele libere antrenează creativitatea preșcolarului, folosind metode și materiale diverse. Modelarea cu ajutorul lutului stimulează creativitatea preșcolarului, jocurile de tip puzzle, precum și desenul liber. O altă metodă care stimulează creativitatea este Metoda Philips 6-6 În cadrul acestei metode, numărul de participanți este de șase, iar durata discuțiilor este limitată la doar șase minute. Metoda Philips 6-6 este asemănătoare cu brainstormingul, respectiv tehnica 6-3-5, însă se deosebește de acesta prin faptul că discuția este limitată la 6 minute. Obiectivele principale ale metodei sunt: - abordarea mai multor aspecte ale unei probleme, într-un timp limitat; - facilitarea comunicării și exprimării în grupe mari; - posibilitatea colectării deciziilor, care reprezintă diverse tendințe conturate, într-un ansamblu, într-un interval foarte scurt; - favorizarea confruntării percepțiilor și creativității individuale cu munca în grup. Atunci când abordăm problema creativității preșcolarului și chiar a talentelor manifestate precoce, ar fi greșit și incomplet să ne referim doar la ceea ce este mai vizibil pentru toată lumea, adică la talentele artistice, cele sportive, sau cele tehnice. În concluzie toate activitățile desfășurate de copii în grădiniță conduc spre stimularea și educarea creativității lor, acest lucru nu ar fi posibil fără o bună pregătire a educatoarei. După A.Haven „oamenii ar fi mult mai creativi dacă li s-ar explica în ce constă , de fapt, noțiunea de creativitate”.

Bibliografie:

„ Activitatea integrată din Grădiniță- Ghid pentru cadrele didactice din învățământul preuniversitar. Didactica Publishing House 2008”

„ Curriculum pentru învățământul preșcolar (3-6/7 ani) 2008 Clegg Brian, Birch Pau”l,

..Creativitatea, Editura Polirom, Iași, 2003 Psihologia copilului preșcolar, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1968”

ANALFABETISMUL FUNCȚIONAL ÎN SECOLUL XXI

Onea Oana Maria

Analfabetismul funcțional într-o epocă în care tehnologia, știința și cunoașterea sunt reprezentate de o evoluție fără precedent, pare absurd. Cercetările arată că România se află pe o poziție fruntașă atunci când vine vorba despre analfabetism funcțional, însă acest fenomen pare să ia amploare chiar și în țări mai dezvoltate.

Potrivit raportului PISA 2018, România a obținut cele mai slabe rezultate din ultimii 9 ani. Punctajele obținute sunt în scădere comparativ cu ultimele două testări din 2012 și 2015, procentul de analfabetism funcțional fiind de 44% și un scor de 428 de puncte obținut la citire/lectură.

„Analfabetul funcțional al secolului XXI-lea nu va fi cel care nu știe să citească și să scrie, ci cel care nu știe să învețe, să dezvețe și să reînvețe.”(Alvin Toffler) Pornind de la acest citat, studiul de față propune să formeze cititorului o opinie asupra formării și dezvoltării competențelor de scris-citit a educabililor de ciclu primar. În primii ani de școală, educabilii învață să citească, iar mai apoi, în clasele terminale ale ciclului primar, ei citesc pentru a învăța. Citirea devine astfel un instrument de învățare și o tehnică a muncii cu cartea. Întreaga dezvoltare a educabililor, atât în școală cât și în afara ei, este subordonată felului în care cititul devine un mijloc de informație și autoinstruire.

Analizând curriculum-ul actual, putem observa că modificările esențiale propuse de către programa școlară vizează felul de organizare a competențelor de comunicare. Astfel, comunicarea reprezintă o problemă amplă care cuprinde procese de receptare a mesajului oral și a celui scris („citirea/lectura”), precum și cele de exprimare orală, respectiv de exprimare scrisă”.

Obiectivul central al studierii limbii și literaturii române în învățământul primar îl constituie „dezvoltarea competențelor elementare de comunicare orală și scrisă ale educabililor, precum și familiarizarea acestora cu texte literare și nonliterare, semnificative din punctul de vedere al vârstei cuprinse între 6/7 - 10/11 ani”. Putem spune că, pentru a realiza acest model comunicativfuncțional, cadrul didactic formează un model operațional –strategic de predare a limbii române, în urma căruia la finalul ciclului primar, educabilii ajung să citească corect, fluent și conștient, atât cu voce tare cât și în gând. Pentru ciclul primar, familiarizarea educabililor cu instrumentele muncii intelectuale, în primul rând cu cititul și scrisul, constituie conținutul întregii sale activități. A-l învăța pe micul școlar să citească și să scrie înseamnă a-l învăța cum să învețe.

BIBLIOGRAFIE:

1. Dobra, S., Stoicescu, D., (2005), Recuperarea rămânerii în urmă la lectură (învățământ primar), Centrul Educația 2000+, București.

2. Drăghicescu, Luminița, Strategii didactice interactive bazate pe învățarea prin colaborare în volumul Educație și dezvoltare profesională, coordonatori Valentin Dogaru-Ulieru și Luminița Drăghicescu, Fundația-Editura Scrisul Românesc, Craiova, 2011.
3. Dragu, A., (2004), Psihologie și pedagogie școlară, Editura Ovidius University Press, Constanța.
4. Eftenie, N.,(2008), Introducere în metodică studierii limbii și literaturii române, ediția a IV a, revizuită și adăugită, Editura Paralela, Pitești.
5. OECD, (2005c), PISA 2003 Technical report. Paris: OECD.
6. Pufpaff, L., (2009), A developmental continuum of phonological sensitivity skills. Psychology in the Schools, 46(7), 679-691.

METODELE CENTRATE PE ELEV ÎN ORELE DE MATEMATICĂ

CAPRĂ-IVAȘCU MARIA-ANCA

În didactica modernă se recomandă folosirea metodelor activ participative de predare învățare, deoarece: sunt centrate pe elev și pe activitate, comunicarea este multidirecțională, pun accentul pe dezvoltarea gândirii, formarea de aptitudini și deprinderi, evaluarea este formativă, încurajează participarea și inițiativa copiilor.

Principalele metode moderne care se pot aplica în matematică sunt: problematizarea, învățarea prin descoperire, brainstormingul, metoda ciorchinelui, metoda cubului, metoda cadranelor, turul galeriei, algoritmizarea, modelarea didactică, corectarea greșelilor etc.

Învățarea centrată pe elev reprezintă o abordare care presupune un stil de învățare activ și integrarea programelor de învățare în funcție de ritmul propriu de învățare al elevului. Elevul trebuie să fie implicat și responsabil pentru progresele pe care le face în ceea ce privește propria lui educație.

Pentru a avea cu adevărat elevul în centrul activității instructiv-educative, profesorul îndeplinește roluri cu mult mai nuanțate decât în școala tradițională. În abordarea centrată pe elev, succesul la clasă depinde de competențele cadrului

didactic de a crea oportunitățile optime de învățare pentru fiecare elev. Astfel, în funcție de context, profesorul acționează mereu, dar adecvat și adaptat nevoilor grupului.

Avantajele învățării centrate pe elev sunt:

- Creșterea motivației elevilor, deoarece aceștia sunt conștienți că pot influența procesul de învățare;
- Eficacitate mai mare a învățării și a aplicării celor învățate, deoarece aceste abordări folosesc învățarea activă;
- Învățarea capătă sens, deoarece a stăpâni materia înseamnă a o înțelege;
- Posibilitate mai mare de includere - poate fi adaptată în funcție de potențialul fiecărui elev, de capacitățile diferite de învățare, de contextele de învățare specifice.

Metodele de învățare centrată pe elev fac lecțiile interesante, sprijină elevii în înțelegerea conținuturilor pe care să fie capabili să le aplice în viața reală.

Printre metodele care activează predarea-învățarea sunt și cele prin care elevii lucrează productiv unii cu alții, își dezvoltă abilități de colaborare și ajutor reciproc. Ele pot avea un impact extraordinar asupra elevilor datorită denumirilor, caracterului ludic și oferă alternative de învățare cu „priză” la elevi.

În vederea dezvoltării gândirii critice la elevi, trebuie să utilizăm, cu precădere unele strategii activ-participative, creative. Acestea nu trebuie rupte de cele tradiționale, ele marcând un nivel superior în spirala modernizării strategiilor didactice.

Dintre metodele moderne specifice învățării active care pot fi aplicate cu succes și la orele de matematica fac parte: brainstormingul, metoda mozaicului, metoda cubului, metoda cadranelor, turul galeriei, ciorchinele.

Bibliografie:

1. Sarivan Ligia, coord. – Predarea interactivă centrată pe elev, Educația 2000+,

București, 2005

Activități liber alese 2

VLAICU JIPU IOANA SMARANDA

Nivel II

Categoria de activitate – ALA 2 – activități recreative

Tipul de activitate – mixtă Mijlocul

de realizare și subiect:

- a. Joc de rol – „Mima – Fă la fel ca mine!” (repetare)
- a. Joc de mișcare: „Fluturașul schimbă floarea” (predare)

Dimensiuni ale dezvoltării

A.2. Conduită senzorio-motorie, pentru orientarea mișcării

A.1. Motricitate grosieră și motricitate fină în contexte de viață familiare

Exemple de comportamente

A.2.3.1. Își coordonează mișcările în funcție de ritm, cadență, pauză, semnale sonore, melodii;

A.2.2.1. Utilizează simțurile (văzul, auzul, simțul tactil, mirosul etc.) în interacțiunea cu mediul apropiat.

A.1.1.1 Își coordonează mușchii în desfășurarea unor activități diversificate, specifice vârstei;

Scopul activității: relaxarea copiilor după activitățile statice din timpul zilei; dezvoltarea la preșcolari a proceselor de inhibiție voluntară și a autocontrolului asupra reacțiilor motrice, a autocontrolului asupra mișcărilor și a intensității lor, a abilităților de recreere.

Obiective operaționale :

O1 - să se așeze pe scăunel la semnalul dat;

O2 – să participe la joc, folosind consemnul stabilit în regulile de joc; O3

– să manifeste autocontrol asupra mișcărilor pe tot parcursul jocului;

O4 – să manifeste colegialitate în desfășurarea jocului.

Regulile jocului:

Regula nr. 1 – Toți copiii stau așezați pe scăunelele așezate în cerc (fiecare copil pe câte un scăunel considerat a fi o floare). Un copil nu are scăunel;

Regula nr. 2 – La semnalul conducătorului jocului toți copiii schimbă scăunelul/floarea, astfel încât doar un copil va rămâne fără loc;

Regula nr. 3 – Copilul care nu reușește să ajungă pe o „floare”, primește sarcină amuzantă – va trebui să extragă un bilețel din săculețul magic și să rezolve sarcina de pe bilețel;

Elemente de joc – surpriza, saculeț cu bilețele surpriză, închiderea și deschiderea ochilor, bătaia din palme.

Strategia didactică:

- a) Metode, tehnici, procedee: explicația, demonstrația, exercițiul, conversația, jocul.
- b) Mijloace didactice: calculator cu boxe, saculeț cu bilețele pe care sunt scrise sarcini didactice (Anexe).
- c) Forme de organizare: frontală, pe grupuri mici, individuală.
- d) Resurse temporale: 10`-15`.

Bibliografie:

Lovinescu, A. V., „Jocuri - exercițiu pentru preșcolari”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1979.

Stimularea potențialului creativ al copiilor preșcolari

HUIAN DELIA

Vârsta preșcolară este caracterizată de curiozitate, energie, egocentrism, este vârsta marilor ”DE CE?” (Golu., P., Verza., E., Zlate., M., 1998., p.86). Vârsta preșcolară este importantă atât pentru formarea personalității viitorilor adulți ce vor face parte și vor influența societatea în care trăim, cât și pentru acumularea de informații, formarea deprinderilor, formarea imaginii de sine și dezvoltarea încrederii în sine.

Încă de la intrarea în grădiniță, acesta este acaparat de aspecte estetice ce țin de amenajarea sălii de grupă: organizarea mobilierului, jucării, orientarea în sală a

centrelor de lucru, decorațiunile sălii, culorile predominante, identificarea grupei cu un anumit nume, grup etc. Toate acestea acționează asupra tuturor proceselor cognitive ale copilului și participă la formarea, conturarea personalității copilului, dar mai ales asupra ramurii creative.

Stimularea creativității este un demers complex ce cuprinde simultan fenomene de activare, antrenare și cultivare a potențialului creativ. Activitatea plastică reprezintă principalul mijloc de stimulare a creativității copilului.

Creativitatea se mai apreciază în mod obiectiv prin produsul activității – mai mult sau mai puțin deosebit, nou, original. De aceea, A.Taylor presupune să se distingă cinci niveluri de creativitate:

1. Creativitate expresivă – o exprimare spontană a persoanei, fără preocupări de utilitate sau valoare (ca în cazul desenelor realizate de copiii mici);
2. Creativitate productivă – produce lucruri utile pe baza unor priceperi și deprinderi cu un minim de originalitate;
3. Creativitate inventive;
4. Creativitate inovatoare;
5. Creativitate emergentă – manifestată la omul de geniu;

Prin creativitate înțelegem deci capacitatea sau aptitudinea de a realiza ceva nou.

Stimularea creativității este un demers socio-educational complex, ce cuprinde, simultan, fenomene de activizare, antrenare, cultivare și dezvoltare a potențialului de autoexpresie și împlinire creatoare. În acest scop este necesar să avem în vedere întregul sistem al condițiilor sau factorilor favorizanți afirmării și dezvoltării creativității, adică:

- a. factori structurali, intrinseci creativității;
- b. factori de climat general în dezvoltarea și afirmarea personalității copiilor;
- c. factori de ambianță psihosocială și, respectiv, de climat psihoeducational – stimulativ pentru afirmarea și evoluția creatoare.

Educația muzicală în învățământul primar

MARCU DOROTHEA- AURA

Educația muzicală este o componentă importantă a învățământului primar, care ajută la dezvoltarea intelectuală, emoțională și socială a copiilor. Prin studierea muzicii, elevii dezvoltă abilități precum ascultarea activă, concentrarea, coordonarea motorie și exprimarea creativă.

Conform programei școlare din România, educația muzicală este o materie obligatorie pentru elevii din învățământul primar și se axează pe familiarizarea cu elementele muzicale de bază și dezvoltarea abilităților muzicale de bază, precum și pe explorarea instrumentelor muzicale.

Un studiu realizat de cercetătorii Mihai și Raluca Miron arată că educația muzicală poate contribui semnificativ la dezvoltarea cognitivă și socioemoțională a copiilor. În studiul lor, elevii care au urmat ore de educație muzicală timp de un an școlar au prezentat îmbunătățiri semnificative la nivelul abilităților de citire, scriere și matematică, precum și la nivelul inteligenței emoționale și a creativității.

O altă cercetare, realizată de psihologul Ellen Winner, susține că educația muzicală poate îmbunătăți memoria și abilitățile de învățare a limbilor străine. Conform acestei cercetări, elevii care studiază muzica în mod regulat dezvoltă abilități de recunoaștere a modelelor sonore și ritmice, care îi ajută să identifice cu ușurință modelele limbii străine.

Educația muzicală în învățământul primar poate fi abordată din mai multe perspective. În primul rând, este important să se ofere elevilor o bază solidă în ceea ce privește elementele de bază ale muzicii, cum ar fi notația muzicală, ritmica și expresia vocală. Prin învățarea acestor elemente, copiii își pot dezvolta abilitățile muzicale și pot să își exprime creativitatea în cadrul activităților muzicale.

De asemenea, este important să se acorde atenție și dezvoltării abilităților instrumentale. În școlile primare, se pot oferi elevilor posibilitatea de a încerca diverse instrumente muzicale, cum ar fi pianul, chitara sau vioara. În acest fel, elevii își pot descoperi pasiunea pentru muzică și pot începe să se specializeze într-un anumit instrument.

O altă abordare importantă în educația muzicală este cea a explorării diferitelor stiluri muzicale. Profesorii pot introduce elevilor diverse genuri muzicale, precum muzica clasică, muzica populară sau muzica de dans, pentru a-i ajuta să-și dezvolte gustul și aprecierea pentru diversitatea muzicală.

În plus, activitățile muzicale pot fi integrate cu alte discipline, cum ar fi matematica sau literatura. De exemplu, învățarea ritmului poate fi asociată cu

învățarea fracțiilor în matematică, iar cântarea și interpretarea unor piese muzicale poate fi asociată cu lectura și analiza textelor literare.

În concluzie, educația muzicală este o componentă importantă a învățământului primar și poate contribui semnificativ la dezvoltarea intelectuală, emoțională și socială a copiilor. Prin oferirea unei educații muzicale cuprinzătoare, elevii își pot dezvolta abilitățile muzicale și pot învăța să aprecieze diversitatea muzicală, precum și să se exprime creativ în cadrul activităților muzicale.

Resurse bibliografice:

1. Miron, M., & Miron, R. (2018). The impact of music education on cognitive and socio-emotional development of primary school children. *Music Education Research*, 20(4), 403-416.
2. Winner, E. (2000). The point of words: Children's understanding of metaphor and irony in oral language. *Developmental Psychology*, 36(6), 718-726.
3. Costescu, C. (2013). Education and Culture: Education through Music. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 76, 614-618.
4. Iliescu, D. C. (2017). The development of musical intelligence in primary school children. *Journal of Educational Sciences & Psychology*, 7(2), 32-38.

COPILUL ȘI TIMPUL ACORDAT ACESTUIA

MUNTEA MARINELA

Copilul , va fi mai mult decat fericit daca ii vei acorda toată atenția ta chiar și pentru 5 minute. In acest timp, puteteți pur și simplu să vă spuneți “bună dimineata”, să jucați un joc non-stimulator sau să vă planificați ziua. De asemenea, la finalul zilei, copilul are nevoie de atenția și prezența ta – puteți povesti despre cum ați pretrecut ziua, puteți citi o poveste sau il poti lasa pe el să aleagă ce tipuri de activități și-ar dori să faceți împreuna. Copilului îi place să se joace și să facă diferite exerciții cu părinții lui. Pe lângă faptul că este sănătos, acest obicei contribuie la întărirea relației dintre părinți și copii, ajută la gestionarea stresului și emoțiilor puternice și la menținerea unei greutăți sănătoase Copilul care petrece mai mult timp de calitate cu familia lui este mai

puțin predispus să adopte comportamente riscante, cum ar fi consumul de droguri și alcool. De asemenea, copilul care petrece timp de calitate cu părinții lui se simte iubit, valorizat, în siguranță, factori care contribuie la o dezvoltare sănătoasă din punct de vedere mental și emoțional. Nu trebuie să faci o corvoadă din găsirea timpului necesar pentru a te conecta cu cel mic. Acest lucru se poate întâmpla în cele mai firești momente, inclusiv atunci când luați masa împreună sau când îi citești povestea preferată. Îi poți oferi momente de calitate copilului chiar și în timpul unor activități casnice comune, cum ar fi împăturitul rufelor sau spălutul vaselor, gătitul sau curățenia generală din weekend. Specialiștii în parenting recomandă să nu alergi după mai mult timp, ci să încerci să fructifici la maximum timpul pe care îl petreci în mod obișnuit cu copilul. Pana la urma, tot ce contează este modul în care alegi să petreci timpul cu el. Petrece timp singur cu cel mic !Timpul petrecut cu întreaga familie este valoros, însă momentele petrecute de un singur părinte cu cel mic oferă numeroase beneficii în dezvoltarea copilului, inclusiv în ceea ce privește abilitățile sale cognitive și lingvistice, precum și capacitatea de a gestiona emoțiile. Un astfel de moment poate fi o ieșire la o înghețată cu mama, o zi petrecută la pescuit cu tatăl sau câteva ore petrecute cu oricare părinte pentru a viziona un film sau o piesă de teatru. Copilului îi place să-și ajute părinții, deci îl poți ruga să te ajute să faci lista de cumpărături, să mergeți împreună la magazin și chiar să te ajute să pregătești cina. Ocazional, poți încuraja copilul chiar să pună singur masa. Deși toate aceste activități ar putea dura mai mult la început, copilul va fi încântat de încrederea pe care i-o acorzi și îți va demonstra ce bine se descurcă. Este important să știi ce jocuri îi plac și cum se joacă, inclusiv când vine vorba de jocurile video. De asemenea, ar trebui să experimentezi și aceasta parte din lumea copilului tau și să te lași ghidat de ea.

Surse:

www.familyacademy.co

www.mindfulmazing.com

www.lifehack.org www.inc.com

Blocajele creativității

Drumeși Adriana Elena

Multă vreme creativitatea a fost considerată apanajul exclusiv al unei minorități restrânse, ceea ce este adevărat dacă ne gândim la nivelul creativității inovatoare și cel al creativității emergente. Distingându-se mai multe trepte calitative în creație și observând cum și eforturile de gândire implică ceva nou, cel puțin pentru persoana aflată în impas, astăzi nu se mai face o separare netă între omul obișnuit și cel creator. Orice om normal poate realiza o îmbunătățire în munca sa, o mică inovație sau invenție. Dovadă în acest sens este faptul că în multe țări numărul inventatorilor cu brevet este de ordinul zecilor și chiar al sutelor de mii. Pentru a se ajunge la o astfel de performanță e nevoie de o preocupare specială, de condiții favorabile dezvoltării creativității, mai ales în școală. Asistăm astăzi la deschiderea unor cursuri de creativitate și chiar școli de inventică. Ce se poate face pentru stimularea creativității?

Mai întâi, trebuie să fim conștienți și să combatem anumite piedici în calea manifestării imaginației. Asemenea obstacole exterioare sau inerente individului sunt așa numitele blocaje ale creativității.

a. Blocajele creativității

În calea stimulării elanului creator, apar blocajele sociale, blocajele metodologice și blocajele emotive.

□ Blocajele sociale. Conformismul este unul dintre ele: dorința oamenilor ca toți cetățenii să se poarte și să gândească, în mod obișnuit, la fel ca ei. Cei cu idei sau comportări neobișnuite sunt priviți cu suspiciune și chiar cu dezaprobare, ceea ce constituie o descurajare pentru asemenea persoane. Apoi, există în general o neîncredere în fantezie și o prețuire exagerată a rațiunii logice, a judecății critice. Nici matematica nu poate progresa fără fantezie. Această atitudine sceptică, observată atât la oamenii simpli, cât și la cei cultivați, ar putea avea originea în existența unor indivizi cu imaginație bogată, dar comozi, leneși, care nici obligațiile de serviciu nu și le fac cum trebuie, darămite să creeze opere de valoare.

□ Blocajele metodologice sunt acelea ce rezultă din procedeele de gândire. Există o rezistență la schimbare, o rigiditate a algoritmilor anteriori. Se numește algoritm o succesiune determinată de operații permițând rezolvarea unor anumite categorii de probleme (așa sunt formulele matematice, așa este și regula de trei simplă). Suntem obișnuiți să aplicăm într-o problemă un algoritm și, deși nu pare potrivit, stăruim în a-l aplica, în loc să încercăm să aplicăm altceva.

Tot în această categorie de blocaje găsim și critica prematură, evidențiată de Al. Osborn, unul dintre promotorii cultivării creativității. Atunci când ne gândim la soluționarea unei probleme complicate, spune el, sunt momente când ne vin în

minte tot felul de idei. Dacă îndată ce apare o sugestie, ne apucăm să discutăm critic valoarea ei, acest act blochează venirea altor idei în conștiință. Și cum de obicei prima sugestie nu e bună, ne aflăm în impas. Osborn recomandă ca ideile survenite în momentul de inspirație să fie notate pentru a nu fi uitate. El a intitulat acest procedeu brainstorming -asaltul de idei.

□ Mai există și blocaje emotive, întrucât, așa cum se știe, factorii afectivi au o influență importantă: teama de a nu greși, de a nu se face de râs, poate împiedica pe cineva să exprime și să dezvolte un punct de vedere neobișnuit. De asemenea, graba de a accepta prima idee este o altă eroare, fiindcă rareori soluția apare chiar de la început. Unii se descurajează rapid, dat fiind că munca de creație, de inovație este dificilă și solicită eforturi de lungă durată. Și tendința exagerată de a-i întrece pe alții implică evitarea ideilor prea deosebite și dăunează procesului de creație.

b. Metode pentru stimularea creativității

Aspirația spre dezvoltarea spiritului creativ a dus la conceperea unor metode care să favorizeze asociația cât mai liberă a ideilor, considerându-se că astfel se pot utiliza la maximum resursele inconștientului. În acest scop, unele metode se bazează pe o stare de relaxare, pe îndepărtarea criteriilor rationale și a spiritului critic.

BIBLIOGRAFIE

-Nicola Grigore (coord), Institutul de cercetări pedagogice și psihologice, Stimularea creativității elevilor în procesul de învățământ, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981

-Landsheere, Gilbert, Evaluarea continuă a elevilor și examenele, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1975;

-Matei, N., Educarea capacității creatoare în procesul de învățământ, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1986;

-Molan, Vasile, Peneș, Marcela, Metodica desfășurării orelor de compunereexpunere la ciclul primar, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1988;

Fișă de lucru

Stancu Luiza

1. Subliniați cuvintele care reprezintă adjective :

barcă, bun, canapea, colorată, gri, aroma, multicolor, aromat, dulăpior, des, vicleană, viorea, porumb, politicos, oraș, ordonat

2. Subliniați cu două linii substantivele și cu o linie adjectivele :

Era o dimineață însorită de iarnă. Razele blânde ale soarelui auriu se întindeau peste câmpul pufos de nea. Aerul rece ne pătrundea în piept, dar noi înaintam prin zăpada albă și moale .

3. Analizați substantivele și adjectivele din a doua propoziție a textului anterior.

4. Scrieți trei adjective potrivite pentru cuvintele :

creion portocală apă

5. Scrie adjective care exprimă culori , pentru a completa expresiile :

_____ ca focul

_____ ca bradul

_____ ca lămâia _____ ca cerul
_____ ca piatra _____ ca iarba

6. Transformă următoarele substantive în adjective :

prietenie - _____ politețe - _____
aur - _____ argint - _____ atenție - _____
_____ lumină - _____

7. Scrie adjectivul potrivit pentru următoarele substantive :

elev, bunic, fermier - _____ pantof, sacou, palton - _____ brad,
copil, bloc - _____ nori, urși, iepuri - _____

8. Scrie forma potrivită ale adjectivelor din paranteze, realizând acordul cu substantivul determinat :

a) Păduri (mare) _____ și (întunecat) _____ se întindeau în
fata călătorilor.

b) Ciorchinii (alb) _____ ai salcâmlor (înflorit) _____
atârnavu greu pe ramurile încărcate.

c) Valuri (nesfârșit) _____ și (auriu) _____ de grâu străluceau
în lumina soarelui.

9. Alcătuiți propoziții în care cuvintele “ mare ” și “roșie” să fie pe rând, substantiv
, apoi adjectiv.

☐ mare

☐ roșie

Evaluare - Împărțirea numerelor naturale (clasa a II-a)

Moraru Elena-Daniela

1. Calculează :

$18 : 3 =$

$48 : 8 =$

$28 : 4 =$

$10 : 2 =$

$7 : 7 =$

$5 : 1 =$

$36 : 9 =$

$56 : 7 =$

$40 : 4 =$

$81 : 9 =$

$0 : 9 =$

$80 : 10 =$

2. Efectuează, respectând ordinea efectuării operațiilor :

$72 : 8 + 9 \times 9 =$

.....

.....

$6 \times 7 + 5 \times 7 =$

.....

.....

$100 - 6 \times 9 + 2 \times 5 =$

.....

.....

$$27 - 72 : 9 - 56 : 8 =$$

.....

.....

3. Află numărul necunoscut :

$$a \times 9 = 27$$

$$a = \dots\dots\dots$$

$$a = \dots\dots$$

$$v: \dots\dots\dots$$

$$42 : a = 7$$

$$a = \dots\dots\dots$$

$$a = \dots\dots$$

$$v: \dots\dots\dots$$

$$a : 5 = 4$$

$$a = \dots\dots\dots$$

$$a = \dots\dots$$

$$v: \dots\dots\dots$$

4. Află :

☐ jumătatea numărului 18 :

☐ sfertul numărului 36 :

☐ doimea numărului 10 :

☐ numărul cu 7 mai mare decât 8 :

☐ de câte ori este mai mare 27 decât 9 :

☐ cu cât este mai mare 45 decât 5 :

☐ pătrimea numărului 24 :

5. Rezolvă problema :

La un magazin s-au adus 36 penare albastre, penare verzi un sfert din numărul celor albastre , penare roșii cât dubul celor verzi. Câte penare s-au adus în total ?

Rezolvare :

**Fișă de lucru Adunarea și scăderea numerelor de 0 la 20 cu
trecere peste ordin Clasa I**

Lazăr Georgeta Mihaela

1. Află:
 - a) suma numerelor 9 și 6: _____
 - b) diferența numerelor 11 și 4: _____
 - c) numărul cu 7 mai mare decât 8: _____

d) numărul cu 6 mai mic decât 13: _____

2. Încercuiește rezultatul corect:

$$\begin{array}{r} 15 - 9 = 7 \quad 6 \quad 5 \\ 15 \quad 16 \end{array}$$

$$17 - 9 = 7 \quad 9 \quad 8$$

$$9 + 6 = 14$$

$$\begin{array}{r} 6 + 5 = 10 \quad 11 \quad 12 \\ 8 \end{array}$$

$$8 + 8 = 16 \quad 17 \quad 15$$

$$15 - 7 = 6 \quad 7$$

3. Adevărat (A) sau fals (F) ?

$$\begin{array}{r} 12 - 7 = 5 \quad ____ \\ - 7 \quad ____ \end{array}$$

$$15 - 7 = 7 \quad ____$$

$$9 = 15$$

$$\begin{array}{r} 17 - 9 = 8 \quad ____ \\ - 8 \quad ____ \end{array}$$

$$8 + 5 = 13 \quad ____$$

$$5 = 13$$

4. Calculează și verifică prin operația inversă:

$$\begin{array}{r} 9 + 6 = ____ \\ ____ \end{array}$$

$$4 + 8 = ____$$

$$8 + 7 = ____$$

$$4 + 7 =$$

5. Din suma numerelor 9 și 6 scade diferența lor.

6. În apa lacului sunt 6 broscuțe și 9 peștișori.

Câți peștișori și broscuțe sunt?

R: _____

7. Ana a rezolvat 12 probleme, iar Răzvan a rezolvat cu 5 mai puține.

a) Câte probleme a rezolvat Răzvan? _____

b) Câte probleme au rezolvat cei doi copii împreună? _____

Rolul disciplinei Dezvoltare personală în formarea viitorului adult

Diaconu Mariana

Această disciplină are ca obiectiv realizarea saltului de la învățământul tradițional centrat pe informații/cunoștințe la educația formativă, care îi sprijină pe elevi în dezvoltarea de abilități și atitudini pentru viață, a unui stil de viață sănătos, a capacității de apreciere a similitudinilor și a diferențelor individuale, de respect pentru sine și pentru ceilalți.

Activitățile de Dezvoltare personală permit conștientizarea procesului de transformare a cunoștințelor, abilităților și atitudinilor în comportamente aplicabile în viața reală, cu finalitate pozitivă pentru sine și societate. Această disciplină poate fi considerată una de pre-consiliere din punctul de vedere al metodelor utilizate și al complexității situațiilor abordate.

Viziunea:

Disciplina Dezvoltare personală are ca obiectiv primordial crearea unui climat educațional care stimulează dezvoltarea individuală a copiilor în scopul integrării cu succes în societate, promovează un act didactic centrat pe formarea diferențiată a elevilor în funcție de personalitatea fiecăruia, formează competențe în contextul unei societăți bazate pe dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane.

Misiunea disciplinei Dezvoltare personală vizează:

- formarea și dezvoltarea capacităților de autocunoaștere în vederea integrării în societate;
- explorarea unor situații inedite care urmăresc formarea/dezvoltarea personalității elevilor;
- dezvoltarea încrederii în sine, a relaționării cu cei din jur;
- desfășurarea unor activități care dezvoltă emoții noi și comportamente ce vizează cinstea, onoarea, respectul și asumarea propriului comportament în situații diferite;
- crearea unui mediu stimulativ pentru dezvoltarea cognitivă, emoțională și socială copilului;
- identificarea talentelor și aptitudinilor cu scopul de a îmbunătăți progresul și performanțele școlare.

Bibliografie: Programa școlară pentru disciplina DEZVOLTARE PERSONALĂ - Clasa pregătitoare, clasa I și clasa a II-a Aprobata prin ordin al ministrului Nr. 3418/19.03.2013.

JOCUL DIDACTIC ÎN ORELE DE ISTORIE

Ionescu Luiza Ștefania

Jocul didactic se caracterizează printr-o îmbinare specifică a unei sarcini instructive cu

elemente de joc. Ponderea mai mică sau mai mare a uneia din cele două componente poate duce la transformarea jocului didactic fie într-o lecție, când accentul cade numai pe rezolvarea sarcinii instructive, fie într-o activitate pur distractivă, când elementele de joc devin predominante. Componentele care alcătuiesc structura unui joc didactic sunt următoarele: sarcina didactică, conținutul jocului, elementele și regulile jocului .

Prima componentă – conținutul - este constituită din cunoștințele anterioare ale elevilorlor însușite în cadrul activităților comune cu întreaga clasă, cunoștințe ce se referă la epoci istorice, personaje istorice sau evenimente istorice.

Cea de a doua componentă a jocului - sarcina didactică - poate să apară sub forma unei

probleme de gândire, de recunoaștere, denumire, reconstituire, comparație, ghicire. Jocurile didactice pot avea același conținut, acestea dobândind un alt caracter, datorită sarcinilor didactice pe care le au de rezolvat, de fiecare dată altele.

A treia componentă - regulile jocului - decurge din însăși denumirea ei. Regulile sunt menite să arate elevilor cum să se joace, cum să rezolve problema respectivă. Totodată regulile îndeplinesc o funcție reglatoare asupra relațiilor dintre copii.

Ultima componentă - acțiunea de joc - cuprinde momente de așteptare, surprize, ghicire, întrecere și fac ca rezolvarea sarcinii didactice să fie plăcută și atractivă pentru elevi.

Dacă vin în completarea lecției, jocurile didactice, pot fi grupate după obiectivele urmărite și tipul lecției. După obiectivele urmărite, jocul este folosit în cadrul tuturor ariilor curriculare, iar după tipul lecției jocul este folosit ca mijloc de predare, asimilare, mijloc de consolidare, sistematizare, recuperare a cunoștințelor.

Indiferent de modul de folosire, jocul didactic îl ajută pe elev să-și angajeze întregul potențial psihic, să-și cultive inițiativa, inventivitatea, flexibilitatea gândirii, spiritul de cooperare și de echipă.

Roata istoriei “- joc didactic

Este necesară construirea unei „roți a istoriei “ – un disc ce se poate roti , fiind montat pe un ax și un ac indicator fix sau un cerc desenat pe un carton de

dimensiuni mai mari . Cercul se împarte în sectoare , în fiecare dintre acestea notându-se numele unei personalități , a unui eveniment / fapt istoric . Se rotește discul. Elevul citește faptul istoric indicat de acul fix , apoi prezintă / povestește .

Cine dezleagă misterul “ – Joc didactic

Elevii sunt organizați în grupe eterogene de câte 4-5 . Fiecare grupa primește câte un plic cu jetoane. Pe acestea sunt notate evenimente și fapte istorice, nume de participanți la aceste evenimente, termeni istorici, locuri. Jetoanele trebuie grupate după legătură care există între ceea ce este notat pe ele , fiind apoi lipite pe un poster, într-o structură grafică negociată de membrii grupului. Raportorul fiecărei grupe prezintă produsul final, explicând relațiile descoperite. Colegii din celelalte grupe pun întrebări, fac completări, cadrul didactic utilizând conversația pentru a realiza fixarea cunoștințelor .

Jocurile didactice constituie o excelentă școală a educației, a conduitei, fanteziei și imaginației, a energiei, toate acestea datorându-se valorilor instructiv-educative, posibilității de a întredeschide, prin intermediul lor, porți spre istoria „serioasă”.

PERSONALITATEA CADRULUI DIDACTIC – FACTOR AL EFICIENȚEI PROCESULUI EDUCAȚIONAL ÎN SOCIETATEA BAZATĂ PE CUNOAȘTERE

Antohei Nelia Mirela

Studiile din domeniul psihologiei școlare au arătat că personalitatea cadrului didactic reprezintă unul dintre factorii evoluției climatului din grupele de preșcolari sau din clasele de elevi de școală primară sau de gimnaziu vorbinduse despre așa numitele stiluri educaționale. Diferențele dintre comportamentele cadrelor didactice în domeniul interacțiunilor cu educații, al procesului de comunicare și în cel al dirijării activității de învățare sunt reunite și caracterizate în/prin diverse stiluri educaționale care sunt personale și unice.

Una dintre laturile intervenției pe care o realizează un cadru didactic este reprezentată de controlul pe care îl exercită asupra educaților, care poate fi exprimat prin diverse strategii. Prin experimentele lui Lewin, Lippitt și White,

psihologia socială a studiat eficiența diverselor stiluri de control exercitate asupra grupurilor de copii (cf. Neculau și Boncu, 1999; Sălăvăstru, 2004). Grupuri de copii care executau aceleași sarcini în aceeași atmosferă au fost supuși controlului de către lideri adulți, care erau instruiți să se comporte fie într-un stil autoritar, fie în unul democratic sau în unul laissez-faire. S-a urmărit impactul acestor stiluri de conducere asupra comportamentului de grup și individual manifestat de către copii. Rezultatele au arătat că, în condițiile leadership-ului autoritar, copiii manifestau tendința de a transfera responsabilitatea către leader-ul lor adult, precum și de a fi irascibili, pasivi și mai vulnerabili în raport cu revoltele, întrucât erau dependenți și nu li se permitea să-și manifeste interesele sau originalitatea. În absența leader-ului autoritar, copiii încetau lucrul, în vreme ce absența leader-ului democratic nu conducea la acest efect. Atunci când leader-ul autoritar a fost înlocuit cu unul democratic sau cu unul de tip laissez-faire, copiii aveau reacții de defulare, socotite de autorii experimentului ca fiind semnificative pentru tensiunile latente care existaseră în grup. Dimpotrivă, în grupurile de copii în care leadership-ul era predominant democratic sau de tip laissez-faire, copiii nu au exprimat comportamentele negative la care am făcut referire. Relațiile cu persoanele leader erau amicale, armonioase, bazându-se pe sentimente de deschidere și prietenie. Grupurile conduse de astfel de persoane leader au tins să fie mult mai productive și mai motivate față de sarcinile pe care le aveau de rezolvat.

Așadar, stilul democratic este superior celui autoritar, dar și celui de tip laissez-faire prin faptul că tinde să genereze comportamente acceptabile din punct de vedere social, conduce la sporirea capacității de comunicare interpersonală între membrii grupurilor, precum la o mai puternică tendință de angajare în rezolvarea sarcinilor pe care grupul le are. Stilul democratic se fundamentează pe non-directivitatea educației, în sensul în care accentul este pus pe nevoile și pe resursele educaților.

EXPERIMENTUL INTEGRAT ÎN ACTIVITATEA DIN GRĂDINIȚĂ

Acasandrei Iuliana

DENUMIREA ACTIVITĂȚII: „Curcubeul cel lacom”

ELEMENTE ALE ACTIVITĂȚII INTEGRATE:

ADE: DOS – „Curcubeul cel lacom” – lectura educatoarei

DȘ – „Culorile curcubeului” – experiment, difuzia culorilor

DESCRIEREA SUCCINTĂ A ACTIVITĂȚII: Educatoarea captează atenția copiilor prin intermediul unui cadou din partea Zânei Culorilor care are o surpriză pentru copii: o poveste despre un curcubeu care se numește „Curcubeul cel lacom”. Educatoarea va expune conținutul poveștii, cu multă expresivitate, utilizând tonalitatea corespunzătoare, concomitent cu explicarea cuvintelor necunoscute și cu prezentarea imaginilor corespunzătoare. Se va purta o discuție cu preșcolarii, cu privire la comportamentul curcubeului, punându-se accent pe sentimentele și trăirile acestuia, precum și pe extragerea unei morale. În continuare, Zâna Culorilor le va propune preșcolarilor să observe și ei culorile curcubeului din poveste la ei în clasă, realizând experimentul dulce „Culorile curcubeului”. Toți copiii vor fi implicați în activitate, iar la final se vor trage câteva concluzii cu privire la modul de combinare a culorilor în farfurie, dar și la comportamentul curcubeului.

SCOP: dezvoltarea achizițiilor lingvistice, a abilităților de recunoaștere, acceptare și respect față de comportamentele prosociale și proactive, precum și a deprinderilor practic-aplicative, pe baza percepției analitico-sintetice, a reprezentărilor despre realitatea înconjurătoare însușite anterior, prin participarea și implicarea activă, concomitent cu stimularea capacității de a le aplica în noi contexte;

OBIECTIVE: -să asculte cu atenție textul poveștii, precizând comportamentul curcubeului și efectele acestuia;

-să utilizeze corect instrumentele de lucru, efectuând experimentul după indicațiile primite;

MATERIALE NECESARE: cartea de povești, planșe, farfurie din carton, apă caldă, bomboane Skittles, pahare de unică folosință

DURATĂ: 40 de minute

DESCRIEREA EXPERIMENTULUI: Copiii vor fi rugați să facă un cerc în farfurie din bomboanele colorate, fără a pune două bomboane de aceeași culoare una lângă alta. După ce au definitivat aranjamentul se toarnă puțină apă caldă în farfurie (în centrul acesteia), cât să cuprindă toate bomboanele, și vor observa cu atenție ce se întâmplă: încet, încet, va începe să se scurgă culoarea (colorantul)

de pe bomboane sub forma unor raze îndreptate în centrul farfuriei, realizând un curcubeu încântător.

SFATURI UTILE ȘI RECOMANDĂRI PRACTICE: se poate profita de această ocazie pentru a discuta cu preșcolarii despre culorile care formează curcubeul – roșu, orange, galben, verde, albastru, indigo și violet - , ușor de amintit cu celebrul acronim ROGVAIV.

FRUMOASA LEGENDĂ A CURCUBEULUI

CĂLDĂRUȘĂ-BORZAȘI ELENA-MARIA

Demult, demult, tare demult, la începutul timpurilor, culorile importante care existau în lume au început să se certe foarte tare. Fiecare dintre ele pretindea că era cea mai bună, cea mai frumoasă, cea mai dorită, cea mai importantă, cea mai folositoare, cea mai iubită, cea mai veselă. Povestea fiecăreia era deosebită și știau cum să își motiveze adevărata importanță. Ele spuneau cu sinceritate povestea lor de viață, care le caracteriza foarte bine și aveau dreptate toate.

Prima care a început cearta nebunească a fost ROȘUL:

- Uitați-vă la mine, eu sunt conducătorul tuturor! Tot ce este viu are sângele roșu, ceea ce înseamnă VIAȚĂ. Viața este totul! Apoi sunt culoarea care reprezintă IUBIREA! Și colorez foarte florile: trandafiri, maci, lălele, mușcate și multe altele.

Cineva a intervenit rapid:

- Flori, flori și iar flori... Și eu colorez florile, dar mai importante sunt LEGUMELE și FRUCTELE care ne ajută să preparăm mâncarea sănătoasă: morcovi, dovleci, cartofi, portocale și altele. Iar admirația oamenilor care privesc, cerul PORTOCALIU, la RĂSĂRIT sau la APUS, seara sau dimineața, îi fac să mă privească cu admirație.

GALBENUL râse:

- Eu reprezint SOARELE, sunt luminos și cald, iar tu ești atât de serios, domnule Portocaliu. SOARELE, LUNA ȘI STELELE sunt galbene, frumusețea mea este atât de evidentă încât oricine mă vede mă admiră. Și eu am colorat fructele și legumele: mere, pere, lămâi, banane, cepe etc.

VERDELE începu să strige nervos:

- Priviți, vă rog frumos, în jurul vostru... Priviți iarba, frunzele, florile și copacii. Toate acestea sunt de culoare verde. În mod evident, vedeți și voi că sunt cea mai importantă culoare din mediul înconjurător. Sunt culoarea VIETII, LINIȘTII ȘI A SPERANȚEI. Uitați-vă și o să vedeți că sunt peste tot, în tot ce ne înconjoară și ne ajută să respirăm mai bine în viața de zi de zi.

ALBASTRUL l-a întrerupt brusc și a dat replica hotărât:

- Gândiți-vă la CER și la mare. APA stă la baza vieții și fără mine nu ar exista cerul albastru. Fără mine nu ar exista nimic! Nu ar exista viață!

S-a făcut puțină liniște, iar INDIGO adăugă cu o voce subțirică și timidă:

- Cu greu mă observați, însă deși sunt tăcut, fără mine nu ați fi nimic. Aveți nevoie de mine pentru: ECHILIBRU, PACE, ÎNȚELEPCIUNE, CONTRAST ȘI LINIȘTE.

- Hei, hei, a strigat tare, având o statură impunătoare culoarea VIOLET! Stop, stop! Păi, să vă spun eu cum e povestea asta cu importanța unei culori. Eu sunt o culoare nobilă, am rude regi și regine, de peste mări și țări, oameni importanți, care au dat sens unor momente din istoria lumii. Asta înseamnă că reprezintă puterea, măreția și istoria. Sunt elemente care mă transformă imperios într-un colos.

Și au tot continuat culorile să se certe, până când a început o ploaie puternică și rece. Cu o voce calmă, PLOAIA a început să le vorbească:

- Dragele mele culori, nu vă mai certați, vă rog frumos! Nu e bine ceea ce faceți! Toate sunteți foarte importante pe Pământ. De aceea trebuie să fiți și bune prietene, chiar dacă sunteți atât de diferite. Aveți fiecare locul vostru pe planetă. Așa că, luați-vă de mâini și, începând de astăzi, deveniți surori. După fiecare ploaie, vă luați de mână și dansați pe cer sub forma unui frumos CURCUBEU (ROGVAIV).

Curcubeul va fi un fenomen optic și meteorologic care apare pe cer sub formă de arc colorat de culorile voastre neprețuite, când lumina soarelui va trece printre picăturile mele de apă, reprezentând un semn al păcii și al speranței.

Asemenea culorilor și noi, oamenii suntem speciali și unici, fiecare în felul său.

REFORMA DIN INVATAMANTUL ROMANESC

Sălășan Monica

Între cele două războaie mondiale România a avut unul dintre cele mai bune sisteme de învățământ din Europa ca structură, rezultate, dar mai ales ca eficiență. În România anulului 2000 nu mai este un secret pentru nimeni faptul că analfabetismul a atins incredibila cifră, (neoficială) de 20%, profesorii au închis școlile timp de o lună intrând în grevă fiindcă nu mai puteau trăi din salariu și pentru acest „delict” MEC, în lipsa unei soluții omenești și-a dat în judecată profesorii.

Din rațiuni probabil exclusiv politice, problema scăderii nivelului de pregătire în învățământul românesc este tratată fals, numai în relație exclusivă cu veniturile bugetare.

Schimbările aduse o dată cu reforma în educație au fost puse în relație cu obiectivele și prioritățile formulate de către o serie de organisme internaționale precum: UNICEF, UNESCO, Banca Mondială, OECD etc. Și-n acest mediu plin de nemulțumiri și frustrări mocnite, s-a strecurat reforma educației, pătrunsă de elanul emancipării și integrării europene, iar școala românească s-a confruntat deodată, în contextul general al confuziei și inerției, cu imperativul înnoirii radicale. Mereu cu un pas înaintea stării concrete a școlii, înnoirea a determinat o desincronizare a teoriei cu realitatea. Analizând observăm că reforma la noi înseamnă ordonanțe, ordine, instrucțiuni și metodologii, multe traduceri din legislația statelor occidentale, fără nici o legătură cu specificul și realitățile românești.

Astfel, pentru că „aveam cel mai scurt an școlar din Europa și nu ne puteam permite să fim mereu la coada plutonului continental”, s-a adoptat o nouă structură a anului școlar, cu două semestre și debutul la 1 septembrie, structură care a trezit în școală murmure fiindcă avea multe vacanțe mici, mijlocii și mari, iar timpul afectat învățării era fragmentat până la deruta elevilor. Au apărut ariile curriculare, competențele, predarea integrată a unor discipline, disciplinele opționale și alte elemente moderne. Disciplinele opționale, supraîncărcarea programelor și manualele alternative au fost vedetele controverselor.

Datorită restructurărilor din învățământ, disciplinele opționale au devenit „colacul de salvare” al unor profesori care și-au putut completa cu acestea normele didactice.

Unor manuale alternative li s-au imputat caracterul savant, erorile științifice, calitatea textelor, stilul. Optarea pentru un manual conduce automat la folosirea acestuia în următorii patru ani, ceea ce aruncă în aer titulatura de „alternativ”.

Admiterea într-o treaptă superioară de educație, liceul, a devenit un fel de „iarmaroc național” cum spunea un jurnalist, și nicidecum un examen ordonat și clar al competenței școlare.

Acest moment evaluativ croit fără experimentări confirmate arată că reforma educațională se face în detrimentul educației, competenței și valorii. S-a trecut (și) la învățământul obligatoriu de 9 ani și metodologia aplicării în practică pare tot mai confuză...

ESECUL SCOLAR

Muca Sorina

Esecul scolar constituie astazi un fenomen intalnit in toate sistemele de invatamant. In literature de specialitate termenul de esec scolar este raportat la cel de reusita scolara, desemnata ca fiind concordanta dintre capacitatile, reusitele, interesele, atitudinile scolare ale elevilor si nivelul cerintelor scolii, programelor si finalitatilor produse de acestea.

La polul opus, esecul scolar este definit ca fiind discrepanta dintre exigentele scolare, posibilitatile si rezultatele elevilor.

Implicatiile esecului scolar sunt multiple. Pe termen lung efectele esecului scolar se regasesc in esecul social. Esecul scolar are in vedere si efecte psihologice , cum ar fi: dificultati de adaptare , neincrederea in fortele proprii, stres, anxietate.

In plan pedagogic intalnim urmatoarele forme ale esecului scolar:

1. Ramanerea in urma la invatatura, ce poate fi episodica;
2. Repetentia- este caracterizata de insucces permanent de-a lungul intregului an scolar.

Abandonul scolar se caracterizeaza prin parasirea prematura a scolii.

Pentru eliminarea efectelor negative ale esecului scolar este necesara cunoasterea cauzelor care l-au produs. CAUZELE ABANDONULUI SCOLAR

- a) Conditia socio-economica
 - Situatie materiala
 - Relatiile in familie
 - Nivelul educativ redus al parintilor
 - Dezinteresul parintilor
 - Lipsa de comunicare in familie
- b) Scoala
 - Lipsa dotarii material din scoli
 - Nivelul de pregatire al cadrelor didactice

- Strategii didactice traditionale
 - c) Elevul
- Atitudinea elevului fata de activitatea didactica
- Starea psihofizica a copilului
- Personalitatea elevului.

BULLYINGUL LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ

Carmen Mariana Chinan

Bullying-ul este definit ca fiind un comportament ostil, de excludere, de luare în derândere a cuiva, de umilire. Pentru a fi considerat bullying, comportamentul trebuie să fie repetitiv, agresiv și să fie orientat către un copil care este mai mic, mai slab sau care are probleme de sănătate. Acest fenomen înglobează o serie de comportamente agresive prin intermediul cărora un copil încearcă să obțină unele beneficii: apreciere, atenție din partea celorlalți colegi sau chiar bunuri materiale.

Un copil care trăiește într-un mediu ostil, nesigur, care este agresat fizic și verbal, emoțional, va face același lucru la rândul lui. Nu-și dă seama cât de dureroasă poate fi postura în care sunt puse „victimele” sale. De obicei, acești copii provin din familii dezorganizate în care se țipă, se folosește agresiunea fizică și psihică, se distrug bunuri în crizele de furie, iar comportamentul urât este un lucru obișnuit. Astfel, copilul care manifestă un comportament repetat îndreptat spre rănirea fizică sau mentală a unui alt copil, care încearcă să-i domine pe ceilalți copii din grupă devine un potențial agresor.

Există mai multe forme de manifestare ale bullying-ului, și anume: bullyingul fizic (sunt luate în derândere caracteristici legate de înălțime, greutate, culoarea părului, dizabilități fizice etc.), bullyingul verbal (etichetarea, minciuna, satirizarea etc) și bullyingul social (înjosirea etniei, tipului de familie etc.). Efectele oricărei forme de bullying se poate depista acasă și/sau la școală. Adulții sesizează la respectivii copii o stare de oboseală, de anxietate, tendința de evita anumite situații (de a merge la teatru, în excursie, de a participa la festivitate) până la refuzul de a merge la grădiniță. Devine un interiorizat, chiar are tendința de a deveni furios.

Dacă există suspiciunea că un copil este o victimă a bullying-ului sau, din contră, un agresor, se poate interveni în mai multe moduri. În primul rând, trebuie cultivată încrederea în educator, în observațiile acestuia legate de comportamentul copilului, eliminând îndoielile privind obiectivitatea sa și utilizând informațiile primite de la acesta pentru o diagnosticare și o înțelegere cât mai amplă a dinamicii comportamentale ale copiilor. Cea mai eficientă metodă de a elimina bullying-ul la grădiniță este educarea, dar mai ales autoeducarea părinților!

În cazul în care un copil se manifestă ca agresor, se poate recurge la următoarele acțiuni: evidențierea motivelor pentru care copilul recurge la acest fenomen, asigurarea unui mediu sigur și armonios acasă, îmbunătățirea relațiilor cu adulții, fără agresare fizică și verbală, încurajarea comportamentelor pozitive, inițierea unor jocuri la care să participe toți membrii familiei și acordarea de

atenție pozitivă copilului în acest cadru. De asemenea, este importantă încurajarea exprimării sentimentelor și frustrărilor. În ceea ce privește incidentele de bullying de la grădiniță, este necesară colaborarea cu educatorul, care cunoaște dinamica de grup din colectivul său. Este importantă, de asemenea, și colaborarea între părinții copiilor implicați într/o dinamică de bullying.

Pentru copiii victime ale bullyingului, este necesar ca aceștia să învețe să solicite sprijin din partea unui adult (educator și/sau părinte) și să ignore inițial comportamentul agresiv, explicându-li-se efectele negative ale copierii acestui comportament și încurajându-i să reacționeze cu asertivitate, promptitudine, dar nu cu violență. În plus, se recomandă inițierea unor jocuri în care respectivii copii să inverseze rolurile și să învețe empatia. Concomitent, se pot discuta și dezvolta teme ca prietenia, iubirea, blândețea etc., subliniind importanța acestora pentru un bun sau un Bine comun.

IMPORTANȚA SĂNĂTĂȚII COPILULUI MIC ȘI A FAMILIEI

ȘANTA SIMONA MIHAELA

Dezvoltarea armonioasă a copilului mic este foarte importantă deoarece aceasta este o perioadă de acumulari maxime sub aspect cognitiv și adaptativ. O bună îngrijire și înțelegere a copilului mic garantează favorizarea creșterii și dezvoltării copilului la parametri maximi posibili. Monitorizarea dezvoltării fizice și psihomotorii este obligatorie în această perioadă. Astfel că rolul părinților și personalului de îngrijire este foarte important și orice problemă de dezvoltare trebuie descoperită din timp pentru a fi diagnosticată și tratată înainte de a afecta creșterea. Unul din factorii care influențează starea de sănătate a copilului este igiena. Copilul mic este ca un magnet pentru microbi. Pe oriunde pune mînuța, germenii sunt pregătiți să se lipească de el și nerăbdători să-și facă de cap prin organismul lui. Un număr mare de boli și decese în rîndurile copiilor sunt condiționate de microbi care ajung în gura copilului prin alimente, apă, prin jucării și alte obiecte pe care copilul le ia în gură. Altă parte de boli este provocată de microbi care nimeresc în organismul copilului prin piele, mucoase. La vârste mici, conceptul de igienă personală este o enigmă pentru copil. Ar prefera mai degrabă să se scalde în noroi, unde e mai distractiv, decât să facă băiță sau să se

joace în nisip, decât să stea la duș. Obiceiurile sănătoase de igienă se dobîndesc în timp și este de datoria părinților să-l învețe pe cel mic cum să-și protejeze corespunzător sănătatea de atacul germenilor/microbilor din jur!

De cine depinde respectarea normelor sanitaro-igienice, unul din cei mai importanți factori care influențează Modul Sănătos de Viață (MSV) ?

De educație, cultură, curent social. Pentru deplina și armonioasa dezvoltare a personalității sale, copilul trebuie să crească într-un mediu familial, într-o atmosferă de fericire, dragoste și înțelegere. Acest deziderat nu poate fi atins dacă familia, mediul în care se dezvoltă copilul nu-i asigură starea de sănătate. Rolul determinant în educarea MSV îi revine părinților, altor categorii de îngrijitori, comunității. Familia este o sursă însemnată de exemple pentru un comportament corespunzător și sănătos. Bolile condiționate de diverși microbi pot fi prevenite prin:

- Asigurarea copilului cu odaie separată, cu pat separat, Asigurarea igienei habitatului/locuinței, Respectarea igienei corporale și îngrijirea părului, Spălatul corect al mâinilor, îngrijirea unghiilor, îngrijirea nasului, Igiena orală, Igiena la toaletă, Asigurarea igienei lenjeriei, Asigurarea igienei îmbrăcăminte și a încălțăminte, Deprinderi de igienă la masă, Spălarea fructelor, legumelor, Asigurarea copiilor cu obiecte de igienă personală. Crearea condițiilor pentru respectarea igienei Igiena la copiii 1 - 3 ani. Igiena și copilul mic sînt două "concepte" care de cele mai multe ori se resping reciproc. Copiii cu vârsta între 1 și 3 ani nu au nici-o noțiune despre igiena sau lucrurile de care trebuie să se ferească pentru a nu se îmbolnăvi - mănîncă de pe jos sau de pe talpa papucilor, se scobesc în nas, testează creioanele și cariocile colorate pe propriul corp, sunt mult prea familiari cu fluidele corporale și murdăria în general este cel mai bun "prieten" de joacă. Din fericire părinții au la dispoziție una dintre cele mai bune metode pentru a-l învăța pe cel mic regulile de bază ale igienei - exemplul personal. Începeți prin a-i arăta celui mic cum vă spălați pe mâini, cum vă suflați nasul și cum vă spălați pe dinți. Cu cât începeți mai devreme, cu atât copilul va accepta mai ușor aceste reguli, care de fapt contravin fericirii copiilor mici.

Copilul deprinde cel mai repede și mai ușor obiceiurile sănătoase de igienă personală dacă le vede în familie. Atît timp cît părinții și ceilalți membri ai familiei au grijă să respecte toate regulile esențiale de igienă, copilul le va deprinde mai ușor și mai repede. Dar dacă copilul nu vede niciodată ca membrii familiei să-și spele mâinile înainte de masă, făcând duș zilnic sau folosind periuța de dinți, nici el nu va fi foarte tentat să însușească aceste obiceiuri în rutina lui zilnică. Un alt truc prin care determinăm copilul să respecte regulile de igienă este să avem grijă să i le implementăm printre obiceiurile zilnice într-un mod cât mai atractiv pentru el. Numai așa i se va suscita și menține interesul și i se vor părea interesante aceste activități. Dincolo de distracția din timpul învățării e important, pe măsură ce crește, să-i explicăm constant și importanța respectării acestor

reguli de igienă pentru sănătatea lui. Explicăm ce se întâmplă când mănincă cu mânuțele murdare, când își bagă mâna cu microbi în nas sau în ochi ori dacă nu se spală bine pe dințișori.

Pentru a avea o bună stare de sănătate, omul are nevoie de curățenie. Persoanele dar mai ales copiii care trăiesc în locuințe neîngrijite sunt mai ales atinse de o serie de boli legate de insalubritate ca febra tifoidă, hepatita epidemica, parazitozele intestinale, dizenteria, furunculozele pielii etc. căci copilul mic pune mâinile pe diferite obiecte, se târăște pe podea și duce totul la gură, sau pune cu mâinile murdare în gură alimente. Curățenia locuinței este o necesitate și ea se întreține prin mai multe operații, din care unele trebuiesc efectuate zilnic, altele săptămânal, lunar, trimestrial. Igiena părului. Nu este obligatoriu, și uneori nici indicat, ca cel mic să se spele pe cap zilnic. Intervalul de zile la care copilul trebuie să-și spele parul depinde de mai multe particularități: tipul de păr, problemele de la nivelul pielii scalpului etc. În unele cazuri, părul trebuie spălat o dată la două zile, dar există și situații în care poate fi spălat la aproape o săptămână. Spălatul pe mâini și pe față. Mâinile copilului sunt principalele mijloace prin care microbii pătrund în organismul lui și dau naștere bolilor. Copilul mic are mereu tendința de a baga mâna în guriță, în nas sau de a o duce la ochi, moduri în care se încurajează transmiterea germenilor în corp. Copiilor le place rutina, astfel încât este o idee bună să transformați spălatul pe mâini într-un obicei regulat, ori de câte ori este nevoie. Practic, de fiecare dată când are mânuțele murdare sau riscă să fie purtător de microbi. Unghiile curate. Cu cât unghiile sunt mai scurte, cu atât se acumulează mai puține murdării și bacterii. Din păcate tăierea unghiilor nu este o activitate tocmai pe placul copiilor mici. Din acest motiv părinții apelează la tot felul de trucuri, cum ar fi să taie copiilor unghiile în timp ce dorm sau sunt concentrați asupra altui lucru. Unghiile se taie cu foarfece special pentru unghiile și este recomandabil ca copilul să aibă propriul foarfece. În cazul când este un foarfece comun pentru toți membrii familiei, aveți grijă și îl dezinfecțați cu soluții dezinfectante pentru a preveni diverse boli. Năsuc curat. Pentru copiii mici poate fi incomod să le ștergă altcineva nasul - puteți încerca să-i învățați pe ei să facă asta, chiar dacă va trebui să reveniți pentru a curăța nasul bine. Ștergeți-i nasul cu șervețele de hârtie de unică folosință. Dacă copilul este răcit și are năsul rănit de la ștergeri repetate, o cârpă umezită cu apă caldă poate fi mai blândă decât un șervețel de hârtie. Igiena la toaletă. Chiar dacă va trebui să repetați acțiunea, este bine să-l învățați pe cel mic să folosească singur hârtia igienică. . Deprinderi igienice la masă. Există o serie de reguli pe care va trebui să aveți răbdare să i le repetați copilului la fiecare masă, dar și să le respectați dumneavoastră ca adult. Important e să-i explicați rostul fiecărei reguli pe care vreți să o respecte.

BIBLIOGRAFIE:

DIMA Angela, master în management peșcolar, metodist, Instituția preșcolară nr. 201, or. Durlăști

HOLBAN Ala, doctor în medicină, Universitatea de Medicină și Farmacie „N. Testemițeanu”

PELIVAN Viorica, master în pedagogie, specialist principal – metodist, DGETS, Chișinău

VRÂNCEANU Maria, psiholog, consultant, Ministerul Educației

ZOTEA Natalia, master în psihologie, metodist, Instituția preșcolară nr. 183, Chișinău;

Privind spre viitor

Petrescu Dana

Educația a devenit una din dimensiunile fundamentale ale societății contemporane, nu numai prin domeniul său, ci și prin varietatea conținutului. Abordată când ca proces, când ca obiectiv, acțiune sau rezultat, supusă analizei cu ajutorul unor metode tot mai complexe și mai pretențioase, educația a devenit un obiect de studii interdisciplinare, oferind sugestii practicii educative. Din păcate, acest lucru nu oferă sentimentul utilității. Aici este nevoie de schimbare. Ne dorim să schimbăm sistemul educațional, ne dorim să avem elevi care vin la școală cu drag, ne dorim să avem performanțe. Toate acestea au rămas la stadiul de dorință. Așteptăm ca alt-cineva să facă aceste schimbări, iar noi să beneficiem de rezultatul lor.

Această schimbare a actului educațional depinde de fiecare dintre noi. Implicarea noastră în calitate de părinte sau dascăl în educația copiilor noștri ar trebui să se facă în conformitate cu evoluția societății. De cele mai multe ori părinții nu au timp - sau se ascund în spatele acestei sintagme - să se ocupe de propriul copil și așteaptă ca școala să realizeze ce ei nu reușesc.

Școala - locul în care copilul își petrece cel mai mult timp din zi - ar trebui să ofere, alături de cunoștințe și competențe, multă dragoste și afecțiune, să suplinească absența părinților. Dacă pentru un învățător acest lucru este facil de realizat, pentru un profesor lucrurile se complică. Este necesar ca profesorul să împărtășească cunoștințele, implicându-se afectiv în transmiterea acestora.

A fi profesor nu este o simplă meserie de rutină ci o expresie a frumuseții și bucuriei, care nu pot fi măsurate în termenii realizării și succesului. Învățătura nu este doar împărțirea de informații, ci cultivarea unei minți întrebătoare.

Se spune că toți copiii se nasc cu aripi iar profesorul este cel care îi învață să zboare. Pentru toate acestea, profesorul trebuie să ofere, an după an, o parte din sufletul său. Recunoștința acestor îngeri umple de fiecare dată golul rămas în sufletul dascălilor. Și ce poate fi mai frumos decât să primești mulțumirea elevilor cărora le-ai vegheat zborul?

Abordarea tradițională are un temei ierarhic: există profesorul care știe și elevul care nu știe și care trebuie învățat. Pentru Krishnamurti profesorul și elevul funcționează la același nivel- ei comunică prin întrebări și îndoieli până când profunzimile problemei sunt dezvăluite și este relevată înțelegerea, care iluminează mintea amândurora.

Consider că un bun profesor, care utilizează metode spontane de predare, ancorate în realitatea societății poate oferi lecții deosebite elevilor săi. Elevul trebuie încurajat să aibă libertatea de gândire și de exprimare, în timp ce profesorul trebuie să fie ghidul acestor idei în universul cunoașterii. Oferind libertate elevului, acesta limitează spațiul dintre el și îndrumător, își deschide sufletul și gândul, utilizând toată sfera cunoașterii, și astfel elevii vor aștepta cu nerăbdare ora de curs, și cu cât vor fi mai multe astfel de ore, cu atât va fi mai plăcut actul educațional.

Dacă vrem să schimbăm ceva, trebuie să începem schimbarea cu noi. Vom observa atunci că cei din jurul nostru se schimbă. Schimbarea lor nu se va face însă rapid și cu siguranță nu la cotele pe care ni le dorim. Schimbarea sistemului educațional ar putea surveni numai prin schimbarea mentalității factorilor implicați în educație. Evoluția acestui fenomen este însă un proces de durată, cu implicații majore. Profesorii ar trebui să-și adapteze conținuturile și modalitățile de abordare a acestora la viața reală a societății. Elevii trebuie implicați în derularea actului pedagogic și încurajați să se exprime. Performanța se poate obține ușor prin corelarea dorințelor și nevoilor fiecărui factor implicat în educație. Pentru ca toate acestea să se întâmple, este necesar să existe deschidere spre nou, atât din partea educatorilor, cât și din cea a educabililor. Noul este soluția pentru încurajarea unui zbor lin al copiilor spre împlinirea visurilor și spre transformarea dorințelor în schimbare.

ATAȘAMENTUL ȘCOLARULUI MIC FAȚĂ DE CEL AL PREȘCOLARULUI PENTRU CADRUL DIDACTIC

Nichifor Mihaela Roxana

Ainsworth susține că atașamentul este ceva mai profund, mai intens, este întipărit în organismul copilului încă de la naștere și se dezvoltă și transformă pe măsură ce acesta crește.

Teoria atașamentului s-a îmbogățit de-a lungul timpului, ajungând ca acum să cuprindă relațiile cu membrii anturajului și se consideră că această teorie transmite nevoia atașamentului ca fiind fundamentală pentru adaptarea la mediu.

Această teorie este văzută ca una dintre cele mai importante teorii care clarifică legătura mamă-copil și mai ales impactul relației dintre cei doi asupra dezvoltării ulterioare a copilului.

În perioada antepreșcolară (1-3 ani) emoțiile copilului sunt imprevizibile, schimbătoare, dificil de gestionat, de multe ori intense. Relația pe care acesta o are cu mama în această perioadă, este de fapt o continuitate a vieții intrauterine, a legăturii formate dinaintea nașterii. Este o legătură firească și dominantă.

Între 4 și 5 ani copilul se identifică din ce în ce mai bine, făcând asocieri cu persoanele din jurul lui, cele mai apropiate emoțional de el. Însă după vârsta de 5 ani, acesta dezvoltă noi relații sociale, ia contact cu diferite culturi, principii morale, diferite tipologii de oameni, astfel orizontul identificării cu sine crește. Emoțiile sale se dezvoltă mai mult, conștientizează ceea ce simte, apare conștiința morală.

Perioada școlară mică (6- 10/11 ani)

Începutul acestei perioade este unul dificil din nou, deoarece se pune accentul mult pe învățare. Școlarul mic trebuie să se adapteze noilor cerințe, noilor exigențe școlare. Este o perioadă în care preșcolarii, care erau în grija doamnei educatoare,

erau înconjurați de jocuri și desene, acum devin școlari, pretențiile școlare sunt mai mari, trebuie să fie mai independenți și mai disciplinați.

Atașamentul elevilor față de profesor depinde de tactul acestuia, de capacitatea sa emoțional-intelectuală de a înțelege universul elevilor, de a-i atrage, de a-i apropia. Acesta se dezvoltă într-un timp relativ scurt și este de durată.

Atașamentul preșcolarilor pentru educatoare constă în îmbrățișări dese, strigarea educatoarei cât mai des, nevoia de vorbe calde și frumoase, dragostea cu care o privește pe educatoare, nevoia de prezența continuă a acesteia, încercarea de a-i face pe plac încontinuu.

Școlarii mici manifestă un atașament ușor diferit față de preșcolari. Ei sunt mai serioși acum, înțeleg mai bine regulile, noțiunile, totul. Apare și timiditatea, rușinea de a-și arăta sentimentele dar, sunt mai sensibili și mai maturi. Înțeleg mai bine ce se întâmplă în jurul lor și empatizează. Atașamentul lor pentru cadrul didactic este mai intens dar nu atât de vizibil.

Mary Ainsworth denumea „sensibilitatea maternală”, acea capacitate a unei mame devotate și sensibile, de a răspunde rapid și corect la semnalele bebelușului ei care are diferite nevoi. Putem asocia această grijă maternală și cu grija profesorului pentru elevii săi: să le răspundă ori de câte ori aceștia au nevoie, să îi sprijine, să îi ajute, astfel încât aceștia să aibă parte de o adaptare lină la grădiniță și la școală, să nu le fie teamă să pună întrebări, să ofere răspunsuri, să greșească, să ceară sfaturi și ajutor.

Bowlby a observat în timp, cu ajutorul experimentelor sale, că sugarii devin atașați de persoanele care le satisfac nevoile, care le răspund cerințelor. Acesta a definit atașamentul ca fiind „legătura pe care o dezvoltă copilul în cea de a doua jumătate a primului an de viață față de mama sa, sau persoana de referință”. Elevii pot avea și ei o relație de atașare cu profesorii lor, orele de curs pot fi mai atrăgătoare, mai relaxate, unde elevii pot spune fără teamă ceea ce gândesc, ce simt, ce știu, unde ajutorul din partea profesorului poate veni oricând este nevoie.

În concluzie, consider că existența unui atașament bun, sigur al elevilor pentru cadrul

didactic ajută în realizarea cât mai lină și corectă a procesului instructiv educativ, chiar dacă această afectivitate diferă puțin de la un ciclu de învățământ la altul.

De asemenea, susțin ideea că ar trebui ca elevii să fie încurajați de părinți și de profesori să își

manifeste sentimentele și afectivitatea pentru cadrul didactic, pentru a învăța cum să le gestioneze, dar mai ales pentru a-i ajuta în îndeplinirea sarcinilor de lucru.

FIȘĂ DE LUCRU- POEZIA DIVERSITATE Disciplina: Dezvoltare personală

NUȚĂ ROXANA-ADRIANA

1. Ți-a plăcut poezia? Mi-a plăcut pentru că.....

Poezia e scurtă, dar bogată în emoții. Ce ai simțit când ai citit-o? Dar colegii/colegele tale? DA/NU

Cititul poeziei îți permite să-l cunoști pe celălalt? DA/NU

Poezia te ajută să înțelegi mai mult semnificația cuvintelor? DA/NU

Citirea poeziei te-a ajutat să-i cunoști și să-i înțelegi mai bine pe ceilalți? DA/NU

Se spune că Poezia e drumul către tine însuți, adică te ajută să te cunoști mai bine pentru că te face să simți emoții frumoase. DA/NU

STIMULAREA CREATIVITĂȚII ELEVILOR PRIN INTERMEDIUL POVEȘTELOR

Damian Ancuța Mihaela

“Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.” Maria Montessori. Creativitatea a devenit un indiciu valoric în multe domenii de activitate, un indiciu al calității activității în multe profesii și un element de progres al vieții social- economice. Multă vreme creația a fost considerată apanajul exclusiv al unei minorități restrânse. De când s-a constatat că noua tehnică înfăptuiește toate muncile stereotipe și deci omului îi revin sarcinile perfecționare, de înnoire, cultivarea gândirii creative a devenit o

sarcină importantă a școlii. Dezvoltarea creativității copiilor reprezintă o preocupare permanentă pentru cadrele didactice înzestrate cu un acut simț al imperativului social. Astfel, copilul provocat să creeze va deveni omul capabil să găsească soluții și să se adapteze într-o societate aflată în permanentă schimbare. E nevoie deci de un dascăl creativ, ingenios, plin de fantezie, bine informat care să descopere mereu noi forme de lucru, noi metode, procedee și tehnici, noi căi de abordare a fenomenului educațional pentru a depăși rutina, șablonul. Ciclul achizițiilor fundamentale reprezintă baza formării deprinderilor de conduită școlară, înzestrarea elevilor cu capacități de bază citirea, scrierea și cu orientarea actului comunicării spre baze logicoștiințifice, fără elemente de teoretizare, ci prin exersare și simulare. Maniera de abordare a conținuturilor este cea integrată în vederea formării noului model comunicativ funcțional. Pentru a realiza noul model comunicativ funcțional, orice învățător trebuie să-și formeze modelul operațional-strategic al predării limbii române, care are ca premise formarea și perfecționarea deprinderilor de citire, îmbogățirea, precizarea, activizarea și nuanțarea vocabularului elevilor, însușirea ortopediei, ortografiei și punctuației în limitele prevăzute de programa școlară pentru clasele I-IV, redactarea compunerilor și însușirea elementelor de construcție a comunicării de către elevi (în limitele programei). Imaginația și creativitatea copilului se manifestă în principal în joc și în creații plastice, însă un rol deosebit de important o au și orele de limba română și lectură. Avem nevoie de copii care gândesc și au capacitatea de a prelucra informația primită, nu doar de simpli receptori, se impune trecerea de la stocarea informației la prelucrarea logică, astfel încât aceasta să-și găsească aplicabilitatea. Este necesară stimularea creativității, a imaginației și a gândirii flexibile pentru o structurare temeinică, sistematică a informației, a aptitudinilor, a capacităților; se impune necesitatea de a forma capacitatea elevilor de a transfera logic, de la o arie curriculară la alta, conținuturile și de a le structura, eventual de a le ierarhiza, în funcție de trebuințe, de necesități și de contextele situaționale.

Dezvoltarea potențialului creativ nu se realizează de la sine, ci este nevoie de acțiuni continue și organizate de stimulare și activare. Activarea și stimularea potențialului creativ impun cunoașterea specificului și a nivelului de dezvoltare a acestuia, ca și cunoașterea relațiilor determinative în care este implicat. Stimularea și satisfacerea trebuinței de cunoaștere a elevului determină dezvoltarea potențialului creativ, amplificarea flexibilității, fluidității, originalității plastice și verbale. E creativă o minte întotdeauna în lucru, totdeauna pornită să întrebe. Acest nivel este cel mai greu de înțeles și de explicat, iar cei care îl ating sunt catalogați drept genii. În cazul celor mici, basmele joacă un rol esențial în dezvoltarea emoțională și chiar în conturarea personalității. Poveștile au mai multe beneficii asupra copiilor. Îi ajută să se familiarizeze cu concepte importante legate de viață și de relațiile interumane, într-un mod amuzant și plăcut. Copiii învață din povești cât de mult contează bunătatea, empatia și prietenia, dându-le

ocazia să facă diferența între comportamentele pozitive și cele negative. Le oferă modele demne de urmat. Eroii multor basme dețin un cumul de calități, precum curajul, ambiția sau bunăvoința, pe care le demonstrează pe tot parcursul poveștii. Le arată cât de important este să lupte pentru ceea ce își doresc și să nu se dea bătăuți în fața greutăților. Multe povești ilustrează drumul eroului către împlinirea unui vis, în ciuda obstacolelor care îi apar în cale. Micuții învață astfel să fie ambițioși și să nu se teamă să viseze. Le oferă lecții de viață. Majoritatea poveștilor au o morală, din care cei mici pot trage concluzii importante pentru propriul viitor. Le dezvoltă imaginația, creativitatea și limbajul. Poveștile sunt o modalitate perfectă de a îmbogăți lumea interioară a celor mici și mari deopotrivă. Nu doar că stimulează creativitatea, dar îi ajută pe cititori să învețe cuvinte și expresii noi, pe care nu le pot deprinde din conversațiile de zi cu zi. În ultimii ani, internetul și jocurile video au început să înlocuiască plăcerea cititului, de aceea poate părea o provocare să îți înveți copilul să iubească lumea cărților. Totuși, există câteva metode pe care le putem aplica cu succes pentru a le insufla copiilor dragostea pentru lectură. În primul rând, este necesar să îi demonstrezi celui mic că și tu iubești cititul. Puterea exemplului este extrem de puternică. Începând cu clasa pregătitoare, copilul începe să învețe să citească, recomandă-i cărți de povești potrivite vârstei sale și nu uita cât de mult contează factorul vizual pentru cei mici: o carte cu coperta colorată și veselă, plină de ilustrații, va trezi interesul copilului. Alege cărțile chiar împreună cu copilul, pentru a-l face să fie cât mai implicat în întregul proces. Citiți împreună cu clasa și discutați la final despre carte și despre ce v-a plăcut la ea. Îl poți îndemna pe cel mic să îți citească, în timp ce tu ascuți cu interes povestea. La sfârșit, pentru a le stimula creativitatea, puteți întocmi o fișă de lectură care să cuprindă câteva informații esențiale, de exemplu, să deseneze personajele, să reproducă o scenă din poveste, să analizeze anumite situații, în funcție de nivelul clasei. Arată-i copilului că lectura poate fi un ritual minunat. Pregătește cartea de povești și creează o

atmosferă caldă, confortabilă și perfectă pentru a intra în lumea magică a basmelor.

Gândirea critică , metodă activă de predare

Arizan Geanina

Gândirea critică constă în procesul mental de analiză sau evaluare a informației, mai ales afirmații sau propoziții pretinse de unii oameni a fi adevărate. Ea duce la un proces de reflecție asupra înțelesului acestor afirmații, examinând dovezile și raționamentul oferit și judecând faptele. Ea declanșează procese cognitive complexe, care încep cu acumularea de informații și se termină cu luarea de decizii.

- Modalități de utilizare a gândirii critice în procesul de predare

DISCIPLINA: Științe

SUBIECTUL: Ciclul vieții la fluturi

OBIECTIVE:

O1: să specifice noțiuni cunoscute referitoare la o temă dată;

O2: să formuleze ei înșiși întrebări referitoare la ce ar dori să știe ;

O3: să creeze un scurt text utilizând termenii-cheie dați;

O4: să ordoneze imagini corespunzătoare unei text audiat;

O5: să ilustreze ciclul vieții la fluturi utilizând informațiile dobândite;

O6: să realizeze o povestire utilizând informațiile dobândite.

METODE ȘI PROCEDEE :M1- joc didactic;M2- Știu/Vreau să știu/Am învățat;

M3- Termeni – cheie;M4- Turul galeriei

RESURSE MATERIALE:imagini,coli pentru scris,hârtie glasată,creioane colorate

RESURSE DE TIMP: 135 minute

ETAPELE LECȚIEI:

☐ Evocarea

Spargerea gheții (Maimuța)

Organizatorul verbal

Tabelul S/V/A – completarea coloanelor S/V

☐ Realizarea sensului

Termeni – cheie : ou, omidă, luni, două pere, frunze, cocon, fluture – creerea unui scurt text.

Citirea textului: „Omidă fericită”.

Ordonarea imaginilor referitoare la textul citit.

□ Reflecția

Ilustrarea ciclului vieții la fluturi utilizând informațiile dobândite.

Realizarea unei scurte povestiri utilizând informațiile dobândite și termenii – cheie dați – cârtică în formă de omidă

Evaluarea: Turul galeriei (analiza cărților în formă de omidă realizate)

Viitorul este al celor care interpretează informația critic și descoperă singuri adevărul. Persoanele ce gândesc critic sunt mai susceptibile de a fi manipulate și mai sigure pe convingerile lor. Cunoștințele au valoare atunci când sunt utile. Iar ceea ce știm determină ceea ce putem învăța. Trebuie să înțelegem că Gândirea critică este un rezultat și nu o materie de studiu. De aceea este important să învățăm elevii să răspundă la cea mai importantă întrebare: „de ce?”.

Motricitate și voință, particularități specifice preșcolarilor

POP ANAMARIA FLORINA

Progresele în planul motricității sunt foarte importante și cercetătorii au numit preșcolaritatea „vârsta de grație motrică”. Copilul dispune de energie pe care și-o manifestă prin fel de fel de mișcări și printr-un „neastâmpăr” caracteristic, fără să obosească. Libertatea, spontaneitatea, dezinvoltura dar și buna coordonare și armonie generală a mișcărilor sunt caracteristicile acestei vârste. În cursul acestui stadiu se formează un mare număr de deprinderi ce pot fi considerate de bază pentru fiecare plan al manifestărilor copilului: deprinderi igienice, cele ce țin de comportamentul alimentar, de manipularea a numeroase obiecte și instrumente, de desenare, modelare, construcții etc. Totodată preșcolarii manifestă plăcere când execută fel de fel de mișcări și mândrie pentru ce reușesc.

Voința își construiește mecanismele inițiale tot în cursul preșcolarității. Premisele ei cele mai importante sunt reprezentate de dezvoltarea funcției reglatorii a

limbajului și de perfecționarea ariilor cerebrale cu roluri integratoare. Jocul este contextul în care apare prima dată reglajul voluntar, pentru că acesta i se potrivește copilului și-l ajută să înțeleagă relația dintre atingerea unui scop și mobilizarea și încordarea energiei sale. Apoi și în afara jocului copilul își va propune scopuri și va acționa orientat și reglat până le va atinge. Această posibilitate apare la preșcolarul mijlociu și progresează semnificativ până la sfârșitul stadiului. Se constată deja la el fazele principale ale actelor voluntare, adică cea de pregătire și cea de realizare sau executivă. Numai că la 4-5 ani unitatea lor este încă fragilă și ușor de dezorganizat dacă intervine ceva neprevăzut.

La preșcolarul mare, fazele implicate în realizarea unei sarcini sunt diferențiate și legate organic între ele, fapt care-i asigură succesul acțiunii desfășurate. Preșcolarul mare se autoreglează bine și în activitățile de învățare și creație, atât când lucrează individual, cât și atunci când lucrează în grup (Crețu T.,2006) .

Valoarea instructiv - educativă a jocului didactic

Săcădat Alina

Eficiența procesului instructiv - educativ depinde atât de stabilirea adecvată a

conținutului cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor, cât și de modalitățile prin care

acestea ajung să fie însușite de copii. Un mijloc de educare și instruire a copiilor, este jocul didactic. Pentru a-i spori permanent eficiența jocul trebuie apreciat că baza a conceperii

activității educative. Fără joc nu se poate ajunge la o finalitate reală, e conceput că mijloc de educare a copiilor, ca procedeu metodic de realizare optimă a sarcinilor concrete pe care și le propune procesul de învățământ și ca formă de organizare a activității de cunoaștere și de dezvoltare a capacităților psihofizice pe toate planurile.

Jocul didactic este unul dintre cele mai eficiente mijloace de educare fiind folosit pentru

a forma sau consolida anumite cunoștințe, priceperii și deprinderi comportamentale.

Creșterea treptată de la o grupa de vârstă la altă a activităților neludice este o consecință

a dezvoltării capacităților copiilor de a desfășura anumite activități intelectuale și fizice; de

a observa sistematic un obiect sau un fenomen de a-și concentra mai mult timp atenția în

acest scop, de a asculta cu interes cele relatate, de a înregistra unele indicații cu valoare

nominativă, de a reproduce cu relativă independența conflictele apărute în propria gândire între cunoscut și necunoscut.

Fără îndoială, toate aceste capacități și multe altele, oricât de bine ar fi ele conturate, nu

sunt pe deplin constituite că să favorizeze desfășurarea optimă a activității de învățare

sistematică. Ele comportă trăsăturile specifice vârstei, deși se constată o creștere și o

dezvoltare a lor apreciabilă, nu pot suplini nevoia manifestărilor ludice. Jocul didactic are un rol bine definit în planul de învățământ, determinat de faptul că pe măsură ce copilul își însușește, pe baza experienței sale de viață, cât și pe alte cai, o serie de cunoștințe, priceperi și deprinderi, rolul sau crește în vederea acumulării altora, superioare. Ceea ce caracterizează în esență jocul didactic constă în aceea că îmbină într-un tot unitar și armonios atât sarcini specifice jocului, cât și sarcini și funcții specifice învățării.

Prin urmare, jocurile didactice au drept scop, pe de o parte instruirea copiilor într-un domeniu al cunoașterii, iar pe de altă parte sporirea interesului pentru activitatea respectivă

prin utilizarea unor elemente distractive caracteristice jocului, facilitează atingerea scopului

formativ-educativ urmărit și, împreună cu celelalte activități frontale, exercită o puternică influență asupra copilului în vederea pregătirii sale pentru școală.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE RELAȚIA GRĂDINIȚĂ- ȘCOALĂ FAMILIE-SOCIETATE

Nicoraș Geanina

Dezideratul învățământului preșcolar este de a oferi sprijin competent pentru dezvoltarea armonioasă în plan fizic, intelectual și social a copiilor, pregătindu-i totodată pentru o cât mai ușoară adaptare la activitatea școlară. Evoluțiile rapide din viața socială de astăzi, modificarea statutului familiei și al soților în cadrul acesteia, atribuțiile crescute ale femeii fac ca rolul grădinitei să fie mare nu numai în ceea ce privește educația copiilor, ci și a părinților. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, arătând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor. O educație reală, profundă se fundamentează în familie, iar apoi ea se continuă și desăvârșește în grădiniță și școală. În primul rând, ea se realizează prin puterea exemplului și abia apoi prin cea a cuvântului. Tot ceea ce se săvârșește sub privirea copilului are efect mai puternic decât orice frază moralizatoare. De multe ori, intrarea copiilor la grădiniță în grupa mică este resimțită, atât de către copii cât și de către părinți, ca o rupere care provoacă

emoții, temeri și anxietate de ambele părți. Însă nu numai familia și copiii sunt afectați de noua situație, normală, de altfel, în demersul didactic. Educatoarele care îi preiau pe copii sunt zilnic „asediate” cu întrebări și cereri ale familiei, care exprimă dorința membrilor acestora de a fi în continuare în controlul situației, ocrotitori, grija acestora. Orice modificări în comportamentul copiilor, cu excepția celor absolut pozitive, devin pentru părinți motive de îngrijorare, de suspiciune și ridică semne de întrebare referitoare la influențele de la grădiniță.

Pe de altă parte, cadrele didactice din grădiniță au nevoie oricum de sprijinul familiei copiilor – factorilor educaționali – atât pentru a prelua și dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educativă pe care le antrenează instituțional, cât și de a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii: financiare, practic aplicative, organizaționale ori logistice. Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ-participativ, captivant și motivant, cu implicare susținută din partea familiei. Tocmai de aceea, noi, educatoarele concepem un program de parteneriat sau de consiliere și orientare a părinților, prin planificare, organizarea și desfășurarea unor acțiuni de implicare continuă și valorificare a potențialului fiecărui părinte, atragerea lui în „viața grădiniței” și asumarea unor răspunderi/responsabilități comune la nivelul grupei din care face parte copilul său.

Conchid și susțin ideea conform căreia, pentru a obișnui copiii să dezvolte relații constructive cu semenii lor, să trăiască stări afective pozitive împreună cu colegii, empatici, să-și exteriorizeze și să-și împărtășească preocupările și interesul pentru anumite subiecte, este necesară propunerea și încheierea unui parteneriat între unitățile de învățământ sau oricare alt factor/partener educațional, aducându-i astfel pe copii mai aproape de ceilalți, în mijlocul vieții acestora. Din acțiunile și întâlnirile comune, copiii vor experimenta noi valențe ale prieteniei dintre cei mici, înțelegând și adoptând norme de conviețuire socială dezirabilă și adaptându-și comportamentul propriu la cerințele grupului cu care vin în contact. Și, astfel, preșcolarii vor deduce singuri că locul respectiv este un loc în care nu trebuie să revii cu emoții sau teamă, ci unul atractiv, ce le deschide porțile către o altfel de lume fascinantă, o lume a cunoașterii, a descoperii de nou și interesant, o lume în care sunt și alți copii, adulți și care te ajută să evoluezi, să te definești ca om (școală, locul de muncă, societatea însăși).

Burnout

Vișinoiu Irina - Mădălina

Mediul de afaceri modern este competițional și costisitor. Companiile, managementul și angajații se află sub presiune constantă în atingerea de scopuri și obiective. În acest context sunt așteptate soluții rapide, inteligente și ieftine raportate la costuri. Stresul este binecunoscutul preț al succesului într-un mediu de lucru sub presiune.

În 1972, psihologul american Herbert Freudenberger propune, pentru prima dată termenul de “burnout” pentru a descrie transformările care se pot produce în cazul acțiunii unui stres prelungit la locul de muncă. El descrie această transformare ca un proces subtil în care o persoană este prinsă gradat de o stare de oboseală mentală, epuizare și scădere a energiei. Burnout este, deci, un proces gradat dar și un dezechilibru psihologic care nu se vindecă peste noapte, recuperarea necesitând o perioadă de timp aproape egală cu cea în care s-a produs. Specific pentru burnout este că apare ca și oboseală, frustrare datorită implicării pentru o cauză, mod de viață, proiect profesional care a eșuat sau nu a dus la rezultatele așteptate.

Începutul este lent. Primele simptome includ un sentiment de epuizare emoțională și fizică, apoi apar sentimente de înstrăinare, cinism, nerăbdare, negativism și senzația de detașare până la punctul în care subiectul începe să fie nemulțumit de munca în care este implicat și de persoanele care participă la această muncă. În cazuri extreme, persoana, care până în acel moment era implicată foarte mult într-un proiect se va izola până la punctul în care nu-i va mai păsa deloc. Ironia este că i se întâmplă aceleași persoane care înainte a fost entuziasată și deborda de energie și de idei noi atunci când s-a implicat inițial în proiect.

Persoanele predispuse la burnout sunt persoane care au în general așteptări foarte mari vis-a-vis de ceea ce pot realiza. Pe măsură ce trece timpul și telurile nu sunt îndeplinite, entuziasmul dispare și se instalează un fel de apatie. În loc să-și modereze obiectivele sau să accepte realitatea, se instalează frustrarea și persoana încearcă și mai asiduu. Rezultatul este apariția burnoutului.

Aceste persoane au, în general, studii superioare, vârste între 30-40 ani, sunt ambițioase, au dificultăți în a spune “nu” și o nevoie crescută de a-și dovedi valoarea și de a se implica intens în tot ceea ce fac.

INTEGRAREA ELEVILOR CU CES ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL DE MASĂ

Nicula Gabriela-Margareta

Educația oferă copiilor condiții specifice pentru dezvoltarea lor generală în concordanță cu caracteristicile individuale și de vârstă. Educația școlarului mic, ca primă etapă de pregătire pentru educația formală, asigură intrarea copilului în învățământul obligatoriu (în jurul vârstei de 6 ani), prin formarea capacității de a învăța.

În condițiile învățământului modern incluziunea devine o filosofie educațională și un mod de viață democrat, ce promovează egalizarea șanselor pentru fiecare. Recunoașterea drepturilor egale pentru toți oamenii, inclusiv copii, fără nici o discriminare, presupune că nevoile fiecărui individ au importanță egală.

Integrarea semnifică faptul că, relațiile dintre indivizi sunt bazate pe o recunoaștere a integrității lor, a valorilor și drepturilor comune pe care le au. Când lipsește recunoașterea acestor valori, se instaurează alienarea și segregarea între grupurile sociale.

În plan socio-cultural și economic, integrarea înseamnă acceptarea necondiționată, includerea organică a tuturor persoanelor luate împreună, dar și a fiecărui individ uman luat în parte, în condițiile unei enorme diversități a acestora.

Integrarea școlară, ca situație particulară, poate fi definită în două feluri: în sens larg, se referă la adaptarea oricărui copil la cerințele școlare; în sens restrâns, prezintă problematica copiilor cu cerințe speciale și introducerea acestora în instituții școlare obișnuite sau în moduri de organizare cât mai apropiate de acestea.

Educația incluzivă vizează un set de valori, politici și practici care susțin dreptul fiecărui copil împreună cu familia lui, fără a ține cont de abilitate, de a participa la o gamă largă de activități și contexte ca membri ai familiilor, comunităților și societății.

Un obiectiv central al educației incluzive își propune eliminarea oricărei etichetări, clasificări și ierarhizări valorice sau performanțiale ale copiilor săi, care sunt priviți ca diferiți pur și simplu în sensul de diverși, avându-și fiecare șansele și oportunitățile lor, oferite tocmai de ei înșiși.

Incluziunea în educație presupune: valorizarea egală a tuturor copiilor și a personalului; creșterea participării tuturor copiilor la educație și, totodată, reducerea numărului celor excluși din cultura, curricula și valorile comunității promovate prin învățământul de masă; restructurarea culturii, a politicilor și a practicilor din educație, astfel încât ele să răspundă diversității copiilor din localitate; și nu în ultimul rând, reducerea barierelor în învățare și participare

pentru toți elevii, nu doar pentru cei cu dizabilități sau cei etichetați ca având nevoi educaționale special; însușirea cunoștințelor rezultate din încercările de depășire a barierelor de accesare și de participare din partea unor copii.

Școala nu este doar un loc de instruire, de achiziție a cunoștințelor, este și un spațiu de viață și de experiență, de solidaritate și de acceptare reciprocă. Întreg învățământul este un proces de comunicare ce depinde de calitatea relațiilor pedagogice.

Bibliografie:

- Ainscow, M., Haille-Giorgis M. (1999), Educația copiilor cu cerințe speciale: Probleme și perspective în Europa Centrală și de Est, Innocenti Occasional Papers, Seria de politică socială și economică nr.67, 1998, traducere în limba română prin grija Reprezentanței UNICEF în România.
- Mara, D. (2009), Strategii didactice în educația incluzivă. București: Editura Didactică și Pedagogică
- Vrasmaș, E., Nicolae, S., Vrasmaș, T., (2008), Pași spre educația incluzivă în România, București, UNICEF. 18

Toleranța, între teorie și practică

Mihai Adriana

Precum un izvor de apă pentru trup, așa e și toleranța pentru suflet și minte.

Toleranța poate fi la orice nivel. De la individ la grupul lui de prieteni până la stat sau regiune. Lipsa toleranței duce la degenerare, iar toleranța în exces duce de asemenea la eșec, deoarece un om tolerat în totalitate nu va învăța să răspundă cerințelor de viață, nu va desprinde ce e bine și ce e rău. O zicală a poporului român spunea “Tratează-i întotdeauna pe alții așa cum ți-ar conveni să fii tratat tu însuși.” De asemenea o virtute de bază a toleranței este

aceea de a nu împiedica și de a nu interzice și de a nu ne amesteca în viața privată a unei persoane chiar dacă nu suntem de acord cu stilul de viață.

Ce este toleranța? Este capacitatea omului de a accepta semenii și de a forma astfel un grup unitar denumit societate. Orice om labil psihic știe într-o oarecare măsură să tolereze. Caracterul omului este însăși ceea ce reglează și gândește nivelul de tolerare, orientat după propriile principii și educație, propriile nevoi și de ce nu și după viața profesională. De exemplu ca și creștin poți să crezi că nu este bine să te rogi la idoli și să venerezi oamenii. Hindușii, care consideră că divinitatea e și în obiecte sunt deci priviți cu intoleranță, deoarece nu aparține societății tale. Deci indirect, prin religie, nu tolerezi oamenii de altă religie, care au întodeauna alte reguli și tradiții morale. Toleranța nu este doar parte din caracterul uman, ea depinzând de factorul societății și de mediul de dezvoltare.

Un cetățean, oricât ar fi de tolerant asupra unui fapt sau obicei al oamenilor, tot nu poate să răspândească ideea decât limitat.

Idea de toleranță, sub forma modernă, aceea de azi, a apărut pentru a stinge conflictele între religii și etnii. Apoi această idee s-a dezvoltat și în legătură cu politica, unde apare liberalismul care susține faptul că statul trebuie să privească neutru orice opinie și manifestare socială a poporului. În mod normal și democratic, minoritatea trebuie să fie tolerată de majoritate și vice-versa.

Toleranța colectivă apare atunci când e vorba de grupuri de oameni sau de state. Prin toleranță colectivă se impun norme de etică și morală pentru cei ce fac parte din societate. La nivel de țară, fiecare popor își stabilește prin legi penale și civile, deci prin justiție, ceea ce este tolerat și ceea ce nu este tolerat.

Toate faptele care nu sunt tolerate intră în incidența justiției care îi sancționează pe cei care nu se pot adapta regulilor.

Ce este intoleranța? Intoleranța este, la fel ca și toleranța, o bază puternică pentru dezvoltarea societății. Intoleranța este benefică dacă este practică la nivel redus, ea putând duce la adevărate schimbări de caractere la oameni și schimbări de mentalități. A reșit să schimbe guverne (Cortina de Fier 1987-1991), să schimbe legi și moduri de gândire vechi de secole, precum și moduri de viață.

Intoleranța este caracterizată prin tendința de a elimina un comportament asupra căruia nu suntem de acord, prin mijloace de constrângere sau chiar persecuții. Uneori este împinsă până la eliminarea "inacceptatului".

Principalul mod de exprimare a intoleranței excesive a fost revolta, violența și izolarea.

Tot din dragoste probabil, trebuie să tolerezi și să treci cu vederea momentele grele. Fără această toleranță, dispare înțelegerea și încrederea care stau ca piloni în dragoste. Am încercat să vă prezint părerea mea despre importanța toleranței și intoleranței în evoluția socială și psihică a omului. Deci trebuie să tolerăm ca să fim tolerați, trebuie să respectăm ca să fim respectați, trebuie să oferim libertate ca să fim liberi, să iubim ca să fim iubiți.

EDUCAȚIA ADULȚILOR – PROVOCAREA PREZENTULUI

Voicu Anca-Davida

În prezent, datorită avântului dezvoltării care l-a luat societatea umană, suntem puși în postura de a asimila mereu informații noi. Cel mai bun exemplu și cel mai aproape de noi este cel al pandemiei, când, cadre didactice, părinți și copii au fost nevoiți să învețe cum să se apropie, să comunice, să socializeze prin intermediul internetului.

Acesta este un exemplu clar, în care noi conștientizăm asimilarea unor noi aptitudini, dar, educația se desfășoară pe tot parcursul vieții, de multe ori, fără să conștientizăm acest lucru. Există situații în care, din diverse motive, individul trebuie să renunțe la educația obligatorie, iar, ajungând la vârsta adultă, conștientizează necesitatea continuării studiilor.

Educația la vârsta adultă este cea care oferă informații prin diverse instituții de învățământ, cursuri accesate de adulți pentru a răspunde nevoilor de formare sau reorientare profesională, sau, pentru a satisface o nevoie, o curiozitate personală.

Atunci când ne referim la adulți, trebuie să înțelegem că aceștia vor reține și vor folosi doar ceea ce consideră că este necesar pentru ei, pentru realizarea nevoilor personale sau în plan profesional. Spre deosebire de copii, adulții aduc cu ei un bagaj de experiențe care trebuie identificat și folosit de către instructor. Ei au nevoie să cunoască clar cum vor utiliza experiențele de învățare în care urmează să fie antrenați, iar relația dintre instructor și cursant trebuie să fie una de colaborare, instructorul trebuie să fie un îndrumător, să susțină la nevoie cursantul.

În urma unui studiu făcut la Universitatea din Tennessee (S.U.A.) cu privire la atitudinea adulților față de activitatea de învățare s-a ajuns la concluzia că: "Adulților le place să aibă inițiativă în activitatea de învățare; își asumă responsabilitatea de a învăța singuri și au nevoie mai mult de un facilitator decât de un profesor."

Așadar, implicarea adultului în accesarea unor cursuri presupune o pregătire diferită din punctul de vedere al profesorilor, o înțelegere a particularităților de vârstă a cursanților, o abordare de la egal la egal.

Rolul povestirii și creativitatea preșcolarilor prin abordarea curriculumului integrat

Aviana Anca-Elena

Preșcolaritatea este apreciată tot mai mult ca vârsta ce cuprinde cea mai importantă experiență educațională din viața unei persoane. Pe parcursul ei înregistrăm ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea individualității umane și unele din cele mai semnificative achiziții cu ecouri evidente pentru etapele ulterioare ale dezvoltării sale. De aceea, nu putem face abstracție de una din dimensiunile esențiale pentru întreaga dezvoltare și afirmare a personalității – creativitatea.

La copilul de vârstă preșcolară, conceptul de creativitate are anumite particularități. Sensul curent al creativității la copii nu se manifestă ca act finalizat în produse de mare originalitate ci se referă la potențial, factori sau capacități aptitudinale predictive pentru performanțele de mai târziu, la capacitatea copilului de a acționa prin sine însuși, independent, atât pe plan mintal cât și pe plan practic.

Creativ este cel care se caracterizează prin originalitate și expresivitate, este imaginativ, generativ, deschizător de drumuri, inventiv, inovativ etc.

Poveștile îmbogățesc deprinderile de a comunica, îmbogățesc vocabularul, cultivă sentimente frumoase, stimulează imaginația și creativitatea, educă spiritul de sacrificiu, altruism, solidaritate, dreptate. Pune baza concepției despre lume și viață.

Lectura are acum rivali redutabili care amăgesc cel mai mult pe cei mici. Televizorul, calculatorul, internetul au devenit repede pereche pentru fiecare generație din ultimii ani. Viața noastră trăită la început de secol XXI este marcată de la mic la mare de amprenta marilor descoperiri științifice care au făcut pași uriași în timp foarte scurt. Aceste trei mijloace de informare rapidă și comodă care oferă copiilor meniul complet în orice domeniu al cunoașterii acoperă deja o parte substanțială a timpului liber, care rămâne din ce în ce mai puțin. Și atunci se naște întrebarea: mai este cartea „o făgăduință, o bucurie, o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți” cum afirma scriitorul român Tudor Arghezi?

Rămâne așadar obligația părinților, dar mai ales al grădiniței de a repune cartea în drepturi. Scriitorul român I. L. Caragiale afirma acum aproape un secol : „O carte bună de citire, la vârstă fragedă, este, poate, una din împrejurările cele mai hotărâtoare ale vieții unui om. Multe cariere intelectuale nu se datoresc altei împrejurări decât unei cărți căzute la vreme bună în mâinile unui copil, tot așa precum umbra multor stejari seculari se datoresc căderii unei ghinde pe pământ prielnic.”

Contactul cu poveștile educatoarei conduce la dezvoltarea gustului pentru frumos, la îmbogățirea vocabularului, la creativitate. Grădinița este unul dintre factori decisivi în educarea copiilor prin frumos pentru valoare. Intrând „în lumea poveștilor”, copiii vor învăța să deosebească binele de rău, adevărul de minciună, faptele bune de cele rele; vor devenii mai atenți, mai sensibili.

Necesitatea îndrumării jocului de creație

BOSOI IOANA-THEODORA

Jocul de creație este forma de joc cea mai răspândită la vârsta preșcolară. Atât înainte cât și după vârsta preșcolară, el este în majoritatea cazurilor asociat și uneori combinat cu alte forme de jocuri și chiar nediferențiat de ele (ca de pildă cu jocuri de manipulare, de mișcare, jocuri didactice, dramatizări).

Jocul de creație se naște de cele mai multe ori din inițiativa copilului prin participarea lui în mod direct la construirea și realizarea subiectului. Atitudinea unor pedagogi față de îndrumarea acestui gen de jocuri a fost îndelungat timp rezervată sau chiar negativă, apreciindu-se că jocul reprezintă o achiziție strict personală a copilului, ca fiind o achiziție a cărei evoluție este determinată de legi și reguli proprii care ies de sub raza de acțiune a adultului. Concepției de negare totală a rolului activ al educatorului – al adultului – în evoluția jocului copiilor i se opune o alta, la fel de greșită, care polarizează toate detaliile activității copilului în jurul personajului central al grupei, în jurul educatoarei. Această poziție are drept consecință o tutelare excesivă a spiritului inventiv al copilului, o îngrădire a grupei de copii. Ei ajung să se joace după mentalitatea adultului și nu după propriile lor intenții și interese.

Problema îndrumării jocului de creație este strâns legată de rezolvarea raportului între libertatea lăsată copilului în joc și intervenția adultului. Copilul învață să se joace, chiar fără ca acest proces de învățare să fie organizat de adult. Considerăm că atât copilul cât și jocul său pot să evolueze în mod spontan, datorită diferitelor circumstanțe favorabile și pot să atingă un nivel satisfăcător sau chiar bun. Pot fi obținute constant rezultate bune atunci când există o îndrumare sistematică și continua. Putem admite chiar idea că există unii copii care au mai puțină nevoie de ajutorul adulților, precum și unele situații în care intervenția acestora poate stânjeni, dar majoritatea covârșitoare a copiilor evoluează armonios numai în condițiile unei munci educative sistematice. Așa după cum copilul are nevoie de îndrumare ca să învețe să meargă (deși mersul are la bază un număr de reflexe necom condiționate), să vorbească, să scrie, să citească, tot astfel îi este necesară o orientare în activitatea de joc.

O cerință în îndrumarea Jocului de creație o reprezintă respectarea principiului educației în colectiv, prin colectiv și pentru colectiv. Jocul dă posibilitatea stabilirii în cele mai bune condiții a relațiilor de grup, prin urmărirea transformării jocului individual în joc de parteneri și apoi în joc de grup și prin stimularea asocierilor între copii în funcție de interesele de joc.

În alegerea procedeeleor și metodelor pentru îndrumarea jocului, educatoarea ține seama de eficiența acestora în formarea și educarea copiilor, în stimularea creativității și inițiativei lor. Asigurarea unui conținut profund educativ este legată de formarea capacității copiilor de a selecționa din realitate acele aspecte care pot

să-i influențeze în mod pozitiv. Un rol important îl are educatoarea în îndrumarea alegerii temei jocului în așa fel încât să direcționeze copilul spre aspecte cu valoare formativă pozitivă.

Bibliografie

Gheorghian, E., Taiban, M. (1977). Metodica jocurilor și a programului distractiv în grădinița de copii. Manual pentru liceele pedagogice de educatoare. Editura Didactica și Pedagogica

Manifestarea potențialului creator al preșcolarilor

Enache Ioana

Activitățile artistico-plastice au cea mai mare încărcătură de creativitate față de toate celelalte activități desfășurate în grădiniță. Educația muzicală și educația plastică oferă educatorilor modul propice de stimulare a potențialului creativ. “Arta îl pregătește pe copil să trăiască în frumusețe, în armonie, să recepteze frumosul și să-l vibreze în fața lui. Cuvintele, sunetele, gesturile, formele plastice, culorile sunt mijloace de exprimare, de exteriorizare a dorințelor, așteptărilor, relațiilor cu ceilalți, a problemelor.”

La vârsta preșcolară, stimularea creativității este imperios necesară, deoarece în această perioadă imaginația este “fără limite”, dacă bineînțeles adultul nu intervine ca blocaj al creativității, ci ca un stimulator și un facilitator al “atmosferei cretoare”. Preșcolarul mic se află în prima etapă de exprimare grafică. Acum el realizează niște grafisme fără înțeles pentru adult, niște simple mâzgălituri, care au un înțeles numai pentru copil. La întrebarea “Ce ai desenat?” copilul poate răspunde diferit în funcție de imaginația sa, referindu-se la același desen. Cu timpul, ajutat de adult, dar și cu implicare din partea lui, copilul reușește să redea în desenele sale diferite obiecte sau chiar imagini complete, respectând realitatea. Desenul nu este numai o modalitate de dezvoltare a copilului, ci și un mod de a cunoaște emoțiile și sentimentele acestuia, pe care adesea nu le poate exprima în cuvinte. Desenul este activitatea mult apreciată de cei mici, moment în care sunt relaxați și dau frâu liber imaginației, sentimentelor, trăirilor manifestate în relație cu cei din jur sau cu lumea imaginară din povești.

Copilul simte că se joacă, punându-și toată bucuria și energia în realizarea desenului. Cu ajutorul liniilor, punctelor, culorilor copilul realizează lucrări mai întâi imitative, dar cu timpul ele vor deveni tot mai originale.

“Adultul nu va cere copilului să reproducă -cu măiestrie- asemănarea, până la identificare, cu înfățișarea naturii, care oricum este, în mod pregnant, alta. Dacă ar acționa așa, ar face din copil un inapt în ceea ce privește creația artistică, l-ar îndepărta de artă și l-ar înstrăina de propriile posibilități creative. Rolul adultului este de încurajare, de sensibilizare a copilului în fața frumosului, de instrumentare a acestuia cu limbajul și operațiile specifice artei plastice.”

Artă îl ajută pe copil să trăiască în armonie, în frumusețe, să observe frumosul și să reacționeze pozitiv față de acestea. Prin activitățile de educație artisticoplastică, și anume desen, pictură și modelaj, copilul își exprimă atât sentimentele, trăirile proprii, cât și cunoștințele dobândite până acum. Aceste activități oferă preșcolarilor libertate de acțiune, de decizie. Desenul cu temă dată sau nu, despre un obiect sau ființă, despre natură, despre familie lasă posibilitate copilului să creeze folosindu-se de elementele plastice învățate: punctul, linia, pata de culoare, forma, dar și îmbinarea lor într-un mod cât mai inovativ.

La vârsta preșcolară, copiii pot fi creativi și în activitățile ce includ muzică și mișcare. Deseori aceștia cântă în timp ce se joacă, reușind chiar să creeze scurte cântece rimate sau numărători. Creațiile muzicale ale copiilor se remarcă prin simplitate și frumusețe. Cele mai îndrăgite producții artistice sunt numărătorile recitative, cântecele-formulă, folclorul infantil. Fiind încurajați, preșcolarii realizează și mișcări asociate cântecelor, folosind instrumente create chiar de ei (o cutie metalică cu boabe de porumb, o tobă din diverse materiale, etc).

Activități pentru copii cu Cerințe Educaționale Speciale în învățământul preșcolar

FLORINA FLORIAN

Activități care pot fi adaptate pentru a ajuta la integrarea copiilor cu CES. Aceste activități ar trebui să fie personalizate în funcție de vârsta și abilitățile copilului, dar iată câteva idei:

1. Activități de joc de echipă: Acestea pot include jocuri de baschet, volei, fotbal sau orice alt joc care necesită colaborare și comunicare între membrii echipei.
2. Activități de artă și meșteșuguri: De exemplu, copiii pot fi încurajați să creeze lucrări de artă prin utilizarea de culori, creioane colorate sau pensule, pentru a dezvolta creativitatea și abilitățile de comunicare.
3. Muzica și dansul: Aceste activități pot fi adaptate la nivelul abilităților copiilor, astfel încât să poată fi incluși și să se simtă confortabil în timp ce se distrează.
4. Activități de lectură și povestire: Copiii pot fi încurajați să asculte povești, apoi să discute cu colegii lor despre ceea ce au învățat.
5. Activități de învățare prin experiență: Copiii pot fi luați într-o excursie la un muzeu sau la o fermă pentru a învăța mai multe despre lumea înconjurătoare și despre oamenii care o populează.
6. Activități de gătit: Copiii pot fi încurajați să pregătească o masă împreună, să lucreze în echipă și să-și dezvolte abilitățile de comunicare.
7. Activități în aer liber: Jocurile în aer liber, precum frisbee sau jocuri cu mingi pot fi foarte distractive și pot ajuta copiii să-și îmbunătățească abilitățile motorii.
8. Activități de terapie prin animale: Interacțiunea cu animalele poate fi foarte benefică pentru copiii cu dizabilități intelectuale sau cognitive, ajutându-i să dezvolte abilitățile de comunicare și empatie.

În general, activitățile pentru integrarea copiilor cu CES ar trebui să fie structurate astfel încât să încurajeze colaborarea, comunicarea și interacțiunea cu colegii. Este important să luăm în considerare abilitățile individuale ale fiecărui copil și să adaptăm activitățile în consecință.

Educația ecologică

Guiu Alina Georgiana

Activitatea din grădiniță oferă cadrul adecvat abordării unor strategii prin care copilul gândește și acționează independent , într-o manieră responsabilă. Preocuparea noastră zilnică, a educatoarelor, este de a oferi tuturor copiilor oportunitatea de a se dezvolta la potențialul maxim și libertatea de a găsi soluții pentru propriile probleme. Copiii la vârsta preșcolară manifestă un interes deosebit în cunoașterea a tot ce îi înconjoară, iar încercările de a găsi explicații în legătură cu fenomenele din mediul ambiant îi stimulează intelectual, le captează interesul și atenția.

Educația ecologică și de protecție a mediului realizată în grădinița noastră dezvoltă copiilor o atitudine pozitivă față de mediul înconjurător prin activități desfășurate în mod sistematic. În demersul nostru educațional avem în vedere faptul că perioada preșcolară și școlară mică este una esențială în viața omului și reprezintă un răstimp generos pentru stimularea proceselor creative, obținerea de produse noi rezultate din activități combinatorii și formarea unei personalități creatoare prin potențarea flexibilității gândirii dar în același timp formăm o atitudine corectă față de mediul înconjurător.

Activitățile pe care le desfășurăm au un caracter interactiv, pe ateliere atât în grădiniță cât și în școală. În demersul nostru educațional urmărim obținerea și procesarea unor informații în legătură cu modul de producere al hârtiei, tipurile de hârtie utilizate de copii cât și costul unor produse fabricate exclusiv din hârtie sau în combinații cu alte materiale naturale sau sintetice.

Noi, educatoarele, avem obligația de a răspunde la întrebările cauzale puse de copii și să le explicăm fenomenele respective în raport cu posibilitățile lor de înțelegere. Astfel, copiii își îmbogățesc, treptat, orizontul de cunoștințe, ceea ce îi ajută să înțeleagă că plantele au nevoie de anumite condiții de dezvoltare (apă, lumină, căldură, pământ bun), că ele trebuie îngrijite de om, că fiecare fenomen este rezultatul unei cauze sau că între fenomene există o legătură și că ele depind unele de altele.

Într-o eră informațională, acaparată de mirajul globalizării, în care planeta Pământ și odată cu ea și omenirea întreagă suferă, experiența mi-a demonstrat că uneori creativitatea copiilor, spontaneitatea și naivitatea lor în dorința de a descoperi lumea este un punct esențial în demersul nostru pentru un mediu natural sănătos.

Bibliografie

„Călăuză în lumea plantelor și animalelor” – Constantin Pârvu, Stoica Godeanu, Laurențiu Stere, Editura Ceres, București, 1985

Revista „Învățământul preșcolar” nr.1/2007

Revista „Învățământul preșcolar” nr.3 - 4/2000 Revista
„Învățământul preșcolar” nr.1 - 2/1999

Metodologia evaluărilor din învățământul preșcolar

Huțu Elena Ingrid

În funcție de specificul vârstei preșcolare metodele de culegere a datelor în vederea evaluării activităților din grădiniță vor fi: observația, conversația, studiul produselor activității, analiza procesului de integrare socială, testul, ancheta.

1. Metoda observației - presupune surprinderea și înregistrarea evenimentelor ce definesc dezvoltarea copilului. Rezultatele obținute în urma observației se concretizează în aprecieri deschise, cu valoare evaluativă ce pot fi consemnate de altfel și într-un protocol de observație – o fișă personală a copilului. Tot ceea ce se va nota în această fișă personală va avea dată, pentru a fi mai ușor de scos în evidență aspectele evolutive sau eventualele involuții, regrese, stagnări.

2. Metoda consemnării grafice a dorințelor și preferințelor - această metodă permite culegerea și interpretarea datelor despre fiecare copil, obținute prin evidențierea zonelor de interes spre care acesta tinde să tragă, a preferințelor copilului, precum și a domeniilor în care el întâmpină dificultăți.

3. Metoda portofoliului - constă în selectarea și păstrarea în dosare a diferitelor lucrări ale copiilor (picturi, desene, colaje). Pe baza probelor materiale, adunate în timp, se poate realiza o evaluare de tip cumulativ, care marchează progresele pe care aceștia le-au realizat după o anumită perioadă de timp.

4. Testele standardizate - sunt acele instrumente ce ajută la evaluarea performanțelor, vizând modificările produse prin învățare. Acestea se axează în principal pe domeniul cognitiv, deci pe cunoștințele acumulate și pe capacitățile intelectuale formate.

Evaluarea nivelului de pregătire a copilului, se realizează urmărind trei aspecte esențiale:

1. Respectarea particularităților de vârstă și a caracteristicilor individuale;
2. Găsirea unor metode adecvate, pentru ca evaluarea să contribuie direct la dezvoltarea personalității preșcolarilor;
3. Să pregătească copiii pentru o integrare cu succes în viitoarea activitatea școlară;

Școala, factor decisiv pentru incluziunea copiilor cu CES

Ilean Denisa-Maria

Cu ajutorul educației, copilul învață să se integreze în societate și astfel să învețe să dobândească limbajul social, cultura predominantă și comportamente adecvate pentru a interacționa cu alți oameni, oferindu-i o perspectivă asupra lumii. Își dezvoltă gândirea, își dezvoltă abilități creative și se adaptează societății în care trăiesc.

Educația incluzivă se adresează nevoilor diverse ale tuturor copiilor în mod corespunzător pentru a combate riscurile de excluziune și pentru a le asigura dreptul de bază la o educație de calitate, șanse egale și dreptul tuturor de a participa în societate. Acesta propune eliminarea sau reducerea barierelor în calea învățării de toate felurile și participarea egală a tuturor copiilor, acordând o atenție deosebită familiilor cu un grad ridicat de vulnerabilitate sau cu risc de excludere și marginalizare. Este o abordare strategică concepută pentru a permite succesul în învățare pentru toți copiii și toate nivelurile educaționale. Scopul educației incluzive este de a se asigura că atât profesorii, cât și copiii se simt confortabil cu diversitatea, văzând-o mai degrabă o provocare decât o problemă, o oportunitate mai degrabă decât un obstacol.

Prin integrarea copiilor în CES, instituția școlară servește ca o parte fundamentală a sistemului social, răspunzând în mod specific nevoilor momentului de evoluție în societatea actuală și oferind numeroasele resurse care sunt relevante pentru nevoile societății. puteți găsi o soluție. la problema ta. Acceptarea/evaluarea fiecărui individ și capacitatea de adaptare și integrare într-o societate în continuă schimbare.

Din punct de vedere educațional, într-un mediu incluziv, toți copiii învață împreună. Dezvoltăm metode de predare care îndeplinesc diferențele individuale, astfel încât toți copiii să se bucure de efectele și efectele creative ale programelor educaționale în funcție de propriile calități și caracteristici individuale, iar educația poate fi pentru toată lumea.

Bibliografie

- Cristina, D. M., & Nicoleta, I. L. INCLUZIUNEA COPIILOR CU CES ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL DE MASĂ. ANUL 2017 RÂMNICU VÂLCEA, 72.
- Cucer, A., & Georgescu, M. (2020). Incluziunea elevilor cu CES–implicații pedagogice. In Dezvoltarea economico-socială durabilă a euroregiunilor și a zonelor transfrontaliere (Vol. 36, pp. 48-53).
- Taraș, C. V. (2020). Integrarea copiilor cu CES în învățământul de masa. In Managementul educațional: realizări și perspective de dezvoltare (pp. 229234).

Importanța învățării Limbilor Străine de la vârsta preșcolarității

Zaharia Alexandra-Valeria

În ultimul timp se manifestă un interes crescând pentru învățarea încă din grădiniță a cel puțin o limbă străină. Orice copil, cu o stimulare firească din partea mediului, ajunge să vorbească limba maternă. De ce nu s-ar întâmpla la fel și cu o limbă străină ?

O contribuție importantă în obținerea unor rezultate deosebite o are tematica adecvată vârstei copiilor cu vocabularul aferent și variatele moduri de desfășurare a activităților de limbi străine, atât în sala de clasă, cât și în locuri adiacente (curte, grădina, loc de joacă). Studiarea unei limbi străine nu este întotdeauna un proces ușor pentru copii și necesită aprofundarea în clasă sub îndrumarea unui cadru didactic.

Un element extrem de important este captarea și menținerea atenției copiilor, precum și însuflarea bucuriei de a învăța. Astfel, introducerea de materiale didactice nu doar adaptate vârstei, cât și captivante pentru cei mici este o necesitate. Din experiența la clasă, am descoperit utilitatea folosirii de materiale didactice inovative și interactive, precum cărțile educative din „Lumea lui Valerie”, cărți care stimulează imaginația preșcolarilor în jocuri de rol “de-a profesorul”, copilul având parte de o experiență de învățare atractivă și de durată.

Inițierea de la o vârstă fragedă în cunoașterea altei limbi decât cea maternă vine la pachet cu o serie de beneficii pentru copilul tău:

- contribuie la dezvoltarea memoriei, crește atenția distributivă
- asimilează noi informații într-un ritm mult mai alert, își dezvoltă vocabularul
- devine fluent mult mai rapid dacă începe mai devreme decât mai târziu
- capacitate de analiză crescută, devine mai creativ
- produce mai multe legături la nivel cognitiv atunci când are de rezolvat o problemă

Modul de învățare a Limbilor Străine din „Lumea lui Valerie” este primul set de cărți educative care permit redarea audio a conținutului în 3 limbi diferite (exemplu în Limbile Română, Engleză și Franceză) ,realizate în conformitate cu programa pentru comunicare într-o limbă modernă aprobată de Ministerul Educației și Cercetării. Setul este compus din trei module/3 cărți care acoperă materia opționalului de predare a limbilor străine din școli și grădinițe.

Principalul avantaj al parcurgerii individuale a fiecărui modul este ușurința cu care micuții devin autodidacți fără sprijinul adulților și se implică activ în procesul de învățare prin situații specifice adaptate vârstei lor.

Orice schimbare începe prin educație. Ne punem încrederea că doar astfel ne putem crea lumea pe care o dorim.

Date fiind toate aceste beneficii, este demonstrat științific faptul că multilingvismul contribuie la dezvoltarea precoce a nivelului intelectual al copilului și la obținerea de rezultate academice de top.

Integrarea copiilor cu CES în învățământul preșcolar

Vasilică Andreea Claudia

Integrarea copiilor cu CES (cerințe educaționale speciale) în învățământul preșcolar de masă este o necesitate din ce în ce mai evidentă în zilele noastre. Copiii cu CES sunt aceia care au nevoi educaționale speciale, cum ar fi probleme de învățare, deficiențe fizice sau intelectuale, tulburări de comportament sau tulburări de spectru autist.

Pentru a-i integra cu succes pe acești copii în învățământul preșcolar de masă, este important să se respecte nevoile individuale ale fiecărui copil și să se ofere sprijinul necesar în funcție de nevoile acestora. În primul rând, ar trebui să se efectueze evaluări individuale ale fiecărui copil cu CES pentru a se identifica nevoile specifice ale acestuia și pentru a se stabili un plan individualizat de intervenție.

Pentru a ajuta copiii cu cerințe educaționale speciale să se dezvolte și să-și îndeplinească potențialul, sunt disponibile diferite opțiuni de intervenție și suport. Acestea pot include:

- Servicii de terapie: copiii cu dizabilități fizice sau intelectuale pot beneficia de terapie fizică, terapie ocupațională sau terapie logopedică pentru a dezvolta abilități motorii fine și grosiere, de comunicare și de gândire.
- Educație specială: copiii cu cerințe educaționale speciale pot beneficia de programe de educație specială care sunt personalizate pentru nevoile lor individuale. Aceste programe pot fi furnizate în școli speciale sau prin integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale în școli obișnuite, cu ajutorul unor profesori specializați.
- Suportul educațional și emoțional: copiii cu cerințe educaționale speciale pot beneficia de suport suplimentar în clasă sau prin intervenții individuale pentru a dezvolta abilități academice și socio-emoționale.

În final, este important ca educatorii și personalul din învățământul preșcolar să aibă o pregătire adecvată în ceea ce privește lucrul cu copiii cu CES și să fie conștienți de nevoile specifice ale acestora. În acest fel, se poate asigura o educație de calitate și o integrare adecvată a copiilor cu CES în învățământul preșcolar de masă.

CREATIVITATEA LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ

Nițu Oana Adriana

Preșcolaritatea este apreciată tot mai mult ca vârsta ce cuprinde cea mai importantă experiență educațională din viața unei persoane. Pe parcursul ei înregistrăm ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea individualității umane și unele din cele mai semnificative achiziții cu ecouri evidente pentru etapele ulterioare ale dezvoltării sale. La această vârstă, creația, chiar dacă nu are valoare pentru „omenire”, este extrem de importantă pentru „devenirea umană” a copilului.

Profilul psihologic al vârstei preșcolare cuprinde multiple premise favorizante pentru cultivarea și stimularea potențialului creativ. Trebuie să avem în vedere dinamismul, forța și expresivitatea proprie acestei vârste, acel freamăt permanent sau acea vibrație și efervescență lăuntrică ce conferă copiilor note specifice de dinamism creativ, disponibilități de exteriorizare spontană și autoexpresie însuflețită, analoage oricărui elan creator. Dorința lui de a realiza ceva constructiv, receptivitatea și curiozitatea copilului, bogăția imaginației, tendința sa spontană către nou, atmosfera sau climatul psihosocial în care își desfășoară activitatea copilul pot fi „alimentate” și puse adecvat în valoare prin solicitări și antrenamente corespunzătoare care astfel pot oferi multiple elemente pozitive în stimularea și cultivarea potențialului creativ al copilului preșcolar. Consider că responsabili pentru descoperirea și dezvoltarea potențialului creativ al copilului sunt părintele și cadrul didactic prin trăirile afective pe care le declanșează, prin forma de motivație pe care o utilizează, prin atenția, căldura afectivă, interesul, empatia pe care le dovedesc, prin încurajările, aprecierile manifestate față de conduita activă a copilului.

La vârsta preșcolară jocul și desenul constituie un cadru pentru antrenarea virtuților muncii și creației; ele amplifică posibilitățile de expresie comportamentală, sporesc vitalitatea spirituală, dinamismul creativ al copilului, nevoia activă de explorare a noului în raport cu experiența personală și generează acel elan lăuntric pentru noi elaborări, expansivitatea specifică pentru această vârstă. Activitățile ludice și artistico - plastice sunt purtătoare ale unor multiple virtuți formative în dezvoltarea psihică generală a copilului și, implicit în dezvoltarea creativității. Întrucât jocul, prin excelență constituie cadrul specific al unui antrenament al spontaneității și al libertății de expresie, el constituie un stimul important în cultivarea receptivității și sensibilității, a mobilității și flexibilității specifice; el sporește vigoarea acțională a copilului și amplifică nevoia de activitate și explorare a noului, de imaginație, de elaborare.

În concluzie, copilul preșcolar este prin natura sa un creativ, datorită imensei sale curiozități, a freamătului permanent pentru a cunoaște tot ceea ce se petrece în jurul său; peste tot ceea ce îl împinge pe copil spre acțiune este activitatea

creatoare și numai după ce a câștigat o cunoștință și și-a împăcat curiozitatea începe cealaltă activitate plăcută a copilului care devine descoperitor.

Rolul naturii in viata copilului

Oancea Ionela Daniela

La nivel global, ne confruntăm cu distrugerea treptată a mediului natural, motiv pentru care dorința de a restabili conexiunea omului cu natura devine o nevoie absolută. Astfel că, este important să devenim conștienți de rolul pe care îl au mediile naturale în viața noastră și să acționăm în consecință. Dacă vom înțelege că este datoria noastră îi învățăm pe copii să iubească și să respecte natura, vom putea sădi semințele unei conștientizări superioare și ale unui comportament responsabil și asumat față de resursele planetei noastre. Câștigul va fi de partea noastră, întrucât vom reuși să creștem copii sănătoși, empatici și responsabili, care vor ști cât de important este, pentru starea lor de bine, să aibă contact cu natura. Iată câteva dintre cele mai impactante efecte ale legăturii copilului cu natura asupra dezvoltării și creșterii sale.

Spre deosebire de joaca în interior, joaca în aer liber îi dă copilului ocazia să fie mai activ din punct de vedere fizic. Cățărutul în copaci, alergatul, săritul în băltoace, atârnatul și legănatul de crengi sau de bare îi ajută pe copii să ardă calorii, să doarmă mai bine și să prevină instalarea obezității. Mai mult, joaca de acest tip îi provoacă să își asume riscuri conștient, să se aventureze și să capete mai multă siguranță pe propriile acțiuni.

Natura oferă nesfârșite moduri în care copiii pot crea diverse scenarii de joc și de a se juca nestructurat. Acesta din urmă le dezvoltă numeroase abilități, precum rezolvarea problemelor, spiritul de echipă, ascultarea activă a partenerilor de joacă, sporindu-le capacitatea de concentrare, dar și empatia și discernământul în luarea deciziilor. Deși există studii care dovedesc că micuții din ziua de azi petrec de două ori mai mult timp în fața ecranelor decât în aer liber, nu este niciodată prea târziu să-i învățăm pe copiii noștri să se bucure de joaca reală, care îi însușește și le aduce multe beneficii pe termen lung.

Deși natura pare, în primă fază, mai puțin interesantă și stimulativă decât orice alt screen time cu care copiii rezonează, joaca în aer liber îi îmbogățește senzorial pe aceștia. Afară, ei pot auzi păsările cântând, le pot auzi și chiar simți fâlfăitul aripilor, pot mirosi și atinge florile și pot învăța mai ușor despre tot ceea ce îi înconjoară. Integrând în programul lor de joacă ieșiri în natură, vor înțelege importanța mediilor naturale în viața lor. În acest fel, ei pot ajunge să aprecieze mai mult natura și pot crește iubind-o și prețuindu-i resursele. Se vor simți îmbogățiți de fiecare experiență în care sunt implicați, de fiecare întâlnire cu viețuitoarele sau de fenomenele naturii. Acest tip de atenție se numește fascinație blândă, pe care o practicăm numai în natură, spre deosebire de atenția dirijată, de care avem nevoie în mediile ultra-aglomerate. Prin urmare, natura îi calmează pe copii și le creează sentimente de plăcere, ajutând la reducerea stresului și a oboselii.

Plantarea răsadurilor de legume, îngrijirea florilor sau ”bucătăritul” cu elemente din natură pot fi activități cu adevărat împlinitoare pentru cei mici. Nu numai că acestea le vor spori simțul responsabilității și autodisciplină, dar îi și ajută să devină independenți și stăpâni pe propriile acțiuni.

Contrar opiniei generale, copiii, la fel ca adulții, nu au nevoie de foarte multe ca să fie fericiți. nevoie. Lor nu le trebuie spații largi pentru joaca creativă – de cele mai multe ori, un loc liniștit, niște bețe, pietre și alte elemente care se găsesc în natură, îi vor ghida către cele mai antrenante aventuri.

Dacă vrei să-ți împrietenești copilul cu natura pentru totdeauna, alege un mediu care însuflețește viața și care îl va ajuta să crească armonios.

Școala incluzivă – o școală pentru fiecare

Olteanu Petruța Alexandra

Școala incluzivă se referă în sens restrâns la integrarea tuturor copiilor, indiferent de capacitățile și competențele de adaptare, într-o formă de școală. În sens larg, ea înseamnă preocuparea pentru ca fiecare copil să fie sprijinit și să se lucreze în beneficiul învățării tuturor.

Fiecare copil este înțeles ca un participant activ la învățare și predare și pentru că fiecare aduce cu sine în procesul complex al învățării și dezvoltării o experiență, un stil de învățare, un model social, o interacțiune specifică, un ritm personal, un mod de abordare, un context cultural căruia îi aparține.

La baza educației incluzive se află principiul potrivit căruia educația nu reprezintă un privilegiu al unora ci constituie un aspect fundamental pentru dezvoltarea indivizilor și a societăților. În ultimii cincizeci de ani, comunitatea internațională a contribuit la crearea unei viziuni asupra educației ca drept al tuturor.

Educația incluzivă constituie modelul prin care este pusă în practică această viziune, deoarece aduce în centrul interesului grupurile care au fost excluse de la educație. Curentul educației incluzive este susținut de o serie de documente cu caracter internațional care vorbesc despre idealul educației pentru toți.

CES este acronimul pentru „cerințe educaționale speciale,, expresie care încadrează copiii, începând cu primul lor an în sistemul de educație (de la grupa mică de grădiniță), într-o categorie aparte, aceea a copiilor care au nevoie de sprijin diferit față de restul colegilor pentru a învăța. „CES” este o expresieumbrelă, care acoperă întreaga varietate de situații în care un copil întâmpină dificultăți de învățare, de la dizabilitate fizică sau cognitivă la tulburări de personalitate și comportament.

Fiecare școală care dorește să fie deschisă și flexibilă, abordând maniera incluzivității, trebuie să asigure, prin managementul pe care îl propune o înțelegere reală a ceea ce este incluziunea, definirea procesului ca atare, nu numai o simplă plasare a copiilor împreună.

CREATIVITATE ȘI ETICĂ ÎN EDUCAȚIA STEM

Burcă Ioana

Educația STEM și Educația Etică

Acest termen este de obicei utilizat atunci când abordăm politicile educaționale și alegerile curriculare din școli pentru a îmbunătăți competitivitatea în dezvoltarea științei și tehnologiei. Are implicații pentru dezvoltarea forței de muncă, preocupări privind securitatea națională și politica de imigrare. Știința în STEM se referă de obicei la două din cele trei ramuri majore ale științei: științele naturale, inclusiv biologia, fizica și chimia și științele formale, din care matematica este un exemplu, alături de logică și statistică; a treia mare ramură a științei, științele sociale, cum ar fi: psihologie, sociologie și științe politice, sunt clasificate separat de celelalte două ramuri ale științei, dar sunt în schimb grupate împreună cu umanistică și arte, pentru a forma un alt acronim, omolog, UAS - Umanistică, Arte și Științe Sociale.

Pentru că mediul în care trăim, tehnologia este cea care conduce, STEM reprezintă argumentul cheie al unei educații care privește spre viitor cu intenții de sporire a capacității individului de a reacționa și deține controlul. STEM își propune ca elevii să găsească un exemplu demn de urmat prin utilizarea de metode de predare axate pe explorare, investigare și anchetă, dar și prezentarea și promovarea de modele de cariere în domeniu.

Educația STEM din România

La nivelul învățământului românesc, cel puțin corespunzător zonei preuniversitare, putem vorbi despre categorii de abordări curriculare:

- la nivelul învățământului primar în care sunt introduse elemente de cunoștințe despre realitate și viață, fără o abordare fragmentată-disciplinară (științe); la acest nivel, tratamentul STEM este restricționat imperativ de nivelul incipient / redus al competențelor asociate științelor, tehnologiilor, ingineriei și matematicii, tratarea subiectelor STEM fiind una intuitivă și bazată pe evocarea experiențelor cu rol de familiaritate și care va permite fundamentarea ulterioară a conceptelor și utilizării obiectelor științifice în contexte specifice;
- la nivel gimnazial, odată cu implementarea noului curriculum, se introduce opțiunea de tip integrat, dar lipsa resurselor umane calificate în câteva cazuri ghidează opțiunea în zona STEM, cel mai adesea fiind o opțiune disciplinară cu o serie de conexiuni. - mai mult sau mai puțin forțat - spre domenii conexe.

Concluzii

Considerăm necesară crearea unui spațiu virtual pentru promovarea inițiativelor STEM ca o oportunitate. Bibliotecile virtuale create la nivelul inspectoratelor școlare - ar reprezenta un pas semnificativ spre redimensionarea educației STEM integrate în învățământul preuniversitar din România, fiind în același timp un exemplu bun (și de succes) de inovație ca urmare a practicienilor, mai degrabă decât ca un imperativ a factorilor de decizie.

Proiect activitate extracurriculară „CARNAVALUL PRIMĂVERII” – activitate desfășurată în colaborare cu părinții

FRĂȚILĂ ADINA IULIANA

GRUPA: „URSULEȚILOR”

I. ARGUMENT

A venit primăvara! Natura s-a trezit la viață. Ghiocelii își clatină clopoțelul sub razele călduțe ale soarelui și-n curând, pe crengile pomilor apar mugurași apoi frunzulițe și flori. Păsările revin voioase la cuiburile lor, bucurându-se de vremea frumoasă și însorită. Și copiii sunt mai vioi, mai zburdalnici, mai doritori de a observa, cerceta, descoperi transformările care au loc în natură primăvara. Păsările revin voioase la cuiburile lor, bucurându-se de vremea frumoasă și însorită. Și copiii sunt mai vioi, mai zburdalnici, mai doritori de a observa, cerceta, descoperi transformările care au loc în natură primăvara. Zumzetul harnicelor albine se aude în tot satul, orașul iarba a prins colț fraged și nou, s-a dus zăpada albă, cea dintâi rândunică venită de departe taie albastrul cerului ca o săgeată, copacii sunt în floare, mierla fluieră în zăvoi, noaptea a scăzut, ziua a crescut, câmpul a înverzit, zboară gândăcei de tot neamul, peste tot flori, verdeață, pomi în floare, zumzet de albine, ciripit de păsărele, mieii se joacă pe câmpul verde.

Pentru a familiariza copiii cu asemănările dar și deosebirile apărute în natură, pentru a le satisface diferite curiozități am hotărât împreună cu copiii să discutăm despre anotimpul primăvara, despre aspectele apărute în natură, despre legumele care apar la început de sezon în acest anotimp, despre parfumul îmbătător al florilor de primăvară, toate acestea trebuie să fie transmise copiilor încă din perioada de preșcolaritate pentru a evita o pierdere în timp a acestora.

Prin proiectul de activitate extracurriculară „Carnavalul primăverii” urmărim următoarele idei pe care dorim să le punem în practică și anume: Privește chipul fericit al unui copil, atunci când descoperă unele dintre aceste minuni și frumuseți și vei fi și tu, la rândul tău, fericit!

II. DESCRIEREA PROIECTULUI

GRUP ȚINTĂ

ȘI BENEFICIARI: copiii preșcolari din grupa „Ursuleților”; cadre didactice; părinții copii.

III. RESURSE UMANE: cadre didactice; părinții copiilor; alți invitați: directorul.

IV. RESURSE MATERIALE: foi A4; creioane colorate; carioci; acuarele; materiale din natură; videoproiector; prezentare PPT; CD – cântece despre anotimpul de primăvară.

V. SCOPUL PROIECTULUI: cultivarea imaginației preșcolarilor și încurajarea creativității precum și stimularea potențialului artistic prin aplicarea unor tehnici specifice artelor vizuale și abilităților practice.

VI. OBIECTIVE PROPUSE: stimularea creativității și a expresivității prin poezie, pictură, colaj, în lucrări care să oglindească anotimpul primăvara; încurajarea imaginației creatoare, a originalității în exprimarea scrisă și plastică; confecționarea de produse folosind materiale și tehnici variate; stimularea imaginației și creativității.

DESCRIEREA ACTIVITĂȚII: prezentarea unor imagini specifice anotimpului de primăvară; realizarea unor lucrări cu materiale din natură (flori, legume, fructe personalizate); desfășurarea unor colaje (Vaza cu lalele); recitarea unor poezii și interpretarea unor cântece despre primăvară.

MODALITĂȚI DE EVALUARE A ACTIVITĂȚII: realizarea unei expoziții cu lucrările și creațiile elevilor; Expoziție foto cu momente din cadrul activității.

CONCLUZII: micii artiști au participat cu interes la activitatea desfășurată, dând frâu liber imaginației și fanteziei în descrierea frumuseților primăverii văzută prin ochii lor de copii.

Mama

Despa Mirela

Mama mea scumpă și bună,
Primăvara-i ziua ta. Pentru
tine tot pământul Inflorește,
draga mea.
Tu cu zămbetul tău blând
Mă alinți mereu, mereu
Și cu drag tu mă alini
Când mă strângi la pieptul tău.
Pentru că mă îngrijești
Și cu dragoste mă crești,

Toată viața mea

Te-oi iubi mămica mea.

Jocuri pentru dezvoltarea expresivității și creativității limbajului la vârsta preșcolară

Dobrescu Carmen

Pentru a forma și consolida expresivitatea și creativitatea limbajului preșcolarilor se pot desfășura jocuri didactice pornind de la povești cunoscute, care se pot realiza cu sau fără material didactic.

Ex: „Cine a venit la noi?”- joc ce presupune recunoașterea unor personaje din povești, trăsăturile specifice și acțiunile lor.

- „Oprește-mă dacă greșesc!” pentru verificarea gradului de însușire a poveștilor și pentru exersarea unei vorbiri expresive.

- „Povestește mai departe”- joc ce presupune existența materialului intuitiv și folosirea corectă a unor expresii din texte literare cunoscute.

- „Să continuăm povestea după final”- copiii sunt mobilizați să continue povestea „ce se întâmplă după...?”(ce fac iezii din burta lupului, ce face Scufița Roșie când se întoarce acasă, ce face mama vitregă a Cenușăresei după nunta acesteia, ce face ursul după ce nu reușește să pedepsească vulpea,etc)

- „Încurcătura poveștilor”- educatoarea greșește poveștile intenționat, încurcându-le, sau amplasând eroii în alte spații temporale, modificând și schimbând situații cunoscute.

Ex: Scufița Roșie ajunge în căsuța piticilor, fata moșului este rea și cicălitoare și ajunge în povestea „Ursul păcălit de vulpe”, Cenușăreasa nu mai ajunge la bal, ci zboară pe lună, etc. Copiii, inițial, nu acceptă aceste modificări, dar cu timpul se obișnuiesc și sunt deosebit de creativi.

- „Ce aş face dacă aş fi?” Se cere copilului să-şi amintească o poveste cunoscută şi să se pună în locul personajului principal. Copilul intervine cu modificări, în funcţie de stările lui sufleteşti.

Copilul preşcolar nu intuieşte expresivitatea limbajului dacă nu este pus în contact cu un limbaj expresiv, dacă nu are posibilitatea de a se familiariza cu latura estetică a unei comunicări verbale. Procesul de formare a laturii strict individuale a exprimării copiilor, ca particularitate fundamentală a individului presupune şi asimilarea în timp a mijloacelor de expresie ale limbajului nuanţat.

Ce este ecologia?

Popa Mirela

Ecologia este știința care studiază modul în care plantele, animalele și oamenii trăiesc împreună în mediul lor natural și căile prin care se afectează unii pe alții.

Interesul și dragostea pentru natură sunt, la majoritatea copiilor, instrumente, în plus, comportamentele și convingerile formate copiilor la vârstă cât mai fragedă sunt cele care se păstrează cel mai bine toată viața. De aceea, în educația realizată în școală, trebuie să pornim de la interesul firesc al copiilor pentru plante și animale, pentru ceea ce reprezintă, în general, natura pentru ei.

Scopul activității:

- cultivarea capacității de cooperare în scopul protejării mediului;
- dezvoltarea sentimentelor de afecțiune față de tot ceea ce-i înconjoară;
- educarea disponibilității de a participa la acțiuni de îngrijire și protejare a naturii prin exersarea unui comportament ecologic;
- lărgirea sferei de influențare educativă a copiilor în spirit ecologic;

Partea organizatorică

Activitatea se poate desfășura sub forma unei lecții „Împreună salvăm pământul!”, după metode activ-participative.

Metoda folosită este „Cubul”

Grupa 1 - Descrie

Ce este un lanț trofic?

Grupa 2- Compară

Așa da, așa nu !Scrie în casete DA sau Nu.

Pe scoarța copacilor poți ciopli cu un cuțitaș doar numele tău, nu și pe al colegului!

Dacă ești murdar pe ghete, ți le poți spăla în apa râului !

După ce stați la masă, adunați resturile într-o pungă, pe care o veți arunca într-un loc special amenajat!

Când mergeți la cules ciuperci, le smulgeți cu tot cu rădăcină!

Florile de prin parcuri și păduri le admirați fără să le rupeți!

Hârtia și sticla pot fi reciclate!

Sădind un copac, te vei bucura de oxigen!

Grupa 3- Analizează

Cu câte plante s-ar îmbogăți pământul dacă toți elevii de la tine din clasă ar urma exemplul celor doi copii?

Câte plante au adus Ioana și Costel în grădina școlii, dacă Ioana a plantat 6 rânduri a câte 5 pomi, iar Costel a plantat 7 rânduri a câte 9 flori?

Grupa 4- Aplică

Realizați un afiș ECO; un poster cu unul din mesajele de mai jos (la alegere):

Protejați aerul ! Protejați apa! Protejați natura! Protejați animalele!

Grupa 5- Asociază

Se dau copiilor mai multe imagini(sticle, flori, pet-uri, hârtie, fructe, pungi de plastic, pungi de hârtie, cutii de aluminiu, imagine cu fabrică, uzină, etc), le vor decupa și le vor lipi în tabel.

Alege din materialele date și grupează-le în tabel, după cum urmează:

Materiale naturale care nu poluează mediul înconjurător

Materiale prelucrate care poluează sau pot polua mediul înconjurător

Grupa 6- Argumentează

Li se dă elevilor o fișă cu un copac care a rămas fără frunze din cauza poluării.

„Îmbracă” copăcelul, punând în ordine frunzele și merele , astfel încât să obții enunțuri corecte.

Argumentează enunțurile obținute.

Enunțul de pe frunze este : Supraviețuirea Pământului este în mâinile tale.

Enunțul de pe mere este: Pământul este în mâinile tale.

Activitatea se poate încheia cu o prezentare de modă ECO în urma căreia se alege cel mai frumos costum. Drept premiu se acordă o diplomă.

CREATIVITATEA PROFESORULUI, FACTOR MODELATOR AL CREATIVITĂȚII ELEVILOR

Ilie Tincuța

În contextul învățământului de astăzi, rolul și importanța cadrului didactic capătă o altă dimensiune datorită instruirii interactive, cât și a celei creative.

Astfel, atmosfera pe care o crează profesorul în clasă reprezintă un factor cu influență majoră asupra comportamentului de învățare al elevului. Crearea climatului favorabil, a unei colaborări eficiente între profesori și elevi, o atmosferă caldă, afectivă, pozitivă, de exigență, dar și de înțelegere, de responsabilitate este o condiție esențială ce trebuie îndeplinită la lecție.

A avea creativitate pedagogică înseamnă a deține una dintre aptitudinile esențiale ale personalității didactice .

Pedagogul are rolul de a stimula efortul copilului, tendința acestuia de fi original, inventiv, creativ. Atitudinea profesorului are un rol major în crearea unei atmosfere prielnice stimulării și dezvoltării învățării interactiv-creative.

Profesorul creativ dă libertate elevilor să-și spună părerea promovând o atitudine deschisă, respectă opiniile celorlalți, le întărește convingerea că pot emite judecăți valoroase, îi antrenează în procesul de evaluare, le comunică criteriile de evaluare și le oferă timp suficient exersării. Pentru a stimula creativitatea elevului, profesorul însuși trebuie să fie creativ, să manifeste un comportament și o atitudine pozitivă în acest sens.

Profesorul creativ utilizează în procesul de predare – învățare- evaluare învățarea prin colaborare în mod eficient . Pentru reușita unor astfel de activități, acesta trebuie să dețină următoarele competențe:

- competența energizantă: se referă la capacitatea profesorului de a-i antrena pe elevi să se implice activ în rezolvarea unor sarcini. Elevii trebuie stimulați să nu se oprească la o prima soluție ,ci să caute soluții alternative.
- competența empatică: are în vedere abilitatea de a se transpune în situațiile pe care elevii le parcurg. Așa își va cunoaște elevii mai bine și se va îmbunătăți și comunicarea cu ei.
- competența ludică: vizează capacitatea profesorului de a integra elemente ludice în activitățile de învățare pentru a le face mai atractive, dar și pentru susținerea efortului intelectual și fizic pe o perioadă mai lungă de timp.
- competența organizatorică: se referă la abilitățile organizatorice ale profesorului pentru lucrul pe grupe, impunerea regulilor necesare învățării prin cooperare.

Mai mult, profesorul trebuie să știe să intervină în situații de criză, să aplaneze conflictele și să dirijeze activitatea în sensul dorit. El urmărește continuu legătura dintre participanți și tema activității pentru evitarea abaterilor.

- competența interrelațională: se referă la competențele de comunicare cu elevii cu scopul de a dezvolta la aceștia abilitățile sociale. Profesorul trebuie să dovedască toleranța și deschidere față de ce este nou și să încurajeze originalitatea răspunsurilor elevilor. Efectul va fi crearea de astfel de disponibilități și la elevi în relația lor cu ceilalți.

Cultivarea gândirii creatoare este o sarcină importantă a școlilor de astăzi. Stimularea creativității elevilor se realizează printr-o pregătire susținută teoretică și practică; prin dezvoltarea competențelor de muncă și experimentare independentă; prin dezvoltarea spiritului critic. Foarte importantă este relația și atitudinea profesorului în relația sa cu elevii. Atitudinea autoritară creează blocaje afective. E necesar un climat destins, democratic, prietenos care contribuie la o deschidere spre imaginație, spre creativitate. Nu este exclusă autoritatea profesorului, dar aceasta se bazează pe competența sa profesională, pe obiectivitate și ținută ireproșabilă.

Profesorului îi revine datoria să depisteze elevii ce dispun de un potențial creativ peste medie și să le cultive dezvoltarea acestor capacități. Cultivarea imaginației, a creativității se face și în cadrul activităților din afara clasei și a celor extrașcolare.

Personal, experiența la catedră mi-a dovedit cum pot înlesni creativitatea. Iată câteva exemple:

- încurajând elevii să gândească, dar fără să fie amenințați că vor fi evaluați. Evaluarea îi blochează uneori pe elevi în actul creativ. Trebuie acceptate erorile ca elemente ale procesului creativ;
- prin încurajarea curiozității, a explorării, a experimentării, a punerii de întrebări, a testării și încurajării talentelor creative ;
- recompensând ideile noi ,originale;
- prin neimpunerea unei soluții în rezolvarea de probleme;
- oferind idei controversate care să-i antreneze să gândească și să-și pună singuri probleme;
- încurajând elevii să-și noteze ideile proprii în caiete de notițe sau jurnale.

Profesorii care renunță la a oferi doar cunoștințe devin astfel mediatori între copil și realitate, ei nemaifiind doar o sursă de informație. Acești profesori:

- formulează întrebări de genul: „Care e părerea ta?”, "Tu cum vezi lucrurile?".
- adresează întrebări divergente de genul: " Ce crezi că s-ar întâmpla în situația...? .", "Cum argumentezi aceasta?".
- manifestă interes pentru răspunsurile paradoxale.

Rezultatul unor astfel de strategii este că elevii vor tinde spre a-și pune probleme, vor dori să descopere noi probleme și să problematizeze unele situații.

Învățarea prin descoperire dirijată este o învățare de tip euristic prin care profesorul nu face altceva decât să stimuleze creativitatea elevilor. Elevii trebuie dirijați să gândească independent, să tolereze ideile noi, să critice constructiv. Acest mod de învățare conduce spre formarea stilului creativ de rezolvare al problemelor, dar contribuie și la dezvoltarea personalității elevilor. Elevul abordează problemele în mod deschis, fără teamă . Este stimulat astfel să rezolve cu plăcere sarcinile. De asemenea, el își descoperă propriile capacități, capătă încredere în sine, este mai comunicativ și își exprimă părerile cu mai mult curaj.

Evaluarea trebuie să evidențieze aspectele pozitive și progresele fiecărui elev în parte. Uneori, evaluarea poate fi amânată pentru a-i elibera pe elevi de teama evaluării. Scopul îl reprezintă deschiderea pentru exprimarea liberă a fiecărui elev, dezvoltarea aptitudinilor creatoare, fără temerea că ar putea greși și a fi, eventual, sancționat, amplificarea încrederii în propriile forțe și dezvoltarea curajului. Încrederea și prețuirea din partea profesorului îl influențează pozitiv pe elev, alungându-i timiditatea și eventualele inhibiții.

Analizând toate acestea, putem considera creativitatea ca fiind o capacitate complexă, care face posibilă crearea de produse reale sau pur mintale, constituind un progres în planul social. Componenta principală a creativității o constituie imaginația, dar creația de valoare reală mai presupune și o motivație , dorința de a realiza ceva nou, ceva deosebit. Și cum noutatea, azi, nu se obține cu ușurință, o altă componentă este voința, perseverența în a face numeroase încercări și verificări.

MODALITĂȚI DE CUNOAȘTERE A PERSONALITĂȚII ELEVULUI

Mărmureanu Cati Larisa

Cunoașterea personalității elevului

Cunoașterea elevului presupune o activitate complexă, care constă în culegerea datelor despre elev, din diverse medii (familie, școală, grupuri de prieteni etc.), utilizarea unor metode specifice de investigare a personalității. Această activitate constituie o condiție fundamentală a organizării și desfășurării eficiente a procesului de educație, dar și o componentă esențială a procesului de consiliere și orientare școlară.

Cunoașterea personalității elevilor nu se realizează ușor și nici într-o perioadă scurtă de timp. Ea necesită parcurgerea unor etape ierarhice, observarea continuă a creșterii și dezvoltării individului precum și a atitudinilor sale, în urma unor evenimente apărute sau provocate. Cu alte cuvinte, este vorba de adoptarea unei viziuni longitudinale, care constă în observarea și examinarea evoluției aptitudinilor, capacităților și performanțelor elevilor de-a lungul școlarității. Profesorul, dirigintele și îndeosebi consilierul pot folosi o gamă largă de metode și tehnici de cunoaștere psihologică a elevilor. Ele pot fi grupate în două categorii principale:

- Metode de cunoaștere a individualității elevilor.
- Metode de investigare a grupurilor școlare.

Au fost enumerate doar câteva dintre ele, considerate a fi mai accesibile și în același timp mai eficiente în practica orientării școlare și profesionale.

1. Metode de cunoaștere a individualității elevilor: observația, analiza rezultatelor activității elevilor, convorbirea, chestionarul, analiza datelor biografice, autocaracterizarea, metoda testelor.
2. Metode de investigare a grupurilor școlare: metoda aprecierii obiective a personalității, proba "Ghici cine?", tehnicile sociometrice.

Educarea elevilor în vederea alegerii carierei presupune însușirea unui ansamblu de cunoștințe cu privire la diversele domenii ale realității, dezvoltarea unor interese multilaterale și a unor interese profesionale dominante, dezvoltarea aptitudinilor generale și speciale, educarea preferințelor și aspirațiilor elevilor în direcția satisfacerii cerințelor sociale de forță de muncă, dezvoltarea unei motivații superioare și a idealului profesional etc.

În cadrul procesului educațional, principalele modalități și mijloace prin care se realizează pregătirea elevilor în vederea alegerii studiilor și profesiunii corespunzătoare sunt:

- ☐ conținutul obiectelor de studiu;
- ☐ lecția – ca principală formă de organizare a activității didactice;
- ☐ stabilirea unei legături permanente între procesul de învățământ și activitatea social-productivă;
- ☐ metodele de instruire;
- ☐ activitatea individuală cu elevii;
- ☐ influența personalității profesorului.

Cunoașterea rețelei școlare și a lumii profesiunilor

Pentru a se ajunge la efectuarea unor opțiuni școlare și profesionale corecte și realiste este necesară informarea elevilor cu privire la tipurile și profilurile de studii pe care le pot urma, la posibilitățile și formele de calificare profesională, la lumea profesiunilor și dinamica ei specifică, la perspectivele dezvoltării socioeconomice și oferta socială de muncă.

În practica orientării sunt utilizate următoarele metode și mijloace de informare: academice sau orale, concrete, audio-vizuale, scrise. Dintre toate metodele și mijloacele de informare ce pot fi utilizate în practica orientării elevilor, cele mai eficiente sunt considerate activitățile practice care-i pun pe elevi în contact direct cu munca productivă și cu principalele profesii din industrie și agricultură. O eficiență ridicată mai pot avea desigur, vizitele în unitățile productive, consultațiile date de specialiștii din diverse domenii de activitate, filmele și documentarea independentă a elevilor pe baza mijloacelor scrise.

În urma diverselor contate cu surse de informare și în urma discuțiilor purtate cu consilierul școlar, elevul se va decide asupra unui domeniu de activitate sau chiar asupra unei profesii date. Alegerea trebuie să-i aparțină în totalitate, consilierul doar asistându-l în evaluarea propriilor decizii. Rolul consilierului este de a-l învăța pe elev cum și obține informații utile, cum și le utilizeze eficient, să le coreleze și raporteze corect la posibilitățile sale. Pe parcursul procesului de orientare, consilierul trebuie să-l sprijine și să-l încurajeze pe elev în diversele direcții posibile, cum ar fi: să acționeze în vederea luării unei decizii, să adopte un program specific de pregătire, să-și reevalueze periodic alegerile făcute.

Consilierea și îndrumarea efectivă a elevului

Îndrumarea elevilor spre anumite tipuri de școli sau grupuri de profesii constituie acțiunea cu care se încheie procesul de orientare. Ea presupune acordarea unui sfat de orientare cu caracter facultativ constând în informații și

indicații cu privire la profilul de studii și ramura de activitate profesională în care elevul are cele mai mari șanse de dezvoltare și afirmare.

Metodologia elaborării sfatului de orientare constă în două metode principale de acțiune:

- a) Esența primei metode constă în faptul că “trecutul determină viitorul” – elementele care s-au dovedit stabile, constante în evoluția anterioară a personalității elevului au șanse de a se manifesta și în planul evoluției sale viitoare.
- b) Cea de-a doua pornește de la ideea că “viitorul determină prezentul” – educatorul trebuie să știe nu atât ce este elevul în cauză, cât ceea ce va putea el să fie. Opțiunile exprimate de elevi îi angajează pe aceștia pentru un anumit timp și determină anumite comportamente specifice.

Ambele metode sunt accesibile atât consilierului cât și tuturor cadrelor didactice, indiferent de specialitatea pe care o predau în școală. În aparență, ele ni se înfățișează ca fiind diferite sau chiar opuse. Deosebirea sau opoziția dintre ele este de suprafață și deci artificială. Acordarea sfatului de orientare pentru fiecare elev în parte presupune depășirea de către consilier a acestor deosebiri neesențiale și false contradicții și adoptarea unei atitudini pragmatice. Ca urmare, el nu trebuie să se limiteze la nici una dintre cele două metode, ci mai degrabă să încerce combinarea lor. Astfel, pornind de la cunoașterea personalității elevilor, într-o manieră longitudinală, prin intermediul metodelor și tehnicilor descrise mai sus și prin utilizarea fișei psihopedagogice, pot fi întrezărite, cu destulă certitudine, tendințele și direcțiile de evoluție ale personalității elevilor. Cu alte cuvinte, știind ceea ce a fost elevul și apreciind ceea ce ar putea să fie, consilierul poate să pună un diagnostic de adaptabilitate.

Metodologia consilierii și orientării elevilor constituie o variabilă cauzală deosebit de importantă, care este răspunzătoare, într-o mare măsură, de rezultatele concrete ale acestei activități. De aceea, cunoașterea și utilizarea ei corespunzătoare de către consilier, diriginte sau alte cadre didactice, reprezintă o condiție fundamentală pentru desfășurarea unei activități de consiliere și orientare științifice și eficiente.

Fără îndoială, divizarea conținutului procesului de consiliere și orientare în cele patru componente structurale sau direcții de acțiune (cunoașterea, educarea, informarea și îndrumarea elevilor) este convențională, ea fiind făcută de necesitatea metodică a unei analize sistematice. În practica consilierii și orientării, cunoașterea, informarea și educarea elevilor se întrepătrund și se intercondiționează, iar consilierea sau îndrumarea se constituie ca un corolar, ca o rezultată a întregului proces. Într-o asemenea perspectivă diversele categorii de metode și tehnici ale consilierii și orientării se conturează ca subsisteme

polifuncționale care, la rândul lor, se intercondiționează și se completează reciproc.

Bibliografie:

Bălan, A., Consiliere educațională – ghid metodologic pentru orele de dirigenție și consiliere, Editura Ardealul, Cluj-Napoca, 2001

Butnaru, D. (coord.), Consiliere și orientare școlară, Editura Spiru Haret, Iași, 1999

Ghica, V., Ghid de consiliere și orientare școlară pentru orele de dirigenție, Editura Polirom, Iași, 1998

Neamțu, C., Orientarea școlară și profesională în Psihopedagogie pentru examenul de definitivat și gradul didactic II, Editura Spiru Haret, Iași, 1995

Tomșa, Gh., Orientarea și dezvoltarea carierei la elevi, Casa de Editură și Presă „Viața Românească”, București, 2001

Rolul cadrului didactic în alegerea strategiilor și tehnicilor de muncă intelectuală

Blănaru Anișoara

Pe lângă elementele interne învățarea este influențată și de factori externi, cum ar fi personalitatea și atitudinea profesorului. „De acesta depinde modul de organizare și îndrumare a procesului de învățământ, dar și alegerea modalităților de lucru care să îl stimuleze cât mai mult pe cel care învață.”(drd. Delia Muste, în M. Ionescu, 2007, pag. 182).

Asigurarea calității educației în context formal se realizează mai ales prin modul în care cadrul didactic organizează demersul didactic, pentru atingerea competențelor vizate de programă. Maniera tradițională, lineară, bazată cu

precădere pe prezentarea, descrierea, exemplificarea conținuturilor impune în procesul de transmitere-asimilare a cunoștințelor, folosirea metodelor tradiționale și de multe ori pasive (metode de expunere orală și continuă a cunoștințelor, demonstrația, exemplificarea etc).

În viziune modernă, rolul profesorului este de a facilita și intermedia învățarea, de a fi partener în învățare, de a-i ajuta pe elevii săi să înțeleagă, să argumenteze puncte de vedere proprii, de a alege strategii adecvate prin care săi pregătească pe elevi să facă față și să se integreze optim unei societăți aflate într-o dinamică fără precedent. În acest caz metodologia utilizată implică metodele active și interactive (problematizarea, descoperirea, colaborarea, studiul de caz, învățarea reciprocă, etc).

Rolul cadrului didactic în realizarea finalităților învățământului obligatoriu constă în conducerea elevilor către: demonstrarea gândirii creative, folosirea diverselor modalități de comunicare în situații reale și contexte variate, înțelegerea și utilizarea tehnologiilor în mod adecvat, dezvoltarea capacității de investigare și valorizare a experienței personale, precum și alte capacități și aptitudini, spre exemplu: capacitatea de adaptare la situații diferite, contribuția la construirea unei vieți de calitate, construirea unui set de valori individuale și sociale, dar și orientarea comportamentului și carierei în funcție de acestea.

Realizarea actului didactic se bazează pe conceperea și organizarea procesului de învățământ ca „situație educativă”. Aceasta se întemeiază pe constatarea ce mi-a fost confirmată de practica școlară, că acțiunea pedagogului de concepere și realizare a procesului didactic este influențată hotărâtor de concepția sa asupra activității de instruire. Experiența mi-a demonstrat faptul că una și aceeași activitate de învățare este gândită și realizată de diferite persoane în moduri mai mult sau mai puțin diferite. Ansamblul de cunoștințe în domeniu, opiniile, atitudinile, competențele proprii unui educator îl conduc pe acesta la moduri specifice de proiectare, realizare și autoevaluare a activității cu elevii, conferind demersurilor sale o notă personală, specifică.

Alegerea celei mai bune strategii este un moment în care imaginați și creația pedagogică a profesorului dețin un loc important, la bază fiind experiența sa, analiza atentă a situației de învățare. În funcție de strategia aleasă profesorul identifică și asociază acele operații pe care elevii urmează să le efectueze în plan fizic și mintal ca să ajungă la chizițiile dorite (cunoștințe, idei, comportamente, etc). O strategie bine aleasă lasă loc spontaneității, intervenției creative pe loc și cu efect imediat din partea profesorului.

În elaborarea strategiilor didactice orientarea modernă a determinat noi roluri pentru fiecare participant la actul învățării, noi modalități de realizare a învățării, alte perspective de evaluare.

În concepția lui Ioan Cerghit (1983, p.93), „strategia arată ce face profesorul și ce face elevul; ea pune în evidență capacitatea cadrului didactic de a acționa eficient și de a face și pe alții să acționeze în virtutea aceluiaș țel, de a adopta structuri de acțiune cutezătoare, realiste și eficace, în același timp.”

Conținuturile ocupă o poziție cheie în ansamblul celorlalte componente ale lecției, reprezentând principalul mijloc de realizare a obiectivelor propuse. Profesorul are obligația să facă transmisibil, inteligibil, ușor și temeinic de asimilat conținutul dorit. Ioan Cerghit (1983, p.84) ridică trei întrebări în fața profesorului referitoare la conținutul de predat: „Cât de adecvat este conținutul indicat de programă și manual?”, „În ce măsură corespunde obiectivelor propuse?”, „Ce îmbunătățiri ar putea să-i aducă pentru a ușura înțelegerea și învățarea acestuia”? Viziunea personală a cadrului didactic despre un anumit subiect îi permite acestuia să regândească concret conținutul dat. „Intervenția activă creatoare a profesorului în determinarea conținutului concret al lecției este o chestiune complexă, de analiză și optimizare, concentrată pe trei direcții principale care se întrepătrund strâns între ele: a selectării, a organizării și a prelucrării informației.” (Ioan Cerghit, 1983, p.84)

Situația de instruire-învățare este o realitate creată de profesor și nu un clișeu dat. Acest fapt nu se poate realiza fără o fundamentare teoretică, fără stabilirea clară a unor obiective și urmărirea realizării acestora prin aplicarea celor mai potrivite strategii și tehnici de muncă intelectuală. „Influența valorilor, a atitudinilor profesorilor sau a unor grupuri străine de aria educației asupra destinului hărăzit obiectivelor este considerabilă.” (Viviane de Landsheere, 1979, p. 9). Obiectivele efectiv urmărite de către cadrele didactice în activitatea de toate zilele sunt hotărâtoare pentru bunul mers al întregii activități didactice. Aceste obiective trebuie definite, explicate de către cadrul didactic educabililor în termeni de învățare comportamentală și nu în termeni de conținut. „A da o informație bună înseamnă a dezvălui un obiectiv urmărit în taină de profesor și descoperit în mod ingenios sau tragic de către elev.” (Viviane de Landsheere, 1979, p. 19).

Învățarea cognitivă este strâns legată de înțelegerea și aprofundarea materialului ce urmează a fi studiat și are drept consecință dezvoltarea operațiilor gândirii și formarea unor deprinderi de organizare logică a acesteia. Astfel este necesar ca materialele transmise de către cadrele didactice să faciliteze buna înțelegere a informației pentru ca elevul să-l poată trece cu ușurință prin filtrul personal, în vederea interiorizării lui. Altfel există riscul formării doar a unor deprinderi de memorare, lucru nedorit în școala secolului XXI.

Suflet de Miradoniz

Bostan Lăcrămioara Constanța

Botoșani a fost leagănul

Din care s-a născut:

Eminovici Mihai,

La Ipotești crescut.

În susur de izvoare

Și șoapte de pădure,

Sub clar de lună plină

Visa la prinți și zâne.

Ieri, el era Dionis-Dan Iubind-o

pe Maria.

Astăzi vrăji prințesa

Luceafăr îi fu menirea.

Iubea florile-albastre

Și sălcii plângătoare...

Și cerul plin de stele

Dorinți rătăcitoare.

În țară, sufleur fu și copist.

Iar la Berlin, student, poet, artist;

Bibliotecar și revizor în Iași și Vaslui,

Redactor șef apoi la "Timpul" lui.

Pe Micle Veronica a iubit-o nespus...

Poetul nepereche cu sufletul supus.

S-a stins bolnav și singur.

Scăpând de lumea rea

Dar rândurile sale

Vor dăinui de-a pururea.

Lectura

Lup Viorica Mihaela

Opiniile cu privire la lectură ca proces , au fost de-a lungul timpului foarte diferite. De pildă, în vreme ce cronicarul Miron Costin afirma că „nu este alta și mai frumoasă, și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților”, alții afirmă că este o ocupație care duce la îndepărtarea omului de viața reală, la însingurarea lui.

Remarcabilă este observația scriitorului Alberto Manguel , care observă că „în fiecare societate cu știință de carte, a învăța să citești este ceva ce ține de o inițiere, o ieșire, printr-un ritual, din starea de dependență și comunicare rudimentară. Copilul care învață să citească capătă acces , pe calea cărților, la memoria colectivă și, astfel, se familiarizează cu un trecut comun, pe care el sau ea îl înnoiește, într-un grad mai mare sau mai mic, cu fiecare lectură.” (apud Alina Pamfil, p.249). Copilul participă prin actul său de cultură, la „renașterea” pieselor literare aparținând neamului său și culturii universale, făcând cunoștință cu eroi, istorii, modele de acțiune și de exprimare, cu experiențe și universuri noi , pe care le cunoaște, căci învață să pătrundă în ele și să le înțeleagă. Astfel, ajunge să se cunoască mai bine și pe sine.

Tinerii cititori pot construi înțelesuri dintr-o mare varietate de texte. Ei citesc pentru a învăța, pentru a fi participanți într-o comunitate de cititori, pentru a se refugia într- o altă lume sau pentru propria plăcere.

Cititorii sunt preocupați de construirea înțelesurilor și de reflectarea la ceea ce au citit.

Însă este vizată nu doar abilitatea de a construi înțelesuri dintr-o varietate de texte, ci și formarea de comportamente și atitudini care sprijină lectura pe tot parcursul vieții. Lectura continuă contribuie la realizarea deplină a potențialului individului într-o societate alfabetizată. Cititorul devine membru al unei comunități de lectură prin schimbul de opinii cu un alt cititor. În scopul formării unei atitudini pozitive a elevului față de cunoașterea lumii prin lectură, este necesar ca alegerea textelor literare abordate la clasă sau recomandate spre lectură să corespundă nevoilor acestuia, intereselor și reprezentărilor lui despre lume. Mai apoi, sarcinile simple îl ajută să extragă informațiile semnificative dintr-un text, să compare lumea reală cu cea ficțională, să se înțeleagă mai bine pe sine și să își susțină punctele de vedere. Lectura are, așadar, maximă importanță pentru autocunoașterea și dezvoltarea personală a elevului.

Bibliografie:

Pamfil, Alina, Limba și literatura română în școala primară, Editura Art, București, 2016

Programe școlare pentru ciclul primar, Ministerul Educației, București , 2014

Factorii determinanți în alegerea strategiei optime de predare

Boghină Steluța –Letiția

Progresul personal al copilului poate fi diferit în diverse domenii: un copil merge mai devreme, dar vorbește mai târziu, altul are capacitatea de a relaționa foarte ușor, dar stabilește mai greu relații cauzale între fenomene, obiecte. Dezvoltarea în fiecare domeniu depinde de stimulii pe care-i întâlnește copilul și de posibilitățile de învățare oferite de mediul educațional. Bunul mers al procesului de învățământ și rezultatele pe care le obținem depind de metodele folosite. Profesorul, cunoscând varietatea metodelor, particularitățile elevilor cu care lucrează, obiectivele pe care trebuie să le atingă, trebuie să acționeze pentru ași valorifica pe deplin personalitatea, devenind el însuși un creator a metodelor și procedeele didactice. Un învățământ modern, bine conceput permite inițiativa, spontaneitatea și creativitatea elevilor, dar și dirijarea, îndrumarea lor, rolul profesorului căpătând noi valențe, depășind optica tradițională prin care era un furnizor de informații. Strategiile didactice presupun îmbinarea tuturor elementelor procesului instructiv-educativ în condiții/ contexte concrete. Strategia a fost definită ca un mod de combinare și organizare cronologică a ansamblului de metode și mijloace alese pentru a atinge anumite obiective. Strategia de predare-învățare (strategii didactice) este expresia unității organice a metodelor, procedeele, mijloacelor de învățământ și a modurilor de organizare a învățării (frontal, pe grupe și individual), în derularea lor secvențială pentru atingerea obiectivelor instructiv-educative. Principalele componente ale strategiei didactice sunt: sistemul formelor de organizare și desfășurare a activității educaționale, sistemul metodologic respectiv sistemul metodelor și procedeele didactice, sistemul mijloacelor de învățământ, respectiv a resurselor utilizate, sistemul obiectivelor operaționale. Strategia didactică are următoarele caracteristici: implică pe cel care învață în situații specifice de învățare, raționalizează și adecvează conținutul instruirii la particularitățile psihoindividuale, creează premise pentru manifestarea optimă a interacțiunilor dintre celelalte componente ale procesului de instruire, presupune combinarea contextuală, originală, unică, uneori, a elementelor procesului instructiv-educativ. Construirea unei strategii adecvate intereselor elevilor și nivelului lor de pregătire reprezintă, din acest punct de vedere, o provocare continuă și un efort permanent de creativitate didactică din partea profesorului. Fiecare dintre acestea face parte dintr-un sistem rafinat în timp și spațiu. Factorii care determină alegerea strategiei didactice sunt: – actorii implicați în proces – profesorul (competențele profesionale, stilul de lucru) și elevul (vârsta, nivelul de pregătire, stilul de învățare, motivația); tradiția de predare a disciplinei; sugestiile curriculumului scris (ce anume se recomandă pentru această disciplină și la această vârstă de școlaritate); aspectele de procedură (cât timp are la dispoziție profesorul, de ce resurse dispune, în ce spațiu se va desfășura activitatea). Strategia didactică este modalitatea eficientă prin care profesorul îi ajută pe elevi

să accedă la cunoaștere și să-și dezvolte capacitățile intelectuale, priceperile, deprinderile, aptitudinile, sentimentele și emoțiile. Ea se constituie dintr-un ansamblu complex și circular de metode, tehnici, mijloace de învățământ și forme de organizare a activității, complementare, pe baza cărora profesorul elaborează un plan de lucru cu elevii, în vederea realizării cu eficiență a învățării. În elaborarea acestui plan de lucru, profesorul ține cont de o serie de factori care condiționează buna desfășurare a acțiunilor de predare/învățare/evaluare, variabile ce țin de elev, de curriculum, de organizarea școlară și chiar de profesorul însuși. Atunci când alege o metodă didactică, profesorul are în vedere realizarea unor finalități bine precizate, specificate și concretizate sub formă de obiective. Obiectivele operaționale descriu în mod cuantificabil cunoștințele, abilitățile și aptitudinile elevului la sfârșitul unei secvențe de învățare. Demersul didactic personalizat reprezintă dreptul profesorului de a lua decizii cu privire la un parcurs școlar individualizat: asociază optim elementele programei (competențe generale, specifice, conținuturi, activități de învățare), alocarea de resurse (metodologice, temporale și materiale).

BIBLIOGRAFIE:

Corina Voicu Popescu, Strategii didactice: definiții, delimitări conceptuale

Amelia Georgiana Boncea, Strategii didactice moderne. Metode interactive de predare – învățare - evaluare

Prevenirea și corectarea conduitelor greșite ale copiilor

Stîncel Ionela

Strădania de prevenire și corectare a conduitelor greșite ale copiilor trebuie să vizeze, formarea la aceștia a capacității realizării unor conduite cu caracter de integrare socială, familială și școlară, caracterizate prin colaborare și încredere reciprocă.

Treptat copilul trebuie ajutat să-și formeze, reacții cu caracter predominant intelectual și obiective, ce se întemeiază pe un mod adecvat de interpretare a eventualelor situații con-trariante și frustrante apărute în realitatea vieții. Copilul frustrat va fi capabil de a aprecia că, în contextul situației concrete respective,

obținerea satisfacerii dorinței sale de moment sau nu este posibilă, datorită unor cauze obiective, sau nu are dreptul la ea.

În a doua alternativă, copilul respectiv, înțelegând just raportul dintre drepturile și îndatoririle ce-i revin, nu mai este inclinat să considere că are numai drepturi, că i se cuvine totul. Un astfel de copil, care a fost educat în sensul realizării stăpânirii de sine, al înfrânării unor tendințe și amânării satisfacerii unor dorințe imediate, care a fost ajutat să-și formeze capacitatea de transpunere în situația altuia, de înțelegere a trăirilor și motivațiilor semenilor, de a renunța la propriile opinii în favoarea altora mai juste, mai raționale, reușește să realizeze, conduite cu caracter de integrare socială, evitând reacțiile subiective și ostile, de răzbunare revendicare agresivă.

Reușita integrării, a adaptării copilului la exigențele societății, depinde atât de capacitatea acestuia de a dovedi o corectă înțelegere și apreciere a propriilor dorințe și aspirații în raport cu specificul cerințelor și normelor exterioare, ale societății, cât și de atitudinea lui deschisă față de viață, care implică de-prinderea de a lua o atitudine obiectivă, imparțială, față de împrejurările mediului, de a se orienta nu numai după dorințe, ci și după realități. Un rol nu mai puțin important îl deține capacitatea de a trata cu semenii, de a realiza și menține raporturi corecte cu aceștia, de a prezenta toleranță și maleabilitate în relațiile cu cei din jur, de a manifesta o înțelegere corectă a raportului de permanent echilibru care trebuie să existe între propriile dorințe și aspirații, și îndatoririle care-i revin față de colectivitatea în care trăiește și activează. Viața afectivă interioară bine ordonată și echilibrată, liniștea sufletească, stăpânirea de sine, încrederea, optimismul, reprezintă, de asemenea, condiții psihologice indispensabile unei eficiente adaptări la cerințele mediului. Familia, școala trebuie să joace un rol important în instaurarea acestor factori de ordin subiectiv. Sunt situații în care familia și școala constituie, atunci când activitatea lor prezintă unele carențe de ordin educativ, un factor care nu ajută sau chiar perturbă procesul normal de maturizare afectivă și moral-volitivă a copilului, influențând defavorabil integrarea socială a acestuia.

În mediul familial, măsurile de prevenire trebuie să înceapă încă din primii ani de viață ai copilului, pentru a se asigura o bună dezvoltare a funcționării intelectuale, cultivarea legăturilor afective pozitive și a lărgire treptată a cadrului social necesar formării sociabilității copilului și spiritului său de întruajutorare cu ceilalți.

În mediul școlar măsurile de prevenire a constituirii unor conduite inadecvate se refera la evitarea și eliminarea neajunsurilor privind organizarea procesului instructiv-educativ și la corectarea raporturilor nejuste care se creează uneori între elevi, pe de o parte și între aceștia și cadrele didactice, pe de altă parte. Influența profesorului nu se realizează numai prin cunoștințele și tehnica sa didactică, ci prin însăși personalitatea acestuia, prin exemplul său personal.

Cunoscând motivația psihologică a comportamentului elevului, profesorul va acționa adecvat față de starea psihologică, mereu nouă a acestuia și a clasei numai astfel este posibilă aprecierea obiectivă a diferitelor situații educative și a nivelului pregătirii școlare a elevului.

BURNOUT

Vișinoiu Irina - Mădălina

Mediul de afaceri modern este competițional și costisitor. Companiile, managementul și angajații se află sub presiune constantă în atingerea de scopuri și obiective. În acest context sunt așteptate soluții rapide, inteligente și ieftine raportate la costuri. Stresul este binecunoscutul preț al succesului într-un mediu de lucru sub presiune.

În 1972, psihologul american Herbert Freudenberger propune, pentru prima dată termenul de “burnout” pentru a descrie transformările care se pot produce în cazul acțiunii unui stres prelungit la locul de muncă. El descrie această transformare ca un proces subtil în care o persoană este prinsă gradat de o stare de oboseală mentală, epuizare și scădere a energiei. Burnout este, deci, un proces gradat dar și un dezechilibru psihologic care nu se vindecă peste noapte, recuperarea necesitând o perioadă de timp aproape egală cu cea în care s-a produs. Specific pentru burnout este că apare ca și oboseală, frustrare datorită implicării pentru o cauză, mod de viață, proiect profesional care a eșuat sau nu a dus la rezultatele așteptate.

Începutul este lent. Primele simptome includ un sentiment de epuizare emoțională și fizică, apoi apar sentimente de înstrăinare, cinism, nerăbdare, negativism și senzația de detașare până la punctul în care subiectul începe să fie nemulțumit de munca în care este implicat și de persoanele care participă la această muncă. În cazuri extreme, persoana, care până în acel moment era implicată foarte mult într-un proiect se va izola până la punctul în care nu-i va mai păsa deloc. Ironia este că i se întâmplă aceleași persoane care înainte a fost entuziastă și deborda de energie și de idei noi atunci când s-a implicat inițial în proiect.

Persoanele predispuse la burnout sunt persoane care au în general așteptări foarte mari vis-a-vis de ceea ce pot realiza. Pe măsură ce trece timpul și telurile nu sunt îndeplinite, entuziasmul dispare și se instalează un fel de apatie. În loc să-și modereze obiectivele sau să accepte realitatea, se instalează frustrarea și persoana încearcă și mai asiduu. Rezultatul este apariția burnoutului.

Aceste persoane au, în general, studii superioare, vârste între 30-40 ani, sunt ambițioase, au dificultăți în a spune “nu” și o nevoie crescută de a-și dovedi valoarea și de a se implica intens în tot ceea ce fac.

Burnout-ul poate fi rezultatul unui stres continuu, dar cele două afecțiuni nu sunt același lucru.

Stresul, în general, implică „prea mult”: prea multe presiuni, prea multe task-uri, prea mult efort fizic, emoțional și comportamental. Cu toate acestea, oamenii stresați se gândesc că, dacă țin totul sub control, se vor simți mai bine.

Burnout-ul, pe de altă parte, înseamnă epuizare. Persoana se simte goală și secată mental, lipsită de motivație, nu îi mai pasă. Oamenii care se confruntă cu burnout adesea nu văd nici o speranță de schimbare pozitivă în situația lor.

COPILUL ȘI VIOLENȚA INFANTILĂ

Vasile Daniela

Deși mulți consideră agresivitatea mai degrabă o problemă de comportament a băieților, studiile privind prevalența acestui tip de manifestări au relevat faptul că eventualele diferențe sunt legate de tipul de agresivitate. Chiar dacă băieții manifestă niveluri mai ridicate de violență fizică, când vine vorba de violența relațională, diferența dintre genuri tinde să dispară (U.S. Department of Justice, 2000). Este important de reținut faptul că agresivitatea fizică este la fel de dăunătoare și are aceleași efecte negative ca și agresivitatea verbală sau relațională. Din această cauză, este important pentru adulți să conștientizeze faptul că tolerarea acestor comportamente în speranța că ele vor dispărea cu timpul este contraproductivă. Copiii care nu manifestă comportamente prosociale și atitudini pozitive în interacțiunile cu ceilalți riscă să dezvolte probleme de comportament severe mai ales la vârsta adolescenței, cum ar fi implicarea în bătăi, amenințarea altor persoane, cruzime față de animale, distrugerea bunurilor și vandalism.

„Statisticile demonstrează faptul că aproximativ 20-30% dintre adulți manifestă la un moment dat îngrijorări cu privire la problemele de comportament ale copiilor. Printre comportamentele care pot genera astfel de reacții din partea adulților se numără:

Agresivitatea fizică (lovirea adulților sau a altor copii),

Agresivitatea verbală (înjurăturile, amenințările, ironia),

Smiorcăielile,

Crizele de furie,

Sfidarea,

Certurile cu adulții sau cu alți copii.” (Benga, 2015, pag 13)

După cum bine se știe, în perioada copilăriei și a preadolescenței problemele de comportament se manifestă prin: agresivitate, comportamente de intimidare și sfidare.

„Agresivitatea reprezintă un comportament impulsiv care se produce prin rănirea fizică și/sau emoțională a unei persoane. Agresivitatea poate fi (Werner și Crick, 2004): fizică – lovire, ciupire, mușcături; verbală – amenințare, ironie, înjurături; relațională – evitarea/ excluderea anumitor copii din jocuri sau din activitățile unui grup, poreclirea, răspândirea unor zvonuri.” (Benga, 2015, pag 19)

„Agresivitatea este un răspuns la frustrare”, susțin cei de la Yale University din SUA. Atunci când atingerea unui scop este blocată ia naștere frustrarea. Această frustrare devine apoi o sursă de manifestare a agresivității. Se întâmplă însă

deseori ca agresivitatea să nu poată fi orientată către sursa stării de frustrare ci ea este reorientată către ceea ce se numește o „țintă sigură”. De exemplu, o persoană nu își poate sancționa șeful și în schimb se poate certa acasă cu partenerul de viață; un copil nu își poate pedepsi părintele, în schimb însă lovește un alt copil.

Autorii Sigmund Freud și Konrad (1970) susțin că agresivitatea este înăscută. În viziunea lui Freud, agresivitatea este un instinct, oamenii se nasc cu instinctul de a agresa și de a fi violenți. Întrucât această „presiune” ereditară nu poate fi înlăturată, este necesar ca, în procesul influențării educaționalculturale, să se găsească modalități nedistructive de canalizare a tendințelor agresive.

Pe de altă parte Roger D. Masters (1979) a arătat că „diferitele culturi dezvoltă diferite combinații ale agresivității, fricii și atașamentului, dând naștere unor societăți caracterizate de frecvență extrem de diferită a competitivității deschise sau infracțiunilor ostile”. Masters este de părere că agresivitatea este un produs al istoriei individuale: în cadrul normelor culturale, experiența personală întărește adesea cunoștințele sau comportamentul agresiv la unii oameni, în timp ce la alții le reorientează sau stinge.

Agresivitatea afectează viața tuturor celor care sunt martori la ea. Pentru copii, agresivitatea are urmări psihologice, emoționale și de dezvoltare. Chiar și la copiii foarte mici, martori la agresivitate, pot apărea simptome precum: anxietate, coșmaruri, regresie în limbaj sau în dezvoltarea motorie și stres posttraumatic. De asemenea încrederea în propria persoană sau în cei cu care vine în contact poate avea de suferit.

Deși tendința celor din jur atunci când văd un copil care lovește este să se gândească la educația deficitară pe care i-au oferit-o părinții sau la „teroarea” cu care crește în familie, în realitate, cauzele unui comportament agresiv pot fi foarte diverse. Este adevărat că șansele ca un copil să fie agresiv atunci când are un mod asemănător în familie sunt mai mari. Sunt însă multe cazuri în care copiii crescuți în familii non-agresive, ai căror membri se tratează reciproc cu respect, se poartă agresiv în anumite momente.

CUM CORECTĂM COMPORTAMENTUL NEDORIT AL COPILULUI

Mihai Alexandra

Cum reacționează în general părintele atunci când copilul manifestă un comportament nedorit? Ce se poate face pentru corectarea comportamentelor nedorite? Un prim pas în corectarea unui comportament este identificarea cauzelor. Modelarea comportamentului unui copil este o etapă foarte importantă pentru evoluția acestuia. La început, părintelui îi este greu să modeleze acel comportament. De aceea, specialiștii au identificat câteva tipuri de comportamente și au dezvoltat anumite tehnici utile pentru corectarea comportamentelor nedorite, la copii dar și pentru prevenirea acestora.

□ Atragerea atenției, care este un lucru normal și care ar trebui să ne ridice întrebarea „Oare simte că nu primește suficientă atenție?”. Poate copilul a observat că i se acordă atenție doar când face ceva negativ, iar în rest este ignorat, prin urmare, atunci când dorește să fie băgat în seamă, recurge la comportamente despre care știe că vor primi un răspuns. A cere atenție este, de altfel, un mod în care cere afecțiune și iubire.

Atenția poate îmbrăca, pentru copil, orice formă. Cearta, în cazul comportamentelor nedorite, este o modalitate în care părinții îi acordă atenție. În loc de asta, putem recurge la a-i acorda atenție atunci când îl surprindem făcând un lucru care ne mulțumește. Nu trebuie să fie neapărat un lucru mareț, este suficient să-l surprindem punând o jucărie la locul ei, pentru a-i valida acest gest, desigur, fără exagerări (ex: „îți mulțumesc că mă ajuți să țin casa în ordine”). În acest fel, îl vom orienta către a face lucruri pozitive pentru a primi atenție. În paralel, dacă ignorăm comportamentele negative, acestea se vor stinge, iar raportul se va inversa.

□ Lupta pentru putere apare în general atunci când părintele încearcă să înfrângă prin forță și autoritate voința copilului. Copilul țipă, mama amenință, copilul lovește, mama lovește și ea... și lupta poate continua la nesfârșit. Să nu subestimăm puterea copilului de a învinge. Este important să clădim o relație de parteneriat și cooperare cu copilul (nu de prietenie).

Dacă îi recunoaștem nevoile, drepturile și dorințele, el se va simți valorizat și nu va mai considera că are pentru ce să se lupte. Îl putem ghida către ceea ce ne dorim cu blândețe și înțelegere. Dacă dimineața, când îl trezim pentru a merge la grădiniță, copilul refuză vehement, decât să ne lăsăm atrași într-un război cu plânsete și febră, este mai indicat, de exemplu, să ignorăm răspunsul și să îl ghidăm în altă direcție, oferindu-i câteva alternative: „Te îmbraci cu hanoracul

sau cu geaca?”, „Când termini programul de la grădiniță, vrei să mergem în parc sau la film?”, „Îți pregătesc sandviș sau napolitane?” etc.

Să nu uităm să validăm comportamentele pozitive atunci când apar: „Super, teai îmbrăcat în timp-record!”; să provocăm competiții: „Hai să vedem cine termină primul cu spălatul pe dinți!”; să stimulăm competențe: „Sunt curios/curioasă dacă poți să-ți pregătești singur cerealele/să hrănești câinele”. Este întotdeauna de evitat condiționarea de tip șantaj: „Dacă mergi la grădiniță, îți cumpăr o păpușă/ciocolată/te las în parc...”, deoarece copilul va înțelege că vă face o favoare, din care are de câștigat, și va refuza în fiecare zi să meargă la grădiniță pentru a primi recompensa.

□ Răzbunarea apare în general la copii foarte descurajați, care recurg la comportamente agresive. Este de evitat să subestimăm capacitatea copilului de a se simți rănit sau dezamăgit de anumite acțiuni ale părinților. Când comportamentul de răzbunare apare, este un indicator al faptului că ceva din comportamentul părinților l-a descurajat sau l-a lezat. Copilul va recurge la acele comportamente despre care știe în mod cert că îi deranjează pe părinți. El observă din propria interacțiune, din interacțiunile părinților cu alte persoane sau din discuțiile auzite ce anume consideră părinții ca fiind supărător și aplică acele comportamente pentru a se răzbuna. Este important în acest caz să se stabilească ce anume a generat comportamentul, pentru ce dorește să se răzbune. O discuție deschisă, în care părintele este dispus să-și accepte limitele și greșelile, poate fi foarte benefică pentru a reclădi bazele relației cu copilul.

Un lucru important de știut este că, în realitate, nu există copii răi, ci doar copii descurajați. Dacă vom învăța să privim comportamentele negative ale copiilor ca pe o formă de a ne comunica ceva, vom găsi întotdeauna cea mai bună metodă pentru a-i corecta. Cu înțelegere și iubire, niciun obstacol nu este de netrecut.

DIRECȚII DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A RELAȚIONĂRII EFICIENTE PROFESOR -PĂRINTE / PROFESOR-ELEV

Paduraru Gabriela

În zilele noastre se vorbește mult despre educație și mulți factori sunt implicați în realizarea ei, dar dintre aceștia familia ocupă locul de bază. Rolul conducător în procesul educației îl are fără îndoială școala, și mai înainte de școală, grădinița, dar în calitate sa de cel mai apropiat colaborator al școlii, familia trebuie să o secondeze îndeaproape și sincer.

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este o persoană într-un moment al dezvoltării sale, deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și contextul trăit în mod direct, nemijlocit, de către copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității, în formarea copilului.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, ele trebuie să asigure un mediu securizant copiilor, familiilor și personalului din unitățile de învățământ pentru a-și exercita cu succes rolul în viața copiilor, iar familiile trebuie încurajate să aibă acțiuni sociale specifice și intervenții consecvente astfel încât să favorizeze derularea optimă a relațiilor educaționale.

Dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile ale reușitei școlare. Dintotdeauna școala a colaborat cu părinții în diferite forme, dar astăzi din punct de vedere a cerințelor sociale, apare mai mult ca niciodată necesitatea întăririi legăturii dintre școală și familie, constând într-un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare a copiilor.

Rolul profesorilor și al părinților în educația copiilor este esențial și complementar pentru o educație completă, atât academică, cât și culturală, emoțională, socială și valorică. De aceea este important să mergem în aceeași direcție pentru a consolida reciproc cele două domenii: școală și familie. Cu toate acestea, uneori ambii, în loc să colaboreze, contribuie la barierele în comunicarea și înțelegerea în comunitatea educațională și chiar de multe ori profesorii se plâng că familiile nu manifestă un interes suficient pentru educația copiilor lor sau nu colaborează la fel de mult cum se așteaptă de la ei.

Prin urmare, școala trebuie să accepte importanța participării și colaborării părinților la educația copiilor și necesitatea unei relații cordiale între profesor și părinți, astfel încât profesorii să își poată îndeplini funcția în mod eficient și complet. Pentru a atinge același obiectiv, școala trebuie să favorizeze implicarea

și participarea activă a părinților la activități organizate în grădiniță pe parcursul anului școlar să se fie informați cu privire la proiectele școlii.

Nu este suficient pentru un părinte să participe numai la întâlnirile lunare sau semestriale cu părinții organizate în școală pentru a fi considerat implicat în educația elevilor, cooperarea prin menținerea unei legături și a unui parteneriat strâns fiind esențială pentru ca dezvoltarea și traiectoria academică a elevului să fie una ascendentă.

Părinții pot iniția discuții cu profesorii elevului pentru a-și clarifica diferite aspecte, iar profesorii le apreciază interesul și îi văd ca parteneri în educația elevilor.

Relațiile dintre profesor și clasa însă, se polarizează, în general în sentimente de simpatie, încredere reciprocă, sau, dimpotrivă, de antipatie, neîncredere și chiar ostilitate de cele mai multe ori. Sunt și cazuri când contactul spiritual dintre profesor și elev nu trece de zona indiferenței: clasa nu există pentru profesor și nici profesorul pentru clasă.

Inițiativa trebuie să aparțină însă profesorului, care ținând seama de legea esențială a relațiilor afective interumane potrivit căreia simpatia și bunăvoința nasc simpatie și bunăvoință, antipatia și ostilitatea trezesc sentimente de aceeași calitate, trebuie să dirijeze aceste relații și să le structureze pe colaborare și cooperare reciprocă.

※ Relația dintre profesor și elev trebuie să fie întemeiată pe faptul că profesorul are rolul de îndrumător, de coordonator al activității elevului și în care elevul poate să găsească la un moment dat mai mult decât un profesor, un om, o călăuza în drumul lui prin viață. Factorul afectiv are o importanță deosebită asupra randamentului intelectual al elevului.

※ De la profesor pornește totul: dacă acesta este agresiv sau încearcă să umilească copilul sau să îl încurce mai ales în prezența celor din jur, elevul va acționa ca atare, ori va răspunde violent, luând în batjocură cadrul didactic, ori se va retrage în sine, refuzând să mai comunice, dezvoltând astfel pe parcursul timpului un blocaj emoțional.

※ În relația cu profesorul, elevul are nevoie de aprecierea personalității sale în dezvoltare, de consolidarea stimei de sine, de răspuns afectiv din partea profesorului și a colegilor, nevoia de securitate pe termen îndelungat, precum și nevoia de apartenență la un grup și de acceptare din partea acestora.

※ În stabilirea relației cu elevii, profesorul are ca misiune să îi unească pe elevi și să îi mobilizeze pentru a putea deveni un întreg.

※ Încrederea elevilor în propriile forte și stima de sine pot fi obținute prin încurajarea fiecărei performanțe minore a fiecărui elev în parte, acest lucru ar

trebui să însemne învățarea sistematizată și personalizată. Recompensa ar trebui să primeze în locul pedepsei.

※ Crearea unei atmosfere de bună dispoziție în clasă reprezintă o condiție necesară în evitarea eșecului școlar. Fiecare lecție este recomandat să se desfășoare într-un climat afectiv particular, securizant, dispoziția afectivă a elevilor fiind coordonată de cadrul didactic.

În concluzie, profesorul trebuie să stabilească o relație armonioasă de la început cu elevul pentru a nu-i afecta acestuia dezvoltarea psihică, afectivă, personală și trebuie să creeze o relație care să-i permită elevului să prindă aripi în dezvoltarea lui. Cooperarea dintre părinți, profesori și școală ar trebui considerată un instrument eficient pentru a opri eșecul în învățământ și a obține succesul școlar. Elevii au cele mai mari beneficii atunci când relația între părinți, elevi și profesori este bazată pe respect și încredere.

Bibliografie

1. Bunesu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasă I , E.D.P. , București, 1974;4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

Părintele, cel dintâi model al copilului

Cristina Roman

Orice om își poartă copilăria ca pe o găleată răsturnată peste cap. ...conținutul ei se prelinge toată viața pe noi oricât ne-am schimba hainele... (Drumul lui Conrad Castiletz, Heimito von Doderer)

A crește copii sănătoși și fericiți este lucrul pe care ni-l dorim cel mai mult și care ne frământă cel mai tare.

Dragostea nu-l răsfășă pe copil și nici nu îi face viața mai ușoară. Dragostea se manifestă prin asceza reală de a rezista ispitei cedării sau enervării și de a stabili limite clare și sistematice, rămânând totodată de partea copilului.

A fi părinte nu e cea mai ușoară meserie. Mulți părinți ar vrea ca la începutul acestui proces de creștere și educare a unui copil să știe mai multe lucruri. Meseria de părinte se învață văzând și făcând. Părintele crește odată cu copilul său. Direcția este ce care contează.

Părintele este modelul copilului său. De aceea fiecare părinte trebuie să fie conștient în fiecare moment de impactul acțiunilor sale asupra copilului. Ceea ce îi transmiți copilului tău prin personalitatea ta are impact asupra viitoarei sale personalități și asupra caracterului său.

Nu suntem niște copii fidele ale părinților noștri, dar există o parte importantă din ceea ce suntem care se datorează lor. Personalitatea se creează în urma amestecului mai multor ingrediente: structura interioară a persoanei, sensibilitatea, înclinațiile, mediul. Copilul mic este ca o oglindă pentru părinții lui. El reflectă stările lui de spirit, mediul și atmosfera de acasă.

Oamenii au nevoie de valori. Fără ele s-ar afla la nivel animalic. Când suntem mici preluăm valorile părinților noștri, pentru că ei sunt cei mai aproape de noi. Lumea lor este universul nostru din care absorbim totul, încercând să ne definim personalitatea. Când ești mic, universul părinților este reperul moral și estetic la care te raportezi. Multe din valorile care te-au înconjurat în copilărie se infiltrează adânc în personalitatea ta și te împing toată viața să acționezi într-o anumită direcție.

A fi un părinte bun constă în implementarea unui plan bun cu răbdarea și consecvență, cu fiecare ocazie, iar și iar. A fi părinte nu se poate reduce la strategii și tehnici, pentru că tocmai comportamentul nostru este dascălul cel mai eficient.. Și de aceea este important să ne facem timp să învățăm și să citim despre cum să fii un părinte bun, pentru că felul cum te porți față de copilul tău, zi de zi este ceea ce îl formează cu adevărat.

Fii model pentru copilul tău. Fără doar și poate el va încerca să îți copieze comportamentul, așa că încearcă să le faci cât de evidente posibil- teatral.

Exemplu: Mulți părinți spun: Copilul meu nu știe să împartă. Ține totul pentru el. Întrebare: Tu împarți? Tu ești o persoană generoasă? Copilul tău te vede vreodată în aceste acte de generozitate? Actele de generozitate trebuie făcute vizibile copilului. În momentul în care copii văd părinții făcând acte de generozitate des nu au cum să nu adopte același comportament.

Copiii nu vor învăța generozitatea dacă fiecare copil are propriile lui jucării și nu e niciodată silit să împartă cu ceilalți.

Exemplu: Copilul nu citește. Dar copilul tău te vede vreodată pe tine citind? Cum ar putea copilul tău să te vadă citind? Să te vadă cu o carte în mână? Trebuie doar să vadă că ai un obicei în această direcție și că îți face plăcere. Poate că nu ai vrea să citești, dar dacă ți-ai dori ca al tău copil să citească e cea mai bună metodă dintre toate. Ia o carte din bibliotecă și citește câteva pagini. Și citind s-ar putea chiar să înceapă să îți placă.

Exemplu: Vrei să-l înveți pe copil ce înseamnă responsabilitate? Fă lucrurile evidente! Spune cu voce tare acțiunile pe care le faci și de ce le faci?

Gândește-te la acele lucruri pe care ai vrea să le crești mai mult la copilul tău, acele competențe, acele trăsături, pe care le-ai să le vezi la copil. Un copil face ceea ce vede, nu ceea ce i se spune! Acest lucru generează o foarte mare presiune pe umerii noștri. Oare facem bine, ne comportăm bine? Cât din comportamentul nostru ar trebui să modificăm, în așa fel încât să rămânem autentici, dar să și transmitem valori, principii pozitive copilului nostru. Treburile trebuie făcute cu drag! Dacă tu te aștepti ca al tău copil să-și ducă responsabilitățile la îndeplinire, nu-i poți transmite că este o corvoadă să faci aceste lucruri.

Exemplu: Care este motivul pentru care te duci la serviciu? De ce nu stai cu mine? Răspuns clasic: Mă duc la serviciu pentru a câștiga bani, pentru jucăriile tale, pentru mâncarea....Deja i-ai transmis că munca pentru tine nu este ceva plăcut. Adică te duci la serviciu exclusiv pentru bani. De ce ar înțelege el că munca e ceva plăcut dacă tu îi transmiți că nu este. Până la o vârstă copii nu privesc sarcinile din casă ca pe ceva neplăcut. Le face plăcere să dea cu aspiratorul, să șteargă praful, să spele un vas. Nu fac diferență între joacă și ducerea la îndeplinire a responsabilităților. Acest lucru îl putem păstra mult timp dacă ne gândim că suntem modele pentru ei și că atunci când dăm cu aspiratorul, când spălăm vase am putea chiar să ne distrăm!

Copiii nu sunt niște probleme de rezolvat, ci persoane pe care se cuvine să le iubim și să le îndrumăm. Să ne creștem copiii gândindu-ne mereu la "linia de sosire". Trebuie să gândim obiectivele pe termen lung pentru copiii voștri.

Copiii noștri nu au venit pe lume să ne facă viața tihnită. Copiii nu învață prin discursuri. Ei învață din modul cum răspundem la purtările lor nedorite. Ei învață că îi iubim orice s-ar întâmpla atunci când le răspundem cu respect. Ei vor duce o viață cu adevărat bună dacă au dobândit un simț profund al respectului de sine și al respectului față de ceilalți. Aceștia nu au nevoie de părinți extraordinari, ci de ființe umane care să vorbească limba lor și care să fie capabili să pătrundă în inima lor. Spuneți-le copiilor voștri că ei nu sunt simple note de subsol, ci paginile centrale ale poveștii vieții voastre. Demonstrați-le acest lucru. Atunci se vor îndrăgosti de voi, le va face plăcere să vă caute , să fie aproape de voi.

Hrăniți personalitatea copiilor voștri cu înțelepciune și liniște. Vorbiți de peripețiile voastre, de momentele de ezitare, de căderile emoționale pe care le-ați avut. Transformați memoria lor într-o grădină de vise!

”Nu te teme că niciodată nu te ascultă copiii; teme-te că te privesc tot timpul”.
Robert Fulghum

Bibliografie:

- 1.Curs Urania Cremene, Capitolul IV și V
- 2.Ciucurovski, Gabriela, 7 pentru o viață, Editura Benefica, 2012
- 3.Cury, Augusto, Părinți străluciți, profesori fascinanți, Editura For You, 2005
- 4.Mamalakis, Philip, Principii ortodoxe de creștere a copiilor, Editura Sophia, 2017

Utilizarea aplicațiilor digitale utile la clasă

Constantin Oboroceanu

Realizarea evaluării curente la clasă poate fi o provocare de cele mai multe ori, deoarece timpul nu ne permite să observăm cât de bine au înțeles elevii un nou concept, iar simpla aplicare a unor întrebări nu acoperă întreg colectivul de elevi. În asemenea cazuri ne vedem nevoiți să apelăm la instrumentele digitale ce facilitează evaluarea. Un astfel de instrument care asigură parcurgerea cu succes a unei evaluări obiective este aplicația „Plickers”. Voi încerca o scurtă prezentare a aplicației amintite precum și modul în care aceasta poate veni în sprijinul activității educaționale.

- ☐ Reprezintă un instrument de evaluare interactiv, o modalitate versatilă de a crea un test de tip grilă și adevărat / fals în baza unei întrebări, imagini, material audio sau video.
- ☐ Cadrul didactic are posibilitatea de a-și asocia în contul deschis pe platforma aplicației una sau mai multe clase, importând elevii direct dintr-o listă sau chiar din platformele utilizate (Classroom, Microsoft Teams etc).

- Aplicația este prietenoasă, profesorul putând să creeze un set de întrebări pentru fiecare clasă în parte pe care o are asociată în contul propriu.
- Fiecare elev primește un „carton plickers” (descărcat în prealabil de către profesor de pe aplicație) cuprinzând un patrulater personificat căruia i s-a atribuit la asocierea în catalog un număr de ordine, numele și/sau prenumele. La jumătatea fiecăreia dintre laturile patrulaterului este scrisă una din literele A,B,C,D. Aceste litere corespund unei variante de răspuns la itemii propuși.
- Fiecare întrebare (și variantele de răspuns propuse) este proiectată pe videoproiector/tabla inteligentă/ smart tv etc.
- Elevii aleg varianta de răspuns corectă și plasează cartorul primit cu litera corespunzătoare răspunsului corect în partea de sus a patrulaterului.
- Profesorul va avea instalată aplicația pe un telefon. Cu ajutorul acestuia va scana cartoanele elevilor, înregistrând astfel răspunsurile corecte/greșite. În cazul în care răspunsul este corect, pe display-ul tel va apărea numele elevului însoțit de o bulină verde. În caz contrar, acesta este însoțit de o bulină roșie.
- În același timp, pe dispozitivul pe care este proiectat testul ,(în partea dreaptă) pentru fiecare întrebare vor fi afișate numele elevilor și marcate cu culoarea verde în momentul în care au avut scanat un răspuns. (oricare ar fi fost: corect sau eronat)
- La sfârșitul testului se oferă rapoarte detaliate asupra răspunsurilor înregistrate (procentul în care elevii au răspuns /fiecare item sau total test). Ulterior, procentul poate fi transformat în puncte, calitative, note.
- Aplicația nu necesită dispozitive pentru elevi, acestea fiind doar laptop/calculator și un telefon pe care este instalata aplicația și construit testul.
- Oferă interactivitate, este plăcută copiilor realizând și o evaluare rapidă care poate fi folosită la orice materie și în orice moment al lecției.

Folosind această metodă de testare atât la școlarii mici cât și la cei din gimnaziu sau liceu evaluările elevilor nu mai reprezintă o problemă de angoasă și stres, timpul de testare scade, autoevaluarea devine un instrument mult mai bine gestionat la nivelul clasei și la nivel de elev, obiectivitatea notării este de necontestat, atenția distributivă a elevilor s-a dezvoltat (elevii urmărind întrebarea, variantele de răspuns, folosirea cardului cu răspunsuri, monitorizează dacă răspunsul a fost înregistrat online etc.).

Bibliografie : <https://help.plickers.com>

Jocuri didactice la clasa pregatitoare in formarea competentei scris-citit

Goliță Mirela

“Nu ne putem imagina copilăria fără râsetele și jocurile sale. Sufletul și inteligența devin mari prin joc. Despre un copil nu se poate spune că el crește și atât; trebuie să spunem că el se dezvoltă prin joc.” (Jean Château)

În actul educațional, școlarul mic învață cel mai bine jucându-se. Plăcerea jocului îl fascinează, îi stârnește curiozitatea și astfel, jocul, devine un instrument principal în actul educațional al școlarului mic. Exemple de bune practici folosind jocul didactic în dezvoltarea scrisului –cititului la clasa pregatitoare:

Joc: “Ce ascunde pălăria magicianului?”

- ☐ Fiecare copil are un jeton, în formă de pălărie de magician, pe spatele căruia vor fi litere și silabe cunoscute, ce vor fi citite.
- ☐ Se adresează solicitări complementare jocului, de tipul: „Spune un cuvânt care să arate un instrument, o unealtă sau o meserie care începe cu litera citită de tine!”
- ☐ Identifică prin colorare sau incercuire litera „M” sau silaba „MA” joc : “Borcanele bunicii”
- ☐ Fiecare copil extrage dintr-un borcan jetoane în formă de bomboane, ce conțin cuvinte formate din 1.2 sau 3 silabe.
- ☐ Pe tablă sunt lipite imagini cu borcane ce au scrise cifra corespunzătoare nr. de silabe din care sunt formate cuvintele.

Cerințele jocului:

- ☐ Fiecare copil își citește cuvântul extras, îl desparte în silabe și merge către borcanul cu cifra corespunzătoare numărului de silabe corespunzător cuvântului său.
- ☐ ca un exercițiu al actului citirii, la sfârșit, toți copiii vor citi cuvintele din fiecare borcan.

Joc : „Garderoba mea”

- ☐ Se afișează pe un panou 2 sau 3 imagini cu tricouri pe umerașe. Elevilor li se împart cuvinte scrise pe etichete (câte 2-3 de fiecare).
- ☐ Copiii își citesc cuvintele individual, le despart în silabe și în funcție de numărul de silabe al cuvântului, îl lipeste pe tricoul ce indica cifra corespunzătoare nr. de silabe .
- ☐ Jocurile se pot aplica și în cazul stabilirii poziției sunetului în cuvânt (la început , interior sau sfârșit).

Metoda abțibildurilor – mai întâi se lipește abțibildurile, apoi se citește propoziția.

Descrierea jocului:

- ☐ Într-un coșuleț sunt jetoane de diferite culori ce conțin cuvinte.
- ☐ Copiii extrag câte un jeton și în funcție de culoarea jetonului se formează echipele .
- ☐ Stabilite echipele, membrii acestora citesc toate cuvintele de aceeași culoare și stabilesc ordinea cuvintelor într-o propoziție logică.
- ☐ Pe o coală albă, lipește jetoanele în ordinea corectă și logică, apoi sunt afișate în fața clasei și citite de toată clasa.

JOC: „ Micul bucătar ”

- ☐ Se formează echipe . fiecare echipă primește silueta unui bucătar însoțit de mai multe cuvinte scrise pe imagini sub formă de brișe.
- ☐ Copiii citesc cuvintele, apoi le ordonează pentru a forma propoziții logice.
- ☐ Fiecare cuvânt din fiecare propoziție este ansamblat pe o fâșie de hârtie creponată și variantele găsite de fiecare echipă sunt prezentate în fața clasei , astfel, sunt citite și verificate de întreaga clasă.

DEZVOLTAREA LIMBAJULUI LA ȘCOLARII MICI

Zota Emilia-Daniela

Dezvoltarea limbajului și a comunicării, a vorbirii corecte în limba română ocupă un loc important în procesul activității instructiv – educative ce se desfășoară la ciclul primar. În epoca în care statul în fața dispozitivelor electronice a devenit o obișnuință, este tot mai dificilă formarea comunicării și exprimării orale, corecte și coerente a micilor școlari.

Sarcinile dezvoltării limbajului, a vorbirii copiilor trebuie abordate într-o viziune interdisciplinară, rolul cadrului didactic fiind acela de a valorifica pe deplin fiecare posibilitate de cultivare a exprimării verbale a copiilor în diferite împrejurări, strâns legate de specificul activității desfășurate.

Sunt cunoscute funcțiile comunicativă, cognitivă și acțional-reglatorie ale limbajului, rolul său conducător în dezvoltarea psihică a copilului, în cultivarea proceselor psihice, în dezvoltarea gândirii și stimularea inteligenței, a creativității.

Cuvintele sunt purtătoarele informației, prin ele copilul își exprimă dorințele, nevoile, gândurile, emoțiile, intențiile, denumește obiectele, ființele, fenomenele din realitatea înconjurătoare. Funcția cognitivă a limbajului se îndeplinește prin actul comunicării. Limbajul, în raport cu multiplele sale funcții, deține un rol excepțional în autorealizarea personalității copilului. Rolul limbajului și al comunicării este hotărâtor în formarea și dezvoltarea personalității copilului, în îmbogățirea capacității acestuia de a intra în relație cu ceilalți copii și cu adulții, de a interacționa cu mediul, de a-l cunoaște și de a-l stăpâni prin explorări, încercări, exerciții, experimente, în descoperirea de către fiecare copil a propriei identități și în dobândirea deprinderilor de a învăța.

Învățătorul trebuie să valorifice permanent orice posibilitate de cultivare a exprimării verbale a copiilor în timpul jocurilor didactice, de creație, în activitățile de explorare a mediului și a celor cu conținut matematic. În jocurile didactice cu material sau orale, copiii sunt puși în situația de a denumi, descrie, compara, identifica, selecta sau ordona utilizând limbajul. Dobândesc deprinderi de a tria și clasifica după anumite însușiri și își formează deprinderi de activitate intelectuală: de a asculta cerințele formulate, de a răspunde la întrebări și de a adresa întrebări, își dezvoltă gândirea pe baza îmbogățirii și activizării limbajului.

În cadrul tuturor obiectivelor de învățământ învățătorul urmărește în subsidiar ca fiecare elev să-și însușească normele unei exprimări clare, corecte, cursive, expresive, coerente, să-și formeze deprinderile necesare de a se servi eficient de limbă ca mijloc de comunicare și de gândire. Elevii trebuie învățați să știe să comunice oral și în scris, prin cuvinte, simboluri și imagini, prin elemente de limbaj plastic, să știe să asculte, să înțeleagă și să execute o sarcină transmisă, să folosească vocabularul adecvat, termenii potriviți, să știe să compare, să facă

analogii, distincții, să argumenteze, să stabilească raporturi și să analizeze corectitudinea unui raționament.

Dezvoltarea vorbirii și a gândirii copiilor este un proces complex care se realizează prin relațiile verbale în context interdisciplinar, de-a lungul școlarității.

DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII PREȘCOLARULUI SPECIFICUL MANIFESTĂRILOR CREATIVE ALE COPILULUI DE VÂRSTĂ PREȘCOLARĂ

ȘUVIȚEANU MICȘUNICA

Creația ca activitate psihică în structura fenomenelor psihice ,o întâlnim nu doar pe treptele înalte ale ontogenezei, ci în forme specifice,o întâlnim și la vârstă preșcolară.

Nivelul posibil de atins acum este,desigur,doar al creativității expresive,iar domeniile în care se manifestă sunt activitățile specifice vârstei: desen,modelaj, activități practice, joc, comunicare.

În cadrul activităților sale, copilul este capabil să producă ceva nou, neobișnuit, original, chiar dacă aceste atribute sunt valabile doar în raport cu sine.

Ca modalitate artistică de exprimare, desenul reprezintă pentru copii cu totul altceva decât pentru adulți. Copilul , vede lumea lumea cu ochii proprii și numai după aceea începe să o perceapă cum o vede adultul. Aceasta, nu înseamnă că desenele copilului sunt expresia unei percepții denaturate a realității obiective. În procesul desenării, copilul se identifică cu propria experiență și astfel descoperă propria sa cale de cunoaștere și expresie. Copilul se joacă cu creioanele pe hârtie chiar și de la vârste la care nu știe să țină în mână nici creionul, nici hârtia. Dă jocului o semnificație imitată din activitatea adultului, apoi, pe măsură ce-și formează deprinderi de lucru cu creionul, hârtia, pensula, desenează forme noi, creează fără a mai imita în totalitate. Unele dimensiuni ale creativității (fluiditate, flexibilitate, originalitate, elaborare) le întâlnim , din plin, în desenele lor. În desen copiii redau imagini care reflectă realitatea înconjurătoare, diferite aspecte din natură, din munca oamenilor, scene din basme și povestiri, figura unor oameni (portretul fiind tema preferată a creației infantile).

Pictura, le permite copiilor mai mult decât desenul să redea mișcarea și nuanțele de culoare. Pentru majoritatea copiilor desenul și pictura reflectă cu adevărat jocul imaginației și al plăcerii de a lucra cu creioane colorate și cu acuarele. Când stăpânesc tehnica desenului și a picturii, copiii realizează în aceste activități chiar performanțe.

Pictura, desenul, modelajul încep să emoționeze și să, intereseze pe copil în mod deosebit după vârsta de 4 ani. Acum desenele lor încep să capete organizare liniară, iar obiectele încep să fie redade prin contururi care au valoare de simboluri. Și modelajul este îndrăgit la această vârstă. Materialul variat și procedeele diverse însușite de către copil, îi ajută să creeze teme deosebit de reușite.

Copilul de vârstă preșcolară este caracterizat ca fiind un observator perspicace al realității.

RELATIA PĂRINTE - PROFESOR

Nicolae Florina Ramona

În calitate dublă, de părinte și profesor, consider că rolul profesorilor și al părinților în educația copiilor este complementar și esențial pentru o educație completă, atât academică, cât și culturală, emoțională, socială și valorică. De aceea este important să mergem în aceeași direcție pentru a consolida reciproc ceea ce am învățat în două domenii: școală și familie. Cu toate acestea, uneori ambii, în loc să colaboreze, contribuie la barierele în comunicarea și înțelegerea în comunitatea educațională. Prin urmare, școala trebuie să accepte importanța participării și colaborării părinților la educația copiilor și necesitatea unei relații cordiale între ele profesor și părinți, astfel încât profesorii să își poată îndeplini funcția în mod eficient și complet. Pentru a atinge același obiectiv, școala trebuie să favorizeze participarea părinților și să le ofere mijloacele necesare pentru a consolida legăturile cu profesorii unităților școlare. Cooperarea este esențială pentru ca dezvoltarea academică a elevului să fie coerentă. Părinții trebuie să fie implicați în funcționarea școlii și să participe la activitățile comune propuse. Părinții și profesorii împărtășesc responsabilitatea pentru educația copiilor și studenților. Cele două părți trebuie să coopereze și să se raporteze astfel încât traiectoria academică a copilului să se dezvolte în mod coerent și în aceeași direcție.

Toate cercetările și studiile efectuate asupra relației dintre familie și școală arată că menținerea unei legături și a unei participări strânse are un impact semnificativ asupra rezultatelor educaționale ale elevului. Cooperarea dintre părinți, profesori și școală ar trebui considerată un instrument eficient pentru a opri eșecul în învățământ și a obține succesul școlar. În mod ocazional, profesorii se plâng că familiile nu manifestă un interes suficient pentru educația copiilor lor sau nu colaborează la fel de mult cum se așteaptă de la ei. Obiectivul principal ar trebui să fie ca părinții să simtă că sunt parte integrantă a școlii. Pentru a realiza acest lucru, trebuie să explicăm încă de la început locul proeminent pe care îl ocupă în procesul educațional al copiilor lor și continuitatea pe care trebuie să le ofere în casele lor pentru munca care are loc în școală. Este esențial ca familiile să fie informate cu privire la proiectele școlii, modificările aprobate în acesta și activitățile organizate pe parcursul cursului. Școala este responsabilă pentru dezvoltarea și implementarea canalelor de participare a familiei care facilitează contactul dintre părinți, cadre didactice și conducere, dincolo de îndrumări sau alte întâlniri formale obișnuite: ateliere, școală părinților, partide școlare sau discuții de către profesioniști, printre altele.. Este important ca aceste activități să fie planificate în momente și la o dată în care un număr mai mare de părinți pot participa, fără a trebui să-și negligeze obligațiile de serviciu. Familia și profesorii au roluri diferite în educația elevilor. Elevii au cele mai mari beneficii atunci când relația între părinți și profesori este bazată pe respect și încredere. Părinții pot

iniția discuții cu profesorii elevului pentru a-și clarifica diferite aspecte, iar profesorii le apreciază interesul și îi văd ca parteneri în educația elevilor.

Nu este suficient pentru un părinte să participe numai la întâlnirile lunare/ semestriale cu părinții organizate în școală pentru a fi considerat implicat în educația elevilor. Pentru a sprijini real procesul de învățare al elevului este nevoie să-i ofere oportunități de învățare atât acasă, sprijinindu-l la teme, asigurându-i un spațiu optim, cât și pe strada sau la magazin, ajutându-l să ia singur decizii și să aplice în practică lucrurile învățate. Chiar dacă nu face parte din comitetul părinților din școală are dreptul să se informeze în legătură cu activitățile acestuia.

Părinții și profesorii sunt principalii actori în procesul de cooperare între familie și școală. Ambele trebuie să mențină o atitudine deschisă și participativă pentru a se asigura că comunicarea este fluidă și eficientă. Implicarea părinților în sarcina educațională a școlii facilitează procesele de adaptare și învățare a copilului și are o contribuție pozitivă atât pentru părinți, cât și pentru profesori. Pentru profesori este un ajutor, deoarece prin informațiile pe care le primesc de la familie, ei pot cunoaște mai bine elevii și pot îmbunătăți performanțele lor pedagogice. Pentru părinți este o experiență formativă, dezvoltând noi abilități pentru a trata copiii. În acest fel, profesorii pot învăța atât de mult din partea părinților, cât și din partea profesorilor. Pe scurt, trebuie să încercăm să încurajăm o colaborare mai strânsă între familie și școală, deoarece ambele merg spre același scop, iar elevii îl apreciază.

În concluzie, pe viitor, ca și cadru didactic, în relația mea cu familiile elevilor, voi încerca să am o colaborare mai strânsă , astfel încât să nu uităm , de nicio parte că elevul este nucleul parteneriatului familie-școală, parteneriat care nu trebuie să rămână la stadiul de coală de hârtie semnată de părinte și de director, ci să devină o relație activă, cu implicare de ambele părți, în care să ne manifestăm bucuria și tristețea, succesul și eșecul, iar beneficiar să fie COPILUL – O TAINĂ PE CARE MAI ÎNTÂI TREBUIE SĂ NE DORIM SĂ O DESCIFRĂM ȘI APOI SĂ LUCRĂM NEÎNTRERUPT PENTRU ASTA. Trebuie să îl înțelegem , ca apoi să se înțeleagă pe sine și lumea în care trăiește.

Experiențe didactice prin programul Erasmus + "Make technology your friend", Cipru, 2022

Nicoleta Istrate

Datorită acreditării Erasmus+ pe care instituția a obținut-o în luna ianuarie a anului 2022, cadrele didactice de la Școala Gimnazială "Ion Simionescu" Iași vor participa, timp de 5 ani, la cursuri ce vizează teme de actualitate precum îmbunătățirea competențelor de integrarea a TIC, a platformelor educaționale, a softurilor specifice și a RED în activitatea didactică, îmbunătățirea competențelor de incluziune a elevilor ce provin din categorii vulnerabile, precum și dezvoltarea deprinderilor pentru un comportament ecologic, responsabil și durabil, prietenos cu natura.

Cursul "Make technology your friend" la care au participat șase cadre didactice a fost oferit de organizația "EDU2GROW" în Larnaca, Cipru, în luna octombrie 2022, desfășurându-se sub forma a șase module: Cultură și interculturalitate, Instrumente digitale, Povești digitale, Bloguri- website-uri și webquest-uri, Metodologia digitală, Evaluarea.

Toate activitățile din cadrul cursului s-au desfășurat sub forma unor provocări care te stimulau în a-ți descoperi creativitatea și spontaneitatea. Chiar dacă tema cursului era axată pe TIC, atelierile de lucru au avut în atenție și educația non-formală și au fost caracterizate de inedit: activități indoor/outdoor, energizers, team-building, work-shop-uri, brainstorming.

Activitățile derulate au fost bazate pe experimentare, pe formularea unor opinii, pe transferarea celor învățate spre alte situații de învățare..

Tehnicile și instrumentele digitale studiate (producerea de materiale de instruire, publicare, audio, video etc.) vor fi utilizate de fiecare profesor în propriul context de predare, pentru a îmbunătăți motivația și implicarea elevilor, în cadrul activităților didactice la clasă, dar și în activitățile extracurriculare din cadrul proiectelor ce vor face parte din noua strategie de intervenție la clasă, îmbunătățind activitatea didactică prin implementarea exemplor de bună practică.

Schimbul de bune practici, transferul de cunoștințe și abordarea de metode de integrare interculturală și multiculturală ne-au învățat să îmbrățișăm diferențele, să construim relații, să câștigăm o perspectivă globală, să realizăm o autonaliză mai profundă și să comunicăm mai eficient, și, prin ceea ce realizăm în școala noastră, să ne simțim mândri de Simionescu!

Bunica

Irina Paraschiv

Cu mâini tremurânde
Cu glasul cald,
O vorbă bună
Un om ce te așteaptă în prag.
Așa era bunica mea
Nu o zână din poveste ,
Ci o frumoasă stea
Care acum clar strălucește .
În curtea pustie
În perdeaua obosită de vânt ,
Încerc să te găsesc în acest suflet frânt
Și vântul adie – Nimic
nu mai e la fel
Parcă viața nu mai are un țel.
Simplitate , bunătate , blândețe
Femeia muncitoare , ce îmi dădea povețe ,
Un întreg univers de înțelepciune O
parte din suflet furată de tine . Eu
sunt copilul tau ,astăzi îndurerat
De lipsa ta , om minunat !

PRO SAU CONTRA”ȘCOALA ALTFEL”

COȘEREANU ALINA

Au apărut în spațiul public o serie de discuții referitoare la necesitatea și eficacitatea includerii în structura anului școlar a unei perioade în care școala să nu mai însemne lectii, teme, teste, predare și învățare.

Unele voci o consideră o „săptămână irosită”.

Aș vrea să aduc aici câteva argumente proprii prin care să “combat” aceste idei. Dacă mizăm pe diversitate, hai să coboram cu ea până la nivelul celor mici! Spun o banalitate, un lucru cunoscut de toți, părinți și profesori, dar copiii zilelor noastre petrec o mare, mare parte a timpului în fața ecranului. Un astfel de program este o ocazie unică de a cunoaște pe elevi și altfel. Nu așezați cumiți în bănci, ci afară, într-o mică drumeție, în pădurea de la marginea satului, pe malul pârâului ce curge liniștit tot acolo. Fiecare cu o lupă în mână privind atenți câtă viață mișună jos, pe pământ, la firul ierbii. Ne trebuie numai voință NU veșnic invocatele mijloace materiale! Este o bună ocazie și de a face mișcare, de a învăța să ne orientăm după poziția soarelui sau după mușchii copacilor, de a recunoaște specii de arbori, ierburi, forme de relief.

Vorbim atâta de poluare, de măsuri de ecologizare. Dar..... UNEORI rămânem la acest stadiu. Hai atunci să trecem la fapte! Fapte pe măsura... puterilor noastre! Doi copăcei plantați în curtea școlii vor rămâne martori ai trecerii noastre prin acea instituție. ”Zero gunoaie” trebuie să fie deviza noastră nu numai în această săptămână. Un sac și o pereche de mănuși vor fi aliatele noastre în aceste zile.

Este un prilej „altfel” de a dezvolta relații între elevi, relații de cooperare, de sprijin reciproc. Eliberați de spațiul închis al clasei vor glumi, vor râde, vor pune întrebări, vor vrea răspunsuri. Vor înțelege că lumea în jurul lor e plină de taine care așteaptă să fie dezlegate.

Vor deveni niște CUTEZĂTORI !

Valențe ale jocului de rol în dezvoltarea competențelor socioemoționale la vârsta preșcolară

Cucu Mirela

Jocul este principalul mod de organizare a activităților în grădiniță, fiind singura modalitate de învățare adaptată gradului de maturitate psihică a preșcolarului.

Jocul de rol este unul dintre tipurile de joc preferate de cei mici, ce redă aspecte ale realității fizice și sociale, impresii acumulate de copii în urma unor experiențe directe sau imaginare ale acestora. Transpunerea realității va fi făcută cu mai multă sau mai puțină fidelitate, în funcție de calitatea reprezentărilor de care dispune copilul și de resursele materiale disponibile.

Prin jocul de rol copiii reproduc lumea așa cum o înțeleg ei, reinterpretând și retrăind experiențe, inventând situații bazate pe roluri reale sau imaginare, imitând comportamentul părinților sau jucând roluri ale unor personaje cunoscute.

Pe lângă dezvoltarea cognitivă, verbală, motorie, jocul de rol are o deosebită importanță în dezvoltarea competențelor socio-emotionale. Competența socială se referă la “abilitatea copiilor de a forma relații sociale funcționale cu ceilalți copii și cu adulții din viața lor”. Competența emoțională reprezintă “abilitatea copiilor de a se adapta atât la propriile emoții cât și la emoțiile celorlalți”. (C.A.Ștefan. K.Eva,2010)

Exemple de implicații ale jocului de rol privind dezvoltarea socio-emoțională a copiilor:

- ☐ învață să relaționeze eficient cu colegii și cu adulții;
- ☐ învață să participe la activități de echipă, să se adapteze la așteptările altor membri, să respecte drepturile altora sau puncte de vedere diferite;
- ☐ învață să-și exprime și să-și gestioneze emoțiile;
- ☐ exersează empatia realizând că oamenii sunt diferiți;
- ☐ dezvoltă abilități de lider;
- ☐ capătă încredere în sine și în forțele proprii;
- ☐ negociază și rezolvă conflicte prin strategii adecvate vârstei;
- ☐ învață să respecte reguli;
- ☐ tolerează situațiile care provoacă frustrare;

- ☐ experimenteaza sensul puterii, imitând adulții;
- ☐ învață să folosească mediul (obiecte, costumații) pentru exprimarea ideilor;
- ☐ își formează deprinderi de autoservire/autonomie

Ideea ce învinge rasismul

Hotea Laura-Georgiana

Buna ziua, tuturor,
De o poezie îmi era dor,
De asta vă spun acum
Că rasismul nu e bun. Oamenii
egali s-au născut
Încă așa e de la început. Nu-i
corect pe alții să îi judecăm
Și nici cu părerea să ne dăm.
Unii dintre noi sunt negri, dar nu trebuie să ne slujescă,
Unii oameni sunt femei, dar au voie să vorbescă, Unii
oameni sunt săraci, dar printre bogați pot să trăiască
Unii sunt orfani, dar o viață bună pot să-și construiască.
O idee vreau să înțelegeți
Și s-o respectați oriunde mergeți:
Oamenii sunt diferiți, dar de aceștia să nu vă feriți
Căci ei la greu vă vor salva, când prietenii nu vă vor ajuta.
De această regulă veți respecta Rasismul
încet, încet va dispărea,
Și o viață mai frumoasă se va arăta.

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ ÎN GRĂDINIȚĂ

ALMĂJAN LAVINIA GABRIELA

„A înțelege natura înseamnă a înțelege viitorul, dar a face ceva pentru salvarea naturii, atât de amenințată azi, înseamnă să contribui la fericirea omenirii.”
(Eugen A.Pora)

Degradarea continuă a mediului înconjurător este un element major al unei crize decivilizație și este cauzată de intervenția omului în natură. Pentru a se stopa această influență nocivă, autodistrugătoare în esență și pentru omenire, pledez pentru o educație ecologică autentică a generațiilor actuale de copii, încă de la vârsta preșcolarității.

Înțelegem prin “educație ecologică autentică” intervențiile în plan educativ menite să conștientizeze copiii asupra pericolelor reale determinate de om, pericole ce amenință existența ființei vii pe acest Pământ. A înțelege natura înseamnă a înțelege viitorul, iar a face ceva pentru salvarea naturii atât de amenințată astăzi înseamnă să contribui la fericirea comună. Este datoria noastră, a locuitorilor acestei planete să luptăm pentru drepturile omului și naturii. Protejând natura, ne protejăm viața, a noastră dar și a ființelor necuvântătoare care nu pot milita pentru dreptul lor la viață.

Încă de la vârsta preșcolară, educația ecologică are semnificația deprinderii unui anumit mod de a înțelege relația dintre om și mediul de viață care nu este numai al său, ci și al plantelor și al animalelor, a tot ce există pe Pământ, iar copiii trebuie să conștientizeze și să exprime respectul pentru mediul natural de care beneficiem cu toții și pe care îl vor moșteni generațiile viitoare. Interesul și dragostea pentru natură sunt, la majoritatea copiilor, instinctive. În plus, comportamentele și convingerile formate la o vârstă cât mai fragedă sunt cele care se păstrează cel mai bine toată viața. Descoperind și înțelegând tainele naturii, copiii vor învăța s-o iubească și s-o ocrotească. Vor învăța să îngrijească plantele, să ocrotească animalele, să respecte mediul înconjurător. Prin exemplul lor vor putea arăta că planeta și omenirea pot fi salvate.

Cine va prețui o floare, cu atât mai mult va prețui un copil, iar cine prețuiește un copil va prețui cu siguranță un adult sau un vârstnic. Nu ajunge doar gândul la acestea, mai trebuie să le și simți, să le trăiești. Iar ca să le trăiești sufletește, trebuie să te implici direct, să le îngrijești, să răspunzi de ele. De exemplu, cei ce prețuiesc mai mult copiii și sunt mai atașați sufletește de ei sunt tocmai cei care răspund de creșterea și educarea lor, cu toate numeroasele necazuri și renunțări care sunt legate de această responsabilitate. De ce tocmai ei îi prețuiesc mai mult? Deoarece au prilejul să-i cunoască mai bine și, dincolo de slăbiciunile și lipsurile inerente ale copilului, ei descoperă chipul îngeresc al sufletului lor. Mai mult, efortul de a-l proteja dă un sens înalt și autentic muncii lor. La fel, mai mult decât alții prețuiește o grădină tocmai grădinarul. În consecință, copiii care se implică

direct în ocrotirea și conservarea mediului, desigur sub o atentă supraveghere, îl vor prețui mai mult decât alții.

Grădinița trebuie să pună un accent mai mare pe educația ecologică, care e menită să-i ajute pe copii să conștientizeze existența globală a mediului, faptul că suntem parte din natură și nu stăpânii ei. Ceea ce interesează în primul rând în învățământul preșcolar este nașterea și menținerea în forul interior al copiilor a două stări : dorința de a cunoaște universul lumii și puterea de ocroti formele de viață. Sarcina grădiniței este de a furniza preșcolarului instrumentele unei interpretări critice și pozitive a realității naturale și a societății care îl înconjoară, învățându-l să administreze mediul său înconjurător prin alegeri adaptate și responsabile.

Copiii au posibilitatea să cunoască mediul înconjurător cu schimbările, transformările, cronologia sa; varietatea și unitatea lumii; omul ca ființă superioară, integrată în mediu.

Educația privind mediul înconjurător este o disciplină a cunoștințelor în acțiune, care nu este efectul unei singure discipline, ci a mai multora aflate în interacțiune, cunoștințele fiind în serviciul acțiunii, făcând din educația ecologică un proces nu doar localizat în timp și spațiu, ci un proces continuu prezent în copilărie, adolescență și în viața adulților.

De asemenea, educația privind mediul înconjurător este o disciplină a cunoștințelor specializate, necesare analizei și cuantificării problemelor de mediu nu cu noțiuni incerte, ci cu noțiuni care prin ele însele să fie considerate instrumentul unei lecturi corecte a mediului.

Educația ecologică este o educație pentru supraviețuire, care trebuie să înlăture mitul supradominației umane, știind că toate elementele mediului înconjurător sunt limitate.

OPȚIONAL "ÎN LUMEA MINUNATĂ A POVEȘTILOR"

BOUDA MARIA

Motivația alegerii opționalului „În lumea minunată a poveștilor” survine din experiența muncii cu copilul la activitățile de educarea a limbajului, unde am constatat că preșcolarii nu mai sunt interesați de povești, nu mai trăiesc viața ilustrată în cărți.

„Limba este lăcașul de adăpost al Ființei!” –spunea Heidegger. Să-i construim, cu grijă și responsabilitate, lăcașul de adăpost cel mai îngrijit cu puțință ființei de mâine și astfel, să ajutăm copilul să se construiască pe sine. Grija pentru educarea limbajului la copii trebuie să constituie o preocupare permanentă a părinților și mai ales a educatoarelor.

Particularitățile vorbirii preșcolarilor sunt legate, în primul rând, de vârsta acestora. Limbajul se dezvoltă și progresează ca un continuum la copil, iar nouă educatoarelor, ne revine sarcina de a organiza și planifica experiențele de limbaj ale fiecăruia, în funcție de ritmul propriu de dezvoltare.

Drumul parcurs de copil în lumea limbajului, cu ajutorul educatoarei, de la vârsta de 3 ani și până la 6-7 ani, este, de fapt, un drept incontestabil al etapei sale de dezvoltare, care îi conferă în etapa următoare, școlară, șanse egale indiferent de mediul sau unitatea preșcolară din care provine. Este evident, așadar, că un copil preșcolar nu poate și nu trebuie să fie ținut departe de mediul cultural al spațiului căruia îi aparține, gândind că aceasta este sarcina școlii. El trăiește înconjurat de cărți, reviste, ziare, afișe, firme, numere de mașini; televizorul și calculatorul fac parte integrantă acum din viața lui. E vorba deci de o provocare a acestui sfârșit de mileniu: PARIUL LIMBAJULUI ȘI AL COMUNICĂRII CU OMUL MODERN. Agresiunea audio-vizualului în domeniul informațiilor, de multe ori facile și nocive, lipsa posibilităților de selecție, necesită găsirea unor modalități de atragere a copiilor către un univers plăcut, atractiv, relaxant, cum este acela al poveștilor. Cândva mirific, acest univers trebuie redescoperit de către copii, prin inițierea și parcurgerea unor teme interesante, bogate în conținut informațional, cu valențe formative și capabile să readucă în conștiința lor adevăratul sens al copilăriei.

Literatura pentru copii, prin profunzimea mesajului, gradul de accesibilitate și nivelul realizării artistice, se dovedește capabilă să intre într-o relație afectivă cu cei cărora le este destinată: copiii.

Mesajul artistic al operelor pentru copii contribuie la educarea acestora în spiritul unor virtuți morale alese (cinste, demnitate, adevăr, curaj).

Prin limbajul specific al cărții pentru copii, personajele exponențiale, epicul dens, conflictul împins

spre suspans și senzorial, deznodământul fericit, literatura pentru copii contribuie la formarea și modelarea caracterelor, la stimularea dorinței de cunoaștere și perfecțiune. Formarea și modelarea caracterelor, deprinderilor copiilor cu normele de comportare civilizată a sentimentelor morale, curajul, perseverența, respectul pentru muncă, sunt cerințe cărora opera literară, prin specificul ei, aduce o contribuție majoră.

De aceea, consider că opționalul ales oferă posibilitatea propunătorului de a-i convinge chiar pe preșcolari să devină prietenii cărților, aducându-le ca argument cuvintele lui Charles W.Eliot : „Cărțile sunt cei mai tăcuți prieteni; sunt cei mai accesibili și înțelepți consilieri și cei mai răbdători profesori”.

EDUCAȚIA PENTRU SĂNĂTATE ÎN GRĂDINIȚĂ

FULGA DALIBORCA

Cadrul general de organizare și desfășurare a procesului instructiv-educativ din instituțiile preșcolare, factorii educaționali multipli care contribuie la instruirea și educarea copilului preșcolar în aceste instituții – mediul fizic și social, activitatea pedagogică complexă și variată, unitatea influențelor exercitate în instituție și familie – toate acestea sunt de natură să asigure condițiile optime necesare instruirii și educării copiilor în spiritul unei riguroase respectări a regulilor de igienă, în vederea formării deprinderilor igienice și transformării acestora în obișnuințe, pentru formarea comportamentului civilizat al adultului de mâine.

După cum se știe, procesul instructiv-educativ din grădiniță este, în esență, un proces formativ. Deși cele două aspecte ale activității – instrucția și educația – desfășurate sub directă conducere a educatoarei sunt strâns legate între ele, condiționându-se reciproc, totuși, predominantă este componenta educativă, instruirea realizată în grădiniță având, în primul rând, un caracter formativ.

Deci preșcolarul devine apt pentru instruirea și educarea sa complexă, pentru formarea sa în spiritul educației multilaterale între ale cărei componente EDUCAȚIA PENTRU SĂNĂTATE și-a dobândit un loc bine definit.

Necesitatea EDUCAȚIEI PENTRU SĂNĂTATE în instituțiile pentru preșcolari derivă, așadar, din însăși necesitatea educației multilaterale care constituie obiectivul principal al procesului instructiv-educativ din aceste instituții, esența acestui proces.

Este bine pentru copii să înțeleagă de mici că sănătatea nu înseamnă absența bolii ci un mod de viață echilibrat, un mod de comportare și existență igienică.

EDUCAȚIA PENTRU SĂNĂTATE este drumul cel mai scurt prin care noțiunile ajung la copil ca reguli sau norme. Deprinderile elementare de igienă trebuie imprimare din fragedă vârstă pentru a putea pătrunde cât mai adânc în modul de viață cotidian.

EDUCAȚIA PENTRU SĂNĂTATE desfășurată în grădiniță se comportă ca orice tip de activitate specifică preșcolarilor. Aceasta include cunoștințe despre organism, igienă, alimentație, accidente și prim-ajutor, siguranță în circulația pe stradă, factorii nocivi, sex , relații interumane

Dreptul la sănătate este unul din drepturile fundamentale ale omului. Conform Organizației Mondiale a Sănătății, sănătatea individului este definitivă drept ”o stare de bine fizică, mentală și socială și nu doar absența bolii sau infirmității”.

Educația pentru sănătate încă de la vârsta preșcolară, reprezintă una din principalele căi de promovare a cunoștințelor corecte privind diferite aspecte ale sănătății și totodată de formare a atitudinilor și deprinderilor indispensabile unui comportament responsabil și sănătos.

Când vorbim despre educație, nu trebuie să se piardă din vedere faptul că orice activitate umană este supusă unei legi suverane: adaptarea individului la mediul său, dar și întreținerea sănătății lui.

Educația pentru sănătate este un drum sigur, prin care noțiunile ajung la copilul de vârsta preșcolară ca reguli sau ca norme ce vor pătrunde adânc în modul de viață cotidian.

A învăța copilul de la cea mai fragedă vârstă să fie îngrijit, să respecte reguli de igienă personală, să se obișnuiască cu un regim rațional de alimentație, să acorde primul ajutor în caz de nevoie, înseamnă a rezolva una din marile problemele ale lumii contemporane, „educația pentru sănătate”, aceasta fiind una dintre „noile educații”.

Importanța parteneriatului grădiniță-familia

Burtescu-Vesna Slavița

„ Un om care se face ascultat, poate fi un bun orator, însă, numai un om care ascultă poate fi un bun educator.”

Adulții din cele două medii educative (familia și grădinița) se întâlnesc într-o perioadă a vieții lor pentru că au un scop comun: asigurarea unui mediu educativ propice dezvoltării copilului. Au fost perioade istorice în care nu erau grădinițe și nici profesia de educatoare, iar nevoia de ieșire în lume a copilului era satisfăcută de către familie prin deschiderea ei către comunitate. Acum însă, în afara unei deschideri constante a familiei și din lipsa unei comunități coerente în jurul familiei, această trecere a copilului de la familie la lume se realizează prin intermediul grădiniței. De aceea, pe de o parte grădinița apare ca indispensabilă copilului, deci și familiei sale, iar pe de altă parte grădinița nu ar exista dacă familia nu ar avea nevoie de ea. Părinții și educatoarele au un scop comun: pentru realizarea acestui scop, care îi pune pe adulții din cele două medii diferite în comun, este nevoie de colaborare și de lucru în comun. În această echipă constituită în jurul copilului nimeni nu este mai presus, nimeni nu este mai bine pregătit și fiecare are nevoie de celălalt. Părintele poate învăța de la educatoare, dar și educatoarea de la părinte și ambii de la copil. O bună colaborare între grădiniță și familie se realizează întotdeauna pentru interesul copilului și ajunge să constituie în jurul acestuia o comunitate educativă constantă.

Comunitatea educativă este un mediu de sprijin pentru educatori și un mediu asigurator pentru copil, ea permite dezvoltarea personală a tuturor membrilor ei (adulți și copii). Familia, în întregul ei, poate oferi o plajă de experiență pe care părinții se pot baza și la care pot face apel când au nevoie. Părinții care își aduc copilul la grădiniță, se constituie ei înșiși într-o „grupă”. Se întâlnesc, fac schimb de experiență, discută și se susțin unii pe ceilalți. De multe ori, afinitățile dintre părinți se transmit copiilor conturând preferințele dintre copii. Cu cât părinții se simt mai bine în grupul de părinți cu atât și copilul lor se va descurca mai bine în mediul grădiniței. Este nevoie ca educatoarea să acorde timp și răbdare și părinților. Părinții au tot dreptul să știe ce se întâmplă cu copilul lor cât este la grădiniță tocmai pentru a favoriza constituirea unui mediu continuu educațional în jurul copilului. Adesea starea ei constantă, deschisă și relaxată îi poate ajuta pe părinți să fie mai încrezători și mai repede dornici de colaborare.

Educatoarea acordând timp părintelui câștigă acest timp prin faptul că un copil este mai receptiv educațional atunci când simte că adulții din jurul lui sunt în acord și prin faptul că părinții se dovedesc capabili de real sprijin pentru

activitatea din grădiniță dacă sunt implicați. O bună colaborare și comunicare între familie și grădiniță este necesară, dar nu este suficientă pentru buna dezvoltare a copilului în acest mediu. Este nevoie ca această colaborare să se poarte în jurul nevoii pe care o are copilul de a fi în comunitate. Chiar dacă relația de colaborare dintre familie și grădiniță pornește bine, nu înseamnă că ea va fi fără probleme de aici în acolo. Startul unei relații contează foarte mult, dar nu este totul, de aceea este important să fie eliminate cele mai importante piedici din calea unei bune colaborări și să fie construit un teren propice pentru realizarea firească a acesteia. O relație de încredere și respect reciproc în jurul copilului ușurează foarte mult munca educativă la care copilul participă și cooperează. În cazul contrar, în care adulții competiționează între ei, nu se respectă și se contrazic, copilul se simte în nesiguranță, nu are încredere și se apără, opunându-se. Aici dificultățile sporesc, iar adulții au foarte mult de lucru.

Buna experiență a copilului în mediul de grădiniță se transmite mai departe în acomodarea sa la mediul școlar. Totodată, părintele care a fost ajutat să creeze o comunitate educativă în jurul copilului aflat în grădiniță, va folosi această experiență și când copilul merge la școală facilitând atât succesul școlar al acestuia cât și buna lui integrare în comunitatea de congeneri. De pe urma colaborării familiei cu grădinița cu toții avem de câștigat. Primul beneficiar este copilul, dar câștigă deopotrivă educatoarele, părinții și toți cei implicați în educația copilului.

Educația financiară în grădiniță

MICULESCU MONA DELIA

Educația financiară reprezintă o sintagmă relativ nouă în cadrul învățământului preșcolar însă cu aplicabilitate atât în educația celor mici cât și în viața de zi cu zi a acestora.

Educația financiară reprezintă o sintagmă relativ nouă în cadrul învățământului preșcolar, cu toate că preșcolarii au de-a face cu noțiunea de bani în conversațiile purtate cu părinții de la vârste fragede (3-4 ani). Scepticismul părinților dar uneori și al cadrelor didactice în ceea ce privește introducerea

noțiunilor de educație financiară în cadrul activităților instructiv-educative, conduce pe termen lung la o neînțelegere a valorilor financiare.

Abordarea educației financiare în cadrul nivelului I (grupa mică) este problematică și dificil de pus în practică, având în vedere disconfortul emoțional resimțit de preșcolari în adaptarea la un nou mediu, fără a fi asistați de părinți, în socializare și în însușirea deprinderilor specifice nivelului de dezvoltare. Însă la grupa mijlocie (4-5 ani) și în mod special la grupa mare (5-6 ani) putem vorbi și prezenta noțiuni de educație financiară prin jocuri diverse, fișe de lucru, povestiri sau chiar exerciții cu material individual.

Metoda studiului pe caz pe un efectiv de 22 de preșcolari de grupă mijlocie, realizată prin intermediul observației, al convorbirii și chestionarului verbal, mi-a permis să aflu următoarele:

- preșcolarii știu că banii se folosesc pentru a cumpăra diverse lucruri sau a plăti servicii;
- majoritatea dintre aceștia folosesc cuvinte precum "costă", „preț”, "rest", "cumpără" atunci când se discută despre bani;
- banii sunt câștigați prin munca depusă. Părinții au serviciu, de unde în urma muncii depuse câștigă un salariu (o sumă de bani);
- unii dintre aceștia au pușculițe în care economisesc bani pentru a cumpăra lucruri pe care și le doresc.

Astfel, se constată că există un nivel relativ crescut de comunicare părinți-copii în ceea ce privește educația financiară, reușind să se imprime respectul copiilor față de muncă și față de bani. Vine în sarcina cadrelor didactice să continue acest proces de dezvoltare, să promoveze conceptul de educație financiară prin a forma deprinderi în rândul preșcolarilor în ceea ce privește structurarea cheltuielilor, înțelegerea că banii vin în cantități limitate și îndrumarea acestora spre economisire.

În cadrul grădiniței noțiuni de educație financiară pot fi introduse prin:

- jocuri matematice în care să fie folosite monedele sau bancnotele, în funcție de nivelul de dezvoltare psiho-individuală, cu sarcina de a recunoaște banii și valoarea acestora (cât pot cumpăra). Exemple de joc: "De-a magazinul", "La piață".
- jocuri de rol în funcție de proiectele tematice și cele săptămânale în care să fie introduși bani: "De-a magazinul", "De-a florăria", "La piață", "La magazinul de jucării", ș.a.
- fișe de lucru pentru activitățile matematice, în care sarcina este de a descoperi forma corectă a unei monede, de a colora monedele cu valoare mai mare sau a le număra.

- fișe de lucru pentru activitățile liber-alese sau pentru cele practice cu sarcina de a colora sau realiza o pușculiță.
- scurte poezioare folosite fie în cadrul activității de educare a limbajului fie ca tranziții.

Răsplata

Se constată o abordare timidă a activităților de educație financiară, însă contextul actual cere pregătirea copiilor pentru dezvoltarea abilităților de viață și relaționare, iar proiectele și activitățile de educație financiară pot deveni un nucleu de colaborare și dezvoltare comunitară.

ROLUL FABULEI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

COJOCEA AURA MELANIA

Din punct de vedere psihologic, personalitatea este combinația unică de trăsături comportamentale și emoționale ale unui individ, și este rezultatul îmbinării particularităților de caracter și temperament. Personalitatea se formează și se dezvoltă pe parcursul întregii vieți, iar procesul este unul complex, ce suportă permanente modificări.

Scopul final al educației este acela de a forma o personalitate completă, complexă și armonioasă a elevului. Acest lucru se realizează pe tot parcursul școlarității, prin diverse metode și obiecte de învățământ. Una dintre ariile curriculare este comunicarea în limba română, prezentă atât în ciclurile de dezvoltare, cât și în cele de aprofundare. Lectura are rolul foarte important de a stimula interesul elevilor pentru cunoaștere, în formarea gustului pentru citit, îmbogățirea limbajului prin formarea și dezvoltarea unui vocabular adecvat. La momentul actual cadrul didactic se confruntă cu lipsa de interes a copiilor pentru lectură, aceștia fiind atrași mai degrabă de mijloacele moderne de informare, de unde obțin informații mult mai rapid. De aceea este important să familiarizăm elevii încă de la vârstele mici cu cartea, stimulându-le curiozitatea și setea de cunoaștere.

În cadrul disciplinei comunicare în limba română la clasele primare se abordează literatura pentru copii. Aici fabula are un loc și un rol distinct, fiind folosită pe

parcursul tuturor ciclurilor școlare. Prin intermediul operelor literare elevii învață lucruri noi despre plante și animale, despre sentimentele omenești, dragoste, ură, prietenie și întrajutorare. Gândirea copiilor între 6 și 11 ani este una concretă, evoluând treptat spre gândirea abstractă, acest lucru însemnând că ei percep mai ușor acțiunile și obiectele. Imaginația este la început de tip reproductiv, urmând să evolueze în imaginație creatoare. Anii școlarității mici sunt foarte importanți în formarea personalității elevilor, de aceea este esențial să li se insufle valori și principii sănătoase, prin toate mijloacele de care dispunem. La această vârstă copiii trăiesc emoțiile la intensitate maximă, atât bucuriile cât și tristețile marcându-i, ei manifestă mult interes pentru mediul înconjurător, atât pentru ființele necuvântătoare, cât și pentru ceilalți oameni din jur.

Prin intermediul fabulei elevii înțeleg consecințele unui comportament indezirabil, desprind anumite trăsături de caracter, însușiri morale și fizice, anumite defecte sau trăsături negative, nedorite în societate. Elevii pot desprinde ușor caracterizările unor personaje, deoarece acestea sunt ilustrate prin intermediul unor personaje alegorice, folosind personificarea. Fabulele adesea sensibilizează copiii, prin educarea simpatiei, chiar a empatiei față de ființele necuvântătoare, care uneori devin victimele unor personaje negative. Prin deznodământul fabulei autorul trasează o direcție morală (așa este bine / nu este bine), căci nu trebuie să uităm că scopul fabulei este de a îndrepta un defect, un nărav, iar copiii trebuie să înțeleagă că acesta nu este acceptat în societate.

ROLUL FAMILIEI IN DEZVOLTAREA PERSONALITATII COPILULUI

SOMOIAG LUCIA

„Copilaria noastra nu poate fi niciodata repetata.Fiecarecopil are dreptul la propria dezvoltare a mintii,sufletului si corpului”- se declara axiomatic in„Conventia asupra Drepturilor Copilului”(1989)

In accord cu intreaga literatura de specialitate,familia reprezinta o „institutie sociala fundamentala”, „perena”, „nucleul central”, „celula de baza a societatii”,etc.,in cadrul careia au loc sau se sudeaza o serie de relatii bazate pe sentimente de dragoste,iubire,atasament afectiv-emotional,solidaritate umana intre membrii acesteia,pe respectarea unor valori,norme,reguli,cutume unanim acceptate de catre toti membrii ,pe satisfacerea unor nevoi si trebuinte emotionale,spirituale,morale,psihologice,de securitate socio-afectiva,comfort psihic,socializare,orientare,educare,comunicare si interactiune socio-umana,de realizare,intelegere,toleranta fata de semeni,etc.

Familia este „ prima instanta,izvorul de socializare,atat ca etapa a acestui proces,cat si ca amprenta fundamental asupra personalitatii individului”(Maria Voinea).Familia,prin structura si destinatia ei,influenteaza personalitatea copiilor,educa spiritul de comunicare,cooperare,asigura transmiterea obiceiurilor si valorilor de la parinti,orientandu-i din punct de vedere moral.In cadrul familiei are loc modelarea personalitatii copilului,trecerea de la un comportament normativ(reglat din exterior)la un comportament normal(bazat pe autoreglare siautonomie).Familia,fiind un mediu afectiv-emotional si protector,asigura copiilor securitate,ingrijire,subzistenta,sprijin material,moral si educational.toate acestea regasindu-se in personalitatea si conduita lor.

Prin intermediul parintilor,copiii invata sa aiba dorinte,interese,obiceiuri,sa imparta resursele(spatiul,bunurile,jucariile,hrana),timpul si afectiunea parintilor,invata cum este de dorit sa se poarte pentru a fi acceptati,iubiti,apreciati si recompensati de cei din jur,invata cum sa se lupte pentru a obtine un lucru,pentru a-si satisface o trebuinta,dorinta,etc.

Familia reprezinta factorul primordial al socializarii,educarii si integrarii sociale a copilului,al satisfacerii trebuintelor sale psihologice si sociale.

Familia reprezinta matricea care imprima copilului cele mai importante trasaturi caracteriale si morale.Valorile familiale,exercitarea rolurilor si reseaua relatiilor interpersonale din cadrul grupului familial sunt primele repere colective ce permit copilului si,mai tarziu,adolescentului intelegerea functionarii universului social in care traieste.

BIBLIOGRAFIE:

1.Schiopu,U.(coord.), „Dictionar de psihologie,Bucuresti,Editura„Babel”;

2.Voinea,Maria, „Psihologia familiei”,Bucuresti,Universitatea Bucuresti,1993;

CONTRIBUȚIA DISCIPLINEI ISTORIE, CLASA A IV-A, LA PROFILUL DE FORMARE AL ABSOLVENTULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR

BARLABOI MIHAIELA-CRISTINA

1. Comunicare în limbă maternă

- Identificarea de fapte, opinii, emoții în mesaje orale sau scrise, în contexte familiare de comunicare ;
- Exprimarea unor gânduri, păreri, emoții în cadrul unor mesaje simple în contexte familiare de comunicare ;
- Participarea la interacțiuni verbale în contexte familiare, pentru rezolvarea unor probleme de școală sau de viață .

2. Comunicare în limbă străină

- identificarea unor cuvinte și/sau expresii de origine latină, franceză, elenă etc. în surse istorice variate (izvoare scrise: inscripții, pietre, edificii ș.a) ;
- citirea corectă, exersând pronunția, accentul ;
- realizarea unor jocuri de rol, punând în scenă secvențe de negociere, discuții, tratative între state prinos și trimiși, verbalizând mesaje corespunzătoare situației istorice dramatizate.

3. Competențe matematice și competențe de bază în științe și tehnologii

- ierarhizarea evenimentelor istorice pe axa timpului ;
- stabilirea cu ajutorul organizării grafice a asemănărilor și deosebirilor dintre faptele și evenimentele istorice.

4. Competențe digitale

- utilizarea unor softuri educaționale care permit vizualizarea spațiului geografic al unor evenimente istorice importante petrecute în perioade diferite ale vieții.

5. A învăța să înveți

- Identificarea/clarificarea elementelor pe care le presupune sarcina de lucru înainte de începerea unei activități de învățare ;
- Formularea de întrebări pentru clarificarea unei sarcini de lucru ;
- Utilizarea de tehnici, metode simple pentru a învăța, activa cunoștințele anterioare și înregistrarea informațiilor ;

- Concentrarea atenției, perseverarea în lucru la o sarcină până la finalizare a corespunzătoare și verificarea propriei activități .

6. Competențe sociale și civice

- Punerea în practică a unor norme elementare de conduită în contexte cotidiene ;
- Asumarea unor roluri și responsabilități prin participarea la acțiuni în contexte de viață din mediul cunoscut ;
- Recunoașterea și respectarea diversității (etno-culturale, lingvistice, religioase etc.).

7. Spirit de inițiativă și antreprenoriat

- Manifestarea curiozității în abordarea de sarcini noi și neobișnuite de învățare , fără teama de a greși ;
- Asumarea unor sarcini simple de lucru, care implică hotărâre, angajament în realizarea unor obiective, inițiativă, creativitate, cooperare cu ceilalți ;
- Manifestarea interesului pentru autocunoaștere .

8. Sensibilizare și exprimare culturală

- Identificarea utilității unor meserii/profesii pentru membrii comunității ;
- Recunoașterea unor elemente ale contextului cultural local și ale patrimoniului național și universal ;
- Exprimarea bucuriei de a crea prin realizarea de lucrări simple și prin explorarea mai multor medii și forme de expresivitate ;
- Recunoașterea unor elemente ale contextului cultural local și ale patrimoniului național și universal ;
- Participarea la proiecte culturale (artistice, sportive, de popularizare) organizate în școală și în comunitate locală.

PREVENIREA EȘECULUI LA ÎNVĂȚĂTURĂ-O NECESITATE STRINGENTĂ

TALPEȘ ADRIANA

Școala , dintotdeauna, a avut în vedere, în mod special, alături de celelalte preocupări la fel de importante, grija de a preveni eșecul elevilor de timpuriu la învățătură. A fost preocupată și este în continuare de asigurarea unei pregătiri temeinice a elevilor, de ridicarea permanentă a nivelului calitativ al procesului instructiv-educativ.

Reușita școlară înseamnă pentru tinerii absolvenți o cale deschisă către viață, un debut , o premisă pentru propria existență și de ce nu o treaptă importantă pe drumul formării personalității.

Bazele acestei reușite se pun, de obicei, încă din primii ani de școală când școlarul este confruntat direct cu un grup de alți copii de aproximativ aceeași vârstă. În acest sens comportamentul colegilor, propria conduită, dar și aprecierile făcute de cadrul didactic sunt factori extrem de importanți care contribuie la dezvoltarea capacității de autoapreciere sau autodeprecie.

Această atitudine se instalează precoce la școlarul mic și conduce cu repeziciune la o anumită accepție în legătură cu succesul sau insuccesul școlar. Din acest punct de vedere o importanță extrem de mare o are justetea și tactul cu care sunt făcute aprecierile în ceea ce privește comportamentul elevilor.

La intrarea în școală micii școlari sunt extrem de diferiți. Astfel unii pot avea un bagaj relativ bogat de noțiuni, conduită și motive corecte în ceea ce privește învățarea, trăsături de personalitate pozitive cum ar fi: hărnicia, sinceritatea, receptivitatea la cerințe. În opoziție cu aceștia există și școlarii mici care pot avea un orizont cultural limitat, nu înțeleg că învățătura este importantă și nu reușesc să ducă la îndeplinire sarcinile, chiar se sustrag de la ele și întreaga situație conduce spre eșecul școlar.

Pentru a preîntâmpina toate aceste „obstacole” în cadrul educației este absolut necesar ca învățătorul să cunoască manifestările caracteristice ale acestora, precum și mijloacele adecvate de înlăturare. În acest sens, depistarea din timp a anumitor indicii ce semnalează diferite dificultăți întâmpinate de elevii respectivi reprezintă o necesitate.

Selectarea căilor care au determinat asemenea situații depinde în mod special și de condițiile care au dus la apariția elementului respectiv.

De cadrul didactic depinde în mare măsură interesul sau dezinteresul față de școală, încrederea sau neîncrederea în forțele proprii, dorința și forța de a fi din ce în ce mai bun și a ajuta pe cei din jur cu dragoste și sensibilitate.

FRUMOSUL, ARMONIA, SUNETUL ȘI RITMUL - VALORI ALE ARTELOR, CULTIVATE DE LA VÂRSTELE TIMPURI

Fediuc Irina-Daniela

Pentru copil, arta înseamnă un mijloc de exprimare, un mijloc de manifestare și exteriorizare a lumii sale interioare, a tendințelor și aspirațiilor sale, care-si gasesc in arta o traducere mai directa decit prin cuvânt. In felul acesta, activitatea artistica a copilului, nu numai ca reflecta orizontul psihic propriu acestuia, dar se si desfasoara purtand amprenta locului si momentului in care se insereaza personalitatea sa

. Una dintre manifestările artistice, poate cea mai minunată și miraculoasă este fenomenul pe care îl numim tradițional muzica. Funcțiile educative ale muzicii sunt multiple. Ea antrenează în ritmul trăirii estetice întreaga ființă psiho-fizică. De aceea, ea poate fi privită ca una dintre căile de acces spre sufletul copilului, ca unul din mijloacele de influențare și orientare a personalității sale. Există numeroase motive care ne obligă să nu neglijăm muzica și să-i facem pe copii să cânte; cele mai importante aspecte fiind de natură fiziologică, psihologică, socială, pedagogică, culturală și artistică.

Rolul educatoarei în activitățile muzicale este acela de a fi, înainte de toate, un animator, adevărații „actori” fiind copiii. Ambianța, obligatoriu, trebuie să fie una de bucurie, destindere, vioiciune și bunăvoință, dar și de disciplină și o execuție corectă. Grija principală a unui bun educator este aceea de a urmări în permanență dacă ceea ce întreprinde este cu adevărat muzică. Prin educația muzicală nu este posibil și nici nu trebuie să fie pregătiți toți copiii pentru a deveni artiști. Se urmărește numai dezvoltarea sensibilității față de arta sunetelor, formarea gustului estetic și punerea bazelor educării capacităților muzicale specifice.

Prin activitățile de educație muzicală și prin diversele manifestări muzicale ale copiilor crește bucuria, buna dispoziție, se dezvoltă spiritul colectiv, se intensifică emoțiile pozitive față de educatoare, de locul unde învață și se joacă, față de natură, de realizările oamenilor. Pornind de la receptivitatea aproape generală a copiilor față de lumea sunetelor, educatoarea va căuta să le dezvolte vocea și auzul muzical, simțul melodic, ritmic, al armoniei, să le formeze priceperi și deprinderi elementare de a cânta.

Din toate ramurile muzicii, cea mai apropiată de specificul copilăriei este muzica vocală, deoarece, în cânt, melodia formează o unitate cu textul, făcând-o mai accesibilă. Muzica este, de asemenea, mai ușor înțeleasă când se combină cu mișcarea, sub forma jocului cu text și cânt sau a dansului. Eficiența acestui mijloc crește și prin faptul că nu doar se ascultă muzică, ci se execută.

Activitățile de educație muzicală permit educatoarei să depisteze interesele și aptitudinile muzicienilor precoce, precum și disponibilitatea sau dificultatea celorlalți copii, pentru a adopta o metodologie didactică potrivită particularităților de vârstă și individuale. Parcurgerea etapei de debut în educația muzicală organizată are loc în grădiniță, prilej cu care se fundamentează viitoarea atitudine a copilului față de valorile artistice, precum și capacitatea de a selecta, de a practica, de a interpreta și chiar a crea muzică. Programa pledează pentru: abordarea educației muzicale exclusiv prin joc, asigurarea unui contact direct al copiilor cu muzica, asocierea continuă a practicii muzicale cu mișcarea pe muzică și utilizarea în forme variate a jucăriilor muzicale, prilej cu care activitățile de educație muzicală pot deveni momente de împlinire a personalității copilului în care firescul, exuberanța, creativitatea și spontaneitatea acesteia se îmbină armonios.

Consider că în grădiniță, trebuie să se pună accent pe formarea și adâncirea experienței muzicale, a impresiilor, a emoțiilor, pe dezvoltarea interesului pentru acest domeniu al artei și pe formarea deprinderilor necesare studierii muzicii în mod practic. Înainte de a explica și înțelege muzica, trebuie asimilată o mare bogăție de impresii, de trăiri afective intense, care să constituie ulterior o bază solidă și pentru abordarea teoretică a muzicii. Treptat, prin analiza dirijată, copilul devine conștient de diferitele componente ale fenomenului muzical, învață să le distingă, să le deosebească, să le stăpânească. Deprinderile de interpretare se referă la această vârstă la executarea tempoului și a nuanțelor fiecărui cântec, interpretarea expresivă și cu sensibilitate, demonstrând înțelegerea mesajului artistic transmis.

Potrivit capacităților copiilor, aceste deprinderi se formează în timp, educatoarea făcând apel la sensibilitatea și trăirile lor afective

Deprinderile psiho-motrice, constituie unul din principalele mijloace de exprimare a elementelor muzicale și sunt în centrul activităților muzicale, deoarece contribuie la însușirea conștientă a elementelor ritmice, melodice, armonice și dinamice, în dramatizarea și mimarea muzicii, atât de natural vizibile în jocurile spontane ale copiilor.

Mișcarea corporală, ca principal mijloc de exprimare a elementelor muzicale, a dovedit numeroase avantaje: - este un mijloc plăcut și atrăgător, care izvorăște din însăși esența muzicii; - creează mare varietate în activitățile muzicale; - dă posibilitatea tuturor copiilor să exprime în mod concret ceea ce înțeleg și simt – fiind un excelent mijloc de control și autocontrol; - dezvoltă suplețea corporală, asigură precizia și siguranța în exprimarea elementelor muzicale; - este cel mai eficace mijloc de conștientizare a elementelor ritmice, melodice, armonice și dinamice, deoarece asigură concretizarea lor și controlul asupra priceperilor și deprinderilor muzicale dobândite într-un anumit moment.

Cele mai utilizate mijloace în procesul de educație muzicală sunt: cântecul, audiția, exercițiul și jocul didactic muzical. În afara mijloacelor didactice mai sus amintite, folosirea altor mijloace specifice vine să sporească eficiența predării-învățării, prin implicarea mai activă și nemijlocită a copiilor în practica muzicală. În educația muzicală a copiilor, mijloacele auxiliare sunt utilizate în scopul optimizării procesului de predare-învățare. Acestea sunt: - mijloacele audio-vizuale: cuprind totalitatea aparatelor de redare, înregistrare și vizionare: casetofon, video, casete audio și video, CD-uri, televizor, calculator, care la educația muzicală sunt utilizate mai ales în realizarea auditei. - materialul ilustrativ (planșe, tablouri, portrete, machete, mulaje, jucării, obiecte diferite) care sugerează prin contur, culoare, grafică, elemente ca: simboluri muzicale, structurile ritmice ale cântecelor, portrete de compozitori, instrumente muzicale, orchestre etc.

Cu cât copiii sunt mai mici materialul ilustrativ folosit în activități trebuie să fie mai bogat, mai variat, pentru a asigura o cât mai bună înțelegere a cunoștințelor transmise. Instrumentele muzicale aduc varietate în interpretare și sporesc plăcerea copiilor de a cânta. Pot fi mânuite de educatoare în scopul acompanierii cântecelor sau de către copii. În raport cu vârsta copiilor, instrumentele muzicale abordabile pot fi grupate în: • Instrumente-jucării, deosebit de atractive pentru copii, din grupa instrumentelor de percuție: clopotei, ciocane muzicale acordate nuanțat; tobițe de mărmi și forme specifice; maracasul; triunghiul; instrumente onomatopice (baghete, moriști, cutii rezonatoare etc.). Acestea din urmă se utilizează pentru acompaniamentul ritmic și au o valoare educativă deosebită pentru că pot fi confecționate de către copii, aceștia mânuindu-le cu plăcere, fiind rodul muncii lor. Copiii, îndrumați de educatoare își pot confecționa: jucării zăngănitore cutii goale de plastic cu capac, cutii de aluminiu în care se pun semințe, nasturi, pietricele etc.; instrumente care se ciupesc – confecționate din tuburi, sârme, cutii, fâșii de cauciuc etc.; instrumente de percuție – confecționate din diverse obiecte care fac zgomot .

Utilizarea eficientă a jucăriilor muzicale ține în mare măsură de calitatea lor: cele melodice trebuie să fie acordate perfect, iar cele de percuție trebuie să aibă o sonoritate plăcută. • Dintre instrumentele pseudo-melodice se recomandă: xilofonul, țitera, muzicuța, fluiere populare, instrumente cu claviatură, trompetele de jucărie și altele. Cu ajutorul acestora pot fi obținute interesante efecte sonore. Incluse în cadrul activităților de educație muzicală ele își vor avea un aport important în realizarea dezideratelor estetice. Scopul educației muzicale poate fi considerat atins în momentul în care copilul a dobândit interese temeinice și variate, legate de întreaga complexitate a fenomenului muzical.

Bibliografie 1. Bârlogeanu Lavinia, Psihopedagogia artei-Educația estetică, Editura Polirom, Iași, 2001 2.

. Cucos Constantin, Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2006 4.

Vasile, Vasile, Curs de metodica educatiei muzicale, Universitatea Nationala de Muzica, Bucuresti, 2002, p.2. 5.

Vasile, Vasile, Metodica educatiei muzicale, Ed. Muzicala, Bucuresti, 2004, p.23.
A

ȘCOALA ȘI FAMILIA – PARTENERI ÎN DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A PERSONALITĂȚII ELEVILOR

Muraru Amalia

Termenul de „parteneriat” este bazat pe premisa că partenerii au un fundament comun de acțiune și un spirit de reciprocitate care le permit să se unească. Astfel, părinții și cadrele didactice pot crea diferite parteneriate, angajându-se în activități comune de învățare, sprijinindu-se unii pe alții în îndeplinirea rolurilor cerute, desfășurând proiecte de curriculum colaborativ, participând împreună la diverse activități de luare a deciziei.

Prin activitatea în parteneriat cu părinții, cadrul didactic își asigură un sprijin în propria activitate. Învățându-i pe părinți să se implice în dezvoltarea copiilor lor, întărim interacțiunile și relațiile dintre părinți și copii.

Pe de o parte, familia este un factor de educație informală, pe de altă parte, aceasta are obligații și drepturi care decurg din statutul de elevi ai copiilor ei în sistemul formal de educație. Funcții ale familiei

- Funcția economică
- Funcția de socializare
- Funcția educativă
- Funcția de solidaritate
- Funcția de reproducere

Fenomene sociale care influențează evoluția familiei și parteneriatul școalăfamilie:

- Natalitatea este importantă pentru viața școlii pentru că influențează fluxurile de elevi care intră în școală, numărul acestora condiționând resursele necesare (spații, resurse umane, financiare etc.).
- Divorțialitatea - divorțul părinților este o experiență traumatizantă în cele mai multe dintre cazuri pentru copii, iar efectele acestuia se resimt și în performanțele școlare, în comportamentul și atitudinea copiilor.
- Migrația forței de muncă este un fenomen social care a luat amploare în România mai ales în ultimii ani.
- Implicarea familiei în viața școlii este condiționată de gradul de interes al familiei față de școală. Acesta este crescut dacă familiile au copii care frecventează școala.

Există două teorii importante privind relația școală-familie:

- Teoria profesionalismului care consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a gândi la avantaje personale
- Teoria schimbului care consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal

Forme de organizare ale relației școală-familie

În ceea ce privește relația dintre familie și părinți cele mai frecvente forme de organizare a acestei relații sunt :

- Ședințele cu părinții
- Discuții individuale între cadrele didactice și părinți
- Organizarea unor întâlniri cu părinții
- Implicarea părinților în manifestări culturale ale școlii și activități recreative
- Voluntariat
- Asociațiile de părinți.

Dimensiunea formală a parteneriatului școală-familie

La nivelul școlii, părinții sunt implicați în mai multe tipuri formale de organizare:

1. Consiliul reprezentativ al părinților / Asociația de părinți
2. Consiliul clasei
3. Comisia pentru evaluarea și asigurarea calității în școală
4. Comitetul de părinți ai clasei

Obstacole în relația școală-familie

Dificultățile în relația dintre reprezentanții școlii și familii pot rezulta din ideile divergente privind:

- Responsabilitatea statului și a familiei privind educația copiilor
- Libertatea de alegere a școlii de către părinți sau unicitatea învățământului
- Impactul mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului
- Randamentul pedagogic și datoria parentală
- Participarea părinților la gestionarea și procesul decizional în instituția școlară

Reproșurile care li se fac părinților privind colaborarea cu școala sunt:

- Apatia (nu vin la reuniuni anunțate)
- Lipsa de responsabilitate (așteaptă inițiativa profesorilor)
- Timiditate (lipsa de încredere în sine)
- Participare cu ingerințe (critică cu impertinență școala)
- Preocupări excesive (exclusive) pentru randamentul școlar (notele copilului)
- Rolul parental rău definit (nu înțeleg corect funcțiile și rolurile în educația copilului)
- Contacte limitate cu școala (numai în situații excepționale, de criză în comportamentul copilului)
- Conservatorism (reacții negative la idei noi)

Reproșurile care li se fac profesorilor privind colaborarea cu familiile elevilor sunt similare cu cele pentru părinți, dar nu identice:

- Dificultăți de a stabili relația cu adulții (tratează părinții ca pe copii și nu ca pe parteneri în educația copilului, decizând autoritar la reuniunile cu părinții)
- Definirea imprecisă a rolului de profesor (oscilează între autonomia tradițională și perspectivele noi ale parteneriatului)
- Lipsa pregătirii privind relația școală-familie.

Pentru a îmbunătăți relația școală-părinți, învățătorul, conștient de rolul de educator al copiilor și părinților, își proiectează activitatea astfel:

- organizează colectivul de părinți;
- stabilește un program de activități cu familia;
- propune și discută tematica întâlnirilor colective cu părinții;
- pregătește și conduce adunările și ședințele cu părinții;
- menține permanent relații cu toți părinții;
- realizează consilierea copiilor și părinților în situații dificile;
- inițiază și conduce lectorate cu părinții (elaborează comunicări, selectează informații și materiale pentru portofoliul familiei, mapa transmisibilă, colțul familiei, întocmește orarul întâlnirilor cu părinții etc.).

O colaborare mai strânsă între școală și familie va duce la realizarea scopului final al activității educative, de formare a unei personalități creative și autonome.

Bibliografie:

- Allport, G., 1981, Structura și dezvoltarea personalității, E.D.P., București;
- Berge, A., 1977, Profesiunea de părinte, E.D.P., București;
- Cosma, T., 2001 Ședințe cu părinții în gimnaziu, Ed. Polirom;
- Cosmovici, Andrei și Iacob, Luminița, 2005, Psihologie școlară, Ed. Polirom, Iași;
- Dorothy Law Nolte, 2001, Cum se formează copiii noștri, Ed. Humanitas Practic, București;
- Ionescu, Ion I., 1997, Sociologia școlii, Ed. Polirom, Iași;
- Popescu, Elena, 2007, Cum să ne creștem copiii, Ed. Booklet, București;
- Vrășmaș, Ecaterina, 2002, Consilierea și educația părinților, Ed. Aramis, București.

Copilăria – un basm fără sfârșit

Oniciuc Luminița Mirela

Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viața fiecăruia, este o lume mirifică pe care probabil nu o vom putea înțelege pe deplin niciodată, este o perioadă lipsită de tristețe și plină de emoție, bucurie și culoare. Copilăria este o lume aparte; pentru noi o lume ciudată, fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea dimpotrivă, una reală și plină de armonie. „Copilăria este cea mai de preț comoară de pe pământ!” Riana Bulancea

Copilaria este prima etapă. Ea pune bazele întregii vieți; în prima parte a copilăriei (pana la 3 ani) copilul învață să meargă, să vorbească etc. Este de asemenea și cea mai frumoasă perioadă din toată viața. Într-a II-a parte a copilăriei (de la 3 la 10 ani) creșterea este mai înceată. Inocența și naivitatea fac din copilărie o lume fericită, înconjurată de bine și apărată de puritate. Acum îmi

amintesc cu drag diferite întâmplări ale copilăriei, evenimente importante pentru mine, care mă fac să zâmbesc și să evadesc din rutina obositoare a vieții de zi cu zi... ca o carte, pe care o pot citi oricând, ca un film, pe care îl rulează cinematograful gândurilor, ca un cântec pe care îl pot auzi doar eu... și asta mă face să mă simt specială!

Nu știu cât de mult se bucură alții, dar eu zâmbesc adesea, când aieva, îmi amintesc de prima poezie la 5 ani, de prima carte primită de la Moș Crăciun, de prima zi de școală... de fiecare apus, de fiecare noapte alături de Cățelușul de plus Bob care era jucăria noastră preferată cu care ne-am jucat toți în fiecare zi! Le rememorez... doar atât mai pot face, în fiecare zi, când descopăr un alt aspect al întâmplării, din copilăria mea, realizând că nu mă cunosc prea bine, observând schimbările făcute, care nu sînt prea multe, dar sînt totuși suficiente pentru a - mi pierde copilăria!

Când suntem copii avem inima deschisă spre iubire și frumos. Râdem și plângem foarte ușor, suntem capricioși și generoși, iertând și uitând repede micile supărări. Însă când ajungem la maturitate, bucuria clipei, expansivitatea și nebunia dispar, zâmbim și râdem cu reținere, încercăm să afișăm o mină serioasă, nedorind să fim etichetați ridicoli. În plus, nu mai facem risipă de entuziasm, neexprimându-ne liber emoțiile și ne mai avînd acea ardoare cu care așteptăm lucrul mult-dorit.

Copiii din ziua de astăzi nu mai știu ce înseamnă copilăria. Trăiesc într-o lume virtuală, petrecând ore în șir în fața calculatorului, jucând jocuri impregnate de violență, la televizor, ascultând o muzică zgomotoasă care nu mai reușește să atingă sufletul. Pe vremea mea, copilăria însemna un mod de a trăi sănătos, în spațiul nepoluat din mijlocul naturii, o lume care mă ducea cu gândul la basmele cu zâne, unde experimentam frumosul, unde binele era ridicat la rangul de virtute. Aveam timp să citesc cărțile de povești care m-au ajutat să discern binele de rău și să-mi adun în suflet cantitatea necesară de cunoaștere.

Copilăria este, în concluzie, un loc și un timp al fericirii, insula de nemurire luminată de soarele primei vârste. Este un spațiu al fericirii și al veseliei continue, în care realitatea este înlocuită cu un spațiu imaginar și ideal. Este un timp mitic și fericit, în care visul devine realitate, iar realitatea devine basm.

Bibliografie:

Birch, A., (2000), Psihologia dezvoltării, Editura Tehnică, București

Boțiu, V., Mihailuc, H., (1993), Copilul și lumea sa, Editura de Vest, Timișoara 6

Debesse, M., (1970), Psihologia copilului de la naștere la adolescență, Editura

Leroy, G., (1974), Dialogul în educație, Editura Didactică și Pedagogică, București

Șchiopu, U., Verza, E., (1995), Psihologia vârstelor, ciclurile vieții, E.D.P., R.A., București

Vincent, R., (1972), Cunoașterea copilului, E.D.P., București.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVULUI ȘI ÎN DEZVOLTAREA INSTITUȚIONALĂ

Pînzaru Mihaela

Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când eivor fi marși nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze (Maria Montessori)

Trăim într-o lume informațională aflată în permanentă schimbare, în care tehnologia își pune din ce în ce mai mult „amprenta” în toate domeniile. Nici învățământul nu a fost ocolit: avem calculatoare în clase, unii videoproiectoare, ecrane, table de scris cu marker și nu cu cretă, copiii vor să vină la școală cu telefoanele... Cu toată tehnologia, elevii de ciclul primar sunt „tot copii” cărora le place să se joace, să râdă, să spună adevărul, să ierte prietenul de joacă, chiar dacă înainte s-au certat, să se bucure când înfloresc florile, când văd o pisicuță, să cânte în această lume „magică pe care o simt ei”. Ce ar trebui să facem noi, învățătorii? – ne punem adeseori întrebarea. Poate să desfășurăm mai multe activități extrașcolare care să-i pregătească pentru viață, activități în care să folosim noua tehnologie. Activitățile extrașcolare ne ajută foarte mult în dezvoltarea personalității elevilor, având multiple valențe formativ-educative:

- asigură o mai bună punere în practică a cunoștințelor, exersarea priceperilor și capacităților în variate contexte și situații;
- stimulează implicarea activă în sarcină a elevilor, aceștia fiind mai conștienți de responsabilitatea ce și-o asumă;

- contribuie la dezvoltarea capacității de exprimare liberă, de susținere a ideilor sau opiniilor despre un anumit subiect, la dezvoltarea creativității și expresivității;
- asigură un demers atractiv, îndrăgit de elevi, adaptat nevoilor de individualizare a sarcinilor de lucru pentru elevi, valorificând și stimulând potențialul creativ și originalitatea acestora;
- ajută la valorificarea inteligențelor multiple ale elevilor;
- facilitează socializarea și intercomunicarea cu alți copii prin intermediul jocurilor sau prin strategii de cooperare;
- ajută la dezvoltarea încrederii în sine, a capacității de control a emoțiilor în situații mai deosebite, la cunoașterea dintre elevi, înțelegerea și acceptarea reciprocă;
- descurajează practicile de speculare sau de învățare doar pentru calificativ/notă.

Elevii participă activ, cu interes la aceste activități și cred că cel mai mult îndrăgesc excursiile și serbările. Excursia ne ajută să unim toate laturile educației, iar interdisciplinaritatea pe care o favorizează este mult mai eficientă și mai permisivă decât cea pe care o realizăm în orele de curs. Intrând în contact direct cu natura, observându-i frumusețile, copiii îi devin prieteni, iar mai târziu, când vor fi adulți, vor fi protectorii ei. Organizând excursii cu elevii avem posibilitatea de a contribui la dezvoltarea personalității lor prin valorificarea intereselor și a aptitudinilor acestora. Ei învață să prețuiască valorile culturale, folclorice și istorice ale poporului nostru și manifestă interes pentru a afla cât mai multe despre aceștia. Pe lângă fortificarea biologică a organismului, excursia contribuie la fortificarea morală a elevilor, cultivând înalte trăsături de caracter.

Îmi amintesc cu drag excursia care a avut ca temă „Să ne cunoaștem mai bine județul”. Am admirat relieful județului, am vizitat muzeele, am vorbit cu oamenii. Istoria, geografia, literatura, religia, educația fizică s-au împletit într-o limbă română vorbită pe înțelesul lor. Și-au consolidat cunoștințele despre uneltele cu care lucrau țăranii pământul, despre ocupațiile lor din vechime, obiceiurile și datinile strămoșești. Interdisciplinaritatea, cerința necesară a învățământului din zilele noastre i-a ajutat pe elevi să-și formeze o viziune de ansamblu asupra vieții oamenilor din trecut, dar și din zilele noastre. Prin observarea directă, elevii au înțeles mai bine anumite noțiuni, și-au consolidat cunoștințe, și-au asigurat o bază pe care se vor „clădi” alte cunoștințe. Și toate acestea într-o atmosferă relaxantă, plăcută.

Cu ajutorul acestor activități extrașcolare reușim să contribuim la dezvoltarea personalității elevilor, să-i ajutăm să se descurce în situații inedite, să-i pregătim pentru viață, fără să-i aglomerăm sau să perturbăm procesul de învățământ care

se desfășoară la clasă. Cu cât este mai mult interes pentru școală din partea elevilor, a cadrelor didactice, a părinților, a societății, viitorul va fi mai bun.

Rezultatele proiectelor, programelor și activităților realizate în parteneriat cu reprezentanții comunități sunt utilizate în unitatea școlară (în procesul de învățământ, în managementul unității școlare, în activitățile extracurriculare etc.). Participarea cadrelor didactice, a educabililor, a părinților și a altor membri ai comunității la activitățile extracurriculare a crescut numeric și procentual. Furnizorul de educație evidențiază contribuția directă și efectivă a fiecărei activități extracurriculare la realizarea scopurilor și obiectivelor stabilite prin politicile educaționale și documentele programatice de la nivel național, județean sau local.

BIBLIOGRAFIE

- Gherguț, Alois (2007), Managementul general și strategic în educație, Editura Polirom
- Cebanu, Lilia (2015), Managementul activităților extrașcolare, Editura Institutul de Științe ale Educației

” AȘA DA, AȘA NU!”- Activitate outdoor

Țogoe Petra

Clasa a IV –a- Activitate extracurriculară

Scurtă descriere a activității:

Lecție în pădure - drumeție pe cărările pădurii sub îndrumarea pădurarului, care dirijează observarea pădurii, atrăgând atenția asupra lucrurilor bune și a celor mai puțin bune, fără a face aceste precizări. Elevii vor fi lăsați să concluzioneze singuri care sunt aspectele pozitive și care sunt cele negative. Vor ” cerne,, apoi informațiile și vor empatiza prin intermediul jocului ” Eu aș vrea să fiu....pentru că...”. Cu ajutorul jetoanelor , vor primi sau nu votul favorabil.

Obiectiv general:

Conștientizarea asupra gestionării, conservării și dezvoltării durabile a tuturor tipurilor de păduri, în beneficiul generațiilor prezente și viitoare.

Obiectivele:

- Să observe cu atenție și să recunoască anumite schimbări din pădure, supuse observării;
- Să enumere motive pentru care ar alege să fie un obiect din pădure;
- Să formuleze corect argumentele în susținerea motivelor privind observațiile făcute;
- Să prelucrez datele înregistrate și să elaboreze concluzii;
- Să precizeze comportamente necorespunzătoare, care conduc la degradarea mediului;
- Să manifeste comportament ecologic, demonstrând înțelegerea consecințelor propriului comportament asupra mediului.

Durata activității: 120 min

Materiale:jetoane,cutie cu bilețele, carnețele, instrumente de scris.

Descriere detaliată:

a) Organizarea activității:

- repetarea regulilor de comportament pe durata deplasării și în pădure și a normelor de protecție a pădurii și în pădure;

- pregătirea materialelor de lucru: carnețele, instrumente de scris, jetoane, cutie cu bilețele;
- întâlnirea cu pădurarul și instructajul făcut de acesta.

b) Moment de relaxare:

Elevii așezați pe o pătură se vor relaxa în mijlocul pădurii, în timp ce profesorul va recita versurile poeziei ” Îndemn”, de Lidia Simona Dumitru

c) Captarea atenției:

Elevii vor primi câte două cartonașe cu simbolurile „așa da” și ”așa nu” și sunt anunțați că vor face o scurtă drumeție prin pădure, respectând regulile de comportament și protecție.

d) Anunțarea temei:

Se anunță că trebuie să privească și să asculte cu atenție pădurea, să își noteze dacă observă lucruri bune sau mai puțin bune, deoarece, după terminarea drumeției, vor stabili care este legătura dintre pădure și energie.

e) Organizarea elevilor:

Elevii pornesc pe cărările din pădure, însoțiți de profesori și de pădurar, pentru a le arăta drumul, dar și ceea ce dorim să constatăm, adică și lucruri bune și lucruri mai puțin bune.

f) Desfășurarea activității:

Pădurarul îi va duce într-o zonă defrișată, unde vor observa dezastrul făcut de către hoții de lemne, dar și defrișările masive, necontrolate. Va încerca să le arate copiilor vârsta copacilor tăiați, le va spune în cât timp au crescut atât de mari și în cât timp au fost tăiați. Vor afla care sunt foloasele acestora, dar și care sunt schimbările care s-au produs în acea zonă față de restul pădurii. Elevii vor afla că prin producția de biomasă, pădurile au un deosebit potențial în domeniul energiilor regenerabile. Se atrage însă atenția asupra gestionării, conservării și dezvoltării durabile a tuturor tipurilor de păduri.

Vor merge apoi într-o zonă reîmpădurită, unde vor primi explicații despre activitatea de reîmpădurire, vor vedea la propriu plantații de diferite vârste, pentru a putea aprecia de cât timp este nevoie pentru refacerea ecosistemelor și ce rol au acești copaci în viața oamenilor.

Vor afla despre plantațiile energetice, despre avantajele și dezavantajele acestora.

Vor nota în carnețele tot ce au aflat. Vor observa în același timp dacă au fost respectate normele de protecție a mediului.

Întorși la locul de întâlnire, vor desfășura jocul ” Eu aș vrea să fiu.....pentru că....”.

Elevii sunt așezați în cerc și sunt invitați să tragă un bilețel din cutia pregătită anterior.

Pe bilețele sunt trecute noțiuni care au legătură cu activitatea din pădure: pădure, copac, pădurar, biomasă, energie, tăietor, mesaj, oxigen etc.

Sarcină: Expuneți trei motive pentru a sprijini dorința de a fi acel obiect numit pe bilețel și trei motive care vă fac să nu doriți acest lucru.

Vor avea timp de gândire 5 min, pot nota argumentele "pro" și "contra".

Fiecare elev va expune motivele, iar colegii lor vor ridica jetonul corespunzător, dacă consideră că motivul este bine argumentat.

În încheiere vor fi întrebați cum se simt după ziua de azi. Se dorește a se evidenția faptul că, pădurea ne dă și o altfel de energie, o energie personală, pe care fiecare o percepe în mod diferit.

Se va aminti despre terapiile bazate pe energia copacilor, fiecare având tipul său de energie, unii benefică, alții negativă, și că prin "silvoterapie" pot fi vindecate numeroase boli.

Se recomandă plimbările prin pădure, care fac bine atât din punct de vedere fizic, cât și psihic.

III. Concluzii / feedback/ evaluarea rezultatelor

g) Concluziile:

- defrișările nu sunt de folos nici generației actuale, nici celei viitoare, ele cauzează între 12-20% din emisiile globale de gaze cu efect de seră, ce provoacă schimbări climatice;
- pădurile joacă un rol important, nu doar pentru captarea dioxidului de carbon, ci și prin producția de biomasă și prin potențialul pe care îl au în domeniul energiilor regenerabile;
- prin energia sa, pădurea poate vindeca anumite boli.

Evaluare:

Elevii care au avut doar voturi favorabile vor fi evidențiați. Se vor face aprecieri asupra întregului colectiv și asupra întregii activități.

Notițe:

Elevii vor fi îndemnați să caute mai multe date despre pădure ca sursă de energie regenerabilă, dar și ca "vindecător" al anumitor boli.

Bibliografie:

- o Mariana, Andreuță -Tania, Cozmei – Maria, Cical – ” Pădurea-sală de clasă”- exemple practice în cadrul proiectului LeAF, Ed. TIPO-MOLDOVA, Iași, 2007
- o AGERPRES/(Documentare — Daniela Dumitrescu, Cristian Anghelache, editor: Mariana Zbora-Ciurel)

METODE MODERNE DE PREDARE LA CLASĂ

Moiceanu Maria Magdalena

Schimbarea în activitatea didactică desfășurată în grădinița de copii implică aplicarea de metode, tehnici și procedee moderne ce contribuie la eficientizarea învățării.

Învățarea prin cooperare reprezintă modul de organizare a activității didactice pe grupuri mici, astfel încât lucrând împreună copiii își maximizează atât propria învățare, cât și pe a celorlalți copii, este calea folosită de către educatoare pentru a-i sprijini pe copii să descopere viața, natura, lumea, lucrurile, știința.

Pentru a facilita și moderniza învățarea am organizat deseori activități desfășurate pe grupuri mici de copii. Astfel, copiii au cooperat în rezolvarea sarcinilor de lucru, și-au exprimat propriile puncte de vedere, au argumentat, au pus întrebări cu scopul de a înțelege, au schimbat ideii cu ceilalți.

Vă prezint în continuare câteva exemple de activități desfășurate cu copiii pe baza aplicării metodelor de învățare prin cooperare:

Metoda “Schimbă perechea”

Este o metodă de lucru în perechi. Se împarte clasa în două grupe egale ca număr de participanți. Se formează două cercuri concentrice, copiii fiind față în față pe perechi.

Educatoarea dă o sarcină de lucru. Fiecare pereche discută și apoi comunică ideile. Cercul din exterior se rotește în sensul acelor de ceasornic, realizându-se astfel schimbarea partenerilor în pereche.

Copiii au posibilitatea de a lucra cu fiecare membru al grupei. Fiecare se implică în activitate și își aduce contribuția la rezolvarea sarcinii.

Exemplu: Pentru activitatea matematică.

Tema: „ Numere pare / impare”

Etapele activității:

1. Se organizează colectivul în două grupe egale. Fiecare copil ocupă un scaun, fie în cercul din interior, fie în cercul exterior. Stând față în față, fiecare copil are un partener.
2. Educatoarea comunică cerința: „ Spune un număr par/impar!”.
3. Lucru în perechi. Copiii lucrează doi câte doi pentru câteva minute.

Copilul aflat în cercul interior spune un număr par/ impar celălalt va da exemplu de un alt număr. Apoi copiii din cercul exterior se mută un loc mai la

dreapta pentru a schimba partenerii, realizând astfel o nouă pereche. Jocul se continuă până când se ajunge la partenerii inițiali sau se termină.

Bibliografie:

1. Crenguța-Lăcrămioara Oprea – Pedagogie. Alternative metodologice interactive, Editura Universitatea București, 2003.
2. *** - Revista Învățământul preșcolar, București, Nr.1/2007.

„JOCUL ÎN LUMEA MINUNATĂ DIN GRĂDINIȚĂ”

Eremia Liliana

„Nu ne putem imagina copilăria fără râsetele și jocurile sale. Sufletul și inteligența devin mari prin joc. Despre un copil nu se poate spune că el crește și atât; trebuie să spunem că el se dezvoltă prin joc.”

(Jean Chateau)

Bun venit în lumea copilăriei și a jocului !

Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viața fiecăruia, reprezintă vârsta inocenței și a purității. Ea stă sub semnul jocului, care îl fascinează și pe adult, prin frumusețe și libertate. Pentru copil joaca nu este doar un prilej de distracție, de amuzament, ci și o formă de exprimare a personalității și de explorare a lumii.

Jocul și joaca sunt elemente caracteristice copilăriei, ele îi dau farmec, reprezentând o modalitate prin care copiii pot descoperi lumea înconjurătoare și totodată minunatele clipe de fericire pe care această vârstă le poate oferi.

Inocența care însoțește vârsta copilăriei surprinde mereu prin surâs și candoare. Copii au felul lor de a vedea lumea și sunt singurii cărora nu le este frică de viitor.

Primii ani din viața copilului sunt despre atașament, afecțiune, dragoste necondiționată, siguranță și explorare. Știm deja că fiecare copil este unic în felul său și că el este cel care ne ghidează întotdeauna în procesul lui de învățare. Mai știm că ne străduim să le oferim premisele unei dezvoltări armonioase, solide, în concordanță cu cerințele actuale ale sistemului nostru de învățământ.

Grădinița vine în întâmpinarea nevoilor individuale ale copilului., atribuind o egală importanță dezvoltării lui sociale, emoționale, spirituale și fizice.

Dorim să citim în ochii copilașilor acea siguranță emoțională dată de sentimental că sunt iubiți, ocrotiți și îngrijiți.

Mediul și structura contextului educațional în care copilul își desfășoară activitatea au o influență importantă asupra creativității și curiozității pe care copilul o manifestată. Fiecare obiect și arie de experiență din sala de clasă, modul în care sunt organizate activitățile pe ariile de interes, calitatea resurselor educaționale folosite au un aport major în sporirea unei creativități sănătoase la nivel cognitiv.

Jocul este extrem de important pentru copil. El este ca un exercițiu cu ajutorul căruia copilul se pregătește pentru viață. Este vorba despre un exercițiu care prin îndrumare, duce la perfecționare și dezvoltare. Dacă te oprești vreodată să privești cum se joacă copiii, observi că sunt atât de ocupați, atât de prinși în „vraja

jocului”, încât ai putea afirma că pentru moment aceștia trăiesc într-o lume doar a lor, o lume magică unde totul este posibil.

Importanța pe care o are jocul în viața copilului este conferită de faptul că satisface dorința firească de manifestare, de acțiune și de afirmare a independenței copilului.

Consider grădinița, mediul educațional în care copiii își exprimă des, ușor, liber, verbal și gestual cele mai intense trăiri și emoții, cele mai sincere sentimente

DORNA CANDRENILOR – comuna de la poalele Oușorului

PUȘCAȘU MANUELA ELENA

Comuna Dorna Candrenilor (820-890 m altitudine) este situata pe valea Dornei, la o distanta de 8 km de Vatra Dornei.

Potrivit legendei, denumirea comunei vine de la numele primului ei locuitor, haiducul Candruț, fugit din Transilvania și stabilit aici cu multe sute de ani în urmă. În prezent un număr mare de familii din comună poartă numele de "Candrea". Primii locuitori ai comunei dețineau pământuri întinse. În anul 1772, când s-a procedat la împărțirea moșiei Candrea, adunându-se laolaltă toți membrii acestei mari familii de ciobani, s-a constatat că pământul lor avea o întindere uriașă, de la vârful Măgura Calului, până dincolo de muntele Oușoru.

Comuna Dorna Candrenilor se învecinează cu următoarele localități: nord-vest comuna Coșna, nord-est comuna Iacobeni, est cu orașul Vatra Dornei, sud-est comuna Șaru Dornei, sud comuna Poiana Stampei.

Suprafața totală a comunei este de 22.129 ha, iar populația comunei este de 4.630 persoane. Comuna are 4 sate: Dorna Candrenilor, Poiana Negrii, Dealul Floreni, Simizi.

La Dorna Candrenilor, până nu demult, calea ferată trecea prin centrul localității, dar a fost mutată în partea de nord a comunei. Chiar la ieșirea din Vatra Dornei,

profilul impunător al Ouşorului (1639 m altitudine), atrage atenţia oricărui călător, dominând orizontul local. De altfel Dorna Candrenilor este aşezarea cea mai apropiată de acest munte, fiind situată la poalele sudice ale lui. Aşa se explică faptul ca vârful conic, deosebit de atrăgător, al Ouşorului se înfăţişează în toată splendoarea lui, cu brâul de un verde întunecat, dat de pădurea de molid, care îl încinge de jur-împrejur.

Drumeţul ajuns pe aceste meleaguri, cu greu va rezista ispitei, lăsându-se învins până la urmă de chemarea ademenitoare a muntelui. Până în vârf va trebui să urce 800 m, dar orizontul larg ce se deschide de aici va răsplăti din plin efortul. Astfel, dintr-o rotire poţi cuprinde cu privirea întreaga lume de munţi din nordul Carpaţilor Orientali şi chiar din centrul acestora. Spre sud, mai ales de la gura pârauului Negrişoara se profilează silueta maiestooasă a Călimanilor.

Comuna Dorna Candrenilor este cunoscută mai ales pentru renumitele sale izvoare minerale, în parte valorificate încă din secolul trecut. Astfel, la Dorna Candrenilor, în anul 1898 a fost construit un stabiliment balnear, cu băi carbogazoase şi nămol. Staţiunea a funcţionat până în anul 1937, când clădirea a fost mistuită de un incendiu.

Astăzi, izvoarele minerale de pe teritoriul comunei sunt valorificate în staţii de îmbuteliere şi se lucrează la refacerea staţiunii turistice. Din punct de vedere economic, Dorna Candrenilor dispune şi de alte ramuri productive: lactate şi brânzeturi, forestieră, zootehnica etc.

Vizitatorul sosit aici va remarca desigur arhitectura specific bucovineană, cu case mari construite din lemn, multe dintre ele cu etaj, cu numeroase încăperi, cu frumoase decoraţii exterioare având motive florale sau geometrice, în general stilizate. Spre marginea aşezării casele sunt din ce în ce mai risipite, pierzându-se spre poalele munţilor, fapt care dă o notă caracteristică peisajului în care se încadrează armonios.

De asemenea, călătorul ce poposeşte aici va admira, de bună seamă, frumosul port al localnicilor, dominat de culorile roşu şi albastru, sau al iei la care se disting verdele, albastrul, roşul şi movul.

IMPORTANTA CREATIVITATII LA VARSTA PRESCOLARA

GHEORGHIOU IONELA

Vârsta ce cuprinde cea mai importantă experiență educațională în viața unei persoane este preșcolaritatea.

Pe parcursul ei, înregistrăm, ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea individualității umane și unele dintre cele mai semnificative achiziții, ce vor avea ecouri în etapele dezvoltării.

Nu trebuie să facem abstracție de una din dimensiunile esențiale pentru întreaga dezvoltare și afirmare a personalității “Creativitatea”.

Termenul de creativitate, își are originea în cuvântul latin “creare”, care înseamnă, “a făuri, a naște, a zămisli”.

A crea, înseamnă, a face să existe, a cauza, a produce. Prin meseria pe care o practic, consider că satisfac și dezvolt curiozitatea copiilor, dorința de investigație, explicație. Conținutul acestui proces, este un mijloc de activare și dezvoltare a creativității.

Căile de stimulare a creativității, încep de la jocurile libere și se termina cu educația fizică. Spiritul de observație, atenția, reprezentările spațiale, imaginația creatoare, interesul și plăcerea de a desena, colora, etc., sunt dezvoltate prin activitățile din grădiniță. Atenție mare, trebuie acordată, educației estetice, reprezentând o componentă indispensabilă a formării și dezvoltării a capacității de a recepta, interpreta și a crea frumosul.

Elementul central, pe care mă axează, îl constituie, dezvoltarea sensibilității artistice, trăirea sentimentelor, admirația pentru frumosul din natură, artă, etc. Un prim pas este depistarea abilităților copiilor, talentelor, încurajarea intereselor, trezirea încrederii în forțele proprii. Din experiența mea didactică, acumulată, am constatat că jocul reprezintă o modalitate eficientă, care îi permite copilului, să se exprime liber, spunând ceea ce simte, vede, apropiindu-l de sensurile multiple ale lumii înconjurătoare, dezvoltându-i imaginația. Conform experienței, acumulate, consider că activitatea artistico-plastică este una din activitățile ce vine în ajutorul copiilor de a-și exprima liber dorințele, sentimentele, etc. În cadrul activităților solicit participarea tuturor copiilor, stimulez interesul de a participa activ, ofer libertatea de a gândi, simți, exprima. Orice desen simplu sugerează impresii, trăiri, sentimente și gânduri. Prin abilitatea mea de educator, conduc copiii în activitate creatoare, învățându-i treptat, canalizându-i spre rezultatele obținute. Un cadru didactic reactiv, este atunci când, indiferent de modalitatea de desfășurare a activității, frontal, respectiv, individual, copilul își exercită capacitățile. Fiecare educatoare, trebuie să cunoască, copilul cu preferințele sale, să-l stimuleze și să le pună la îndemână diferite materiale. În activitățile plastice

este bine de desfășurat activitatea pe grupuri cu aceleași preferințe. Putem descoperi valori individuale. Educatoarea trebuie să comunice cu preșcolarii asupra modului cum putem înfrumuseța diferite lucruri, obiecte confecționate atât de ei cât și de noi , adulții. Putem iniția diverse exerciții cu scopul de a obține cât mai multe idei în a decora obiecte. În activitățile desfășurate cu copiii ,noi adulții,trebuie sa înțelegem că obiectele ornate de cei mici le dau o satisfacție constructivă preșcolarilor. Copiii trebuie deprinși a privi conștient formele lumii înconjurătoare ,a le analiza și compara pentru a descifra sensul subtil al existenței lor. Prin desenul decorativ le dezvoltăm copiilor gustul pentru frumos și simțul de ordine. La început el trebuie să fie un desen simplu fiind urmat de lucruri complexe. Dacă la 3-ani copilul desenează imaginea unui obiect care este mult mai simplificată și redată schematic la vârsta de 5-ani putem observa cu ușurință desenele au un aspect complex.

Trebuie oferite copiilor posibilități de îmbogățire a reprezentărilor, încurajarea aptitudinilor și dezvoltarea personalității creative. Întotdeauna trebuie folosite metode noi, care să nu plictisească copilul. Dacă metodele sunt alese cu grijă, activitatea copiilor devine un proces plăcut și creator. Ele trebuie să fie alese conform noțiunilor comunicate, dându-le șansa copiilor de a fi creativi. Educatoarea trebuie să trezească în copiii, emoția, dorința de a ști, de a descoperi. Relația dintre educatoare și copii, joacă un rol important în dezvoltarea creativității. Atitudinea deschisă, prietenoasă, pozitivă a educatoarei, determină copilul să-și exprime la rândul său deschis sentimentele. Climatul socio-afectiv este una din condițiile de care țin cont în activitatea mea. Aprecierile pozitive, încurajarea, atitudinea pozitivă față de preșcolari, sunt foarte importante pentru dezvoltarea creativității.

BIBLIOGRAFIE;

CRISTEA G.-Psihologia Educației-Editura Coresi,București ,

E Beat M-Talent ,inteligenta,creativitate-Editura Științifică,București,

E Gabroveau M.-Aspecte psihologice ale formei sentimentelor moral-estetice prin arta -Editată de revista de Pedagogie ,București.

E Găbjea I-Scoală creatoare -Editura Casei Școlilor, București,

E Landa E.-Psihologia Creativității-București E

Strategii incluzive în procesul predării-învățării pentru integrarea elevilor cu CES

Maniu Valeria Angela

Atitudinea și acțiunea profesorului față de elevii cu dificultăți de învățare este determinată de înțelegerea faptului că fiecare elev este unic și are valoarea sa indiferent de problemele pe care le prezintă în procesul de învățare școlară. Există o serie de cerințe generale față de organizarea predării și învățării în clasa obișnuită în care se întâlnesc copii cu CES: acești copii au nevoie de o învățare multisenzorială explicită, fiind necesară folosirea de metode și suporturi de învățare variate, inițierea adecvată a copiilor în lectură și scriere, ceea ce presupune alte metode și mijloace decât cele folosite în mod obișnuit, construirea unei imagini pozitive despre sine.

Aceasta se poate realiza pe fondul unor activități de grup orientate spre valorizarea posibilității fiecăruia și pe un sistem de relații pozitive. Elevii cu CES au nevoie de profesori care înțeleg modul lor de învățare, se pot adapta ritmului acestora și îi pot orienta să-și depășească dificultățile fără a-i desconsidera.

În disciplinarea copilului, regula de aur este consecvența. Atitudinea cadrului didactic și a părintelui să fie constantă: dacă azi a scris indescifrabil, nu îl ignorați când acest comportament se repetă. Va profita de inconsecvența dumneavoastră și vă va manipula. Feriți-vă a critica și eticheta negativ copilul, lovind în stima lui de sine. Critica pozitivă se referă la comportamentul lui nedorit și este o ocazie pentru a-i explica de ce nu agreeți acest comportament: "Știu că îți este greu, dar nu înțeleg nimic din ce ai scris! Tu înțelegi? Hai să facem în așa fel încât măcar unul dintre noi să priceapă ceva din ce ai scris." Fiți consecvenți în a lăuda copilul și a-l recompensa dacă are un comportament pozitiv, obișnuiți-l să respecte un program zilnic, stabiliți obiective reale, învățați-l să-și asume responsabilități, alcătuiți un program al activităților pe care vreți să le faceți împreună cu copilul, însă nu faceți mai multe lucruri deodată, ci concentrați-vă pe un singur aspect. De exemplu, un obiectiv pe termen lung este însușirea de către copil a deprinderii de a fi ordonat. Unul din obiectivele pe termen scurt poate fi încurajarea comportamentului de a-și pune lucrurile în ghiozdan. Probabil că o să le "arunce" pur și simplu în ghiozdan. Ar fi nerealist să-i cereți la început să le și aranjeze. Va fi un pas ulterior. Așa că, demonstrați-i copilului ce trebuie să facă. Dați-i instrucțiuni clare și scurte. Schimbările se vor lăsa așteptate, e nevoie de timp pentru formarea deprinderilor!

Dacă dorim să intervenim în favoarea copiilor- cu sau fără cerințe educative speciale-, trebuie să le oferim tuturor o educație de calitate pentru toți într-o școală pentru toți.

Bibliografie:

1. Mara, D.(2009). Strategii didactice în educația incluzivă, ediția a II-a. București:

Didactică și Pedagogică

2. Popovici, D.V.(1999). Elemente de psihopedagogia integrării. București: Pro Humanitate
3. Vrăjmaș, T.(2001). Învățământul integratși/sau incluziv. București: Aramis

Bariere în calea comunicării interpersonale

MICU ELENA VERONICA

Trăim și vom trăi vremuri ale comunicării. Peste tot și cu mijloace tot mai perfecționate comunicăm. S-ar putea crede că odată cu intensificarea și extinderea comunicării, a întreținerii nevoii schimbului de informații, oamenii învață și știu de la sine să comunice. Însă, la o privire mai atentă, se observă că la nivel microsocial atmosfera nu este lipsită de neînțelegeri, de formalism, de nesincronizări, de confruntări interpersonale (și /sau grupale, comunitare). În relațiile lor directe, oamenii nu au ajuns și nu ajung automat să comunice mai bine. Este necesar să învățăm – într-o societate a comunicării – cum să comunicăm mai bine, mai eficient, mai sincer.

În ciuda tuturor eforturilor, un număr de bariere se pot interpune în calea unei comunicari eficiente. Un obstacol major este ca nici un mesaj nu e receptat exact în forma în care el a fost emis. Receptorul poate amplifica, modifica, interpreta

gresit sau chiar ignora mesajul. Bariere apar datorită lipsei unui sistem de referință comun sau unei diferențe de experiență între emițător și receptor. Una dintre caracteristicile principale ale procesului de comunicare este eficiența coordonării ei. Informația disponibilă trebuie să fie: completă, exactă și oportună. Succesul răspunsului la fiecare mesaj depinde de precizia mesajului original, de interpretarea și înțelegerea sa de către receptor și de către conexiunea inversă.

Cu toate eforturile, nu totdeauna se găsește formula potrivită de comunicare. Blocajele care pot interveni au diverse cauze; atât emițătorul cât și receptorul trebuie să fie conștienți ca între oameni există diferențe de ordin psihologic, de pregătire, de sisteme în care trăiesc și care pot crea greutăți ori relații tensionate. De aceea, gospodărirea comunicării este importantă.

Barierile în calea comunicării sunt multiple și pot fi clasificate în diverse categorii. Cercetătorii fenomenului informațional descoperă bariere de infrastructură (exprimă posibilitățile desfășurării concrete), de structură (reprezintă realitatea desfășurării fenomenelor comunicaționale și pot fi lingvistice sau extralingvistice) și de suprastructură informațională (rezultatul tehnicizării, numite și bariere de acces)

Alți cercetători clasifică barierele informaționale astfel: lingvistice, geografice, politice, de vârstă, istorie, socio-profesionale, profesionale, organizatorice. Întotdeauna comunicarea are loc într-un anumit mediu și într-un context specific, ce îi conferă semnificație. Natura acelui context poate împiedica procesul de comunicare. Există o serie întreagă de obstacole care pot duce la întreruperi sau care determină alterarea mesajului.

Blocajele comunicării pot avea o asemenea intensitate, încât între informația transmisă și mesajul perceput să existe diferențe vizibile. Comunicarea inefficientă cauzează singurătate, conflicte, probleme în familie, insatisfacții profesionale, stres psihologic, boli fizice și chiar moartea, atunci când comunicarea este complet întreruptă.

În raporturile interumane E. Limbos identifică patru tipuri de bariere personale care blochează comunicarea:

- bariere cauzate de contextul socio-cultural (conflictul de valori și lipsa cadrelor de referință, condiționarea și manipularea prin mass-media, prejudecățile, diferențele culturale);
- bariere cauzate de frica endemică (înfruntarea, agresivitatea, principiul competiției, rezistența la schimbare, lipsa încrederii în sine);
- bariere cauzate de atitudinile individualiste (comportament egocentric, necunoașterea propriei persoane, sentimentul de incompetență sau ineficiență, lipsa de obiectivitate și realism, pasivitate excesivă);

- bariere referitoare la relațiile individ-grup (marginalizarea, lipsa de autenticitate, izolare).

Leonard Saules considera ca în procesul de comunicare pot interveni:

- bariere de limbaj (aceleași cuvinte au sensuri diferite pentru diferite persoane, starea emoțională a receptorului poate deforma ceea ce aude, ideile preconcepute și rutina influențează receptivitatea, dificultăți de exprimare, etc);
- bariere de mediu (climat de munca necorespunzător, folosirea de suporturi informaționale inadecvate, etc);
- bariere de concepție (existența presupunerilor, exprimarea cu stângăcie a mesajului de către emițător, concluzii pripite asupra mesajului, lipsa de interes a receptorului față de mesaj).

Sidney Shore identifica trei tipuri de blocaje ce constituie reale probleme în realizarea procesului de comunicare:

- bariere de ordin emoțional (teama de a nu comite greșeli, neîncrederea față de superiori, colegi, dificultatea de a schimba modul de gândire, dependența excesivă de opiniile altora, etc);
- bariere de ordin cultural (dorința de a se conforma modelelor sociale, dorința de apartenență, slaba capacitate de a transforma sau modifica ideile, etc);
- bariere de ordin perceptiv (incapacitatea de a distinge între cauză și efect, refuzul de a sesiza, de a releva, incapacitatea de a defini lucrurile, îngustarea excesivă a punctului de vedere).

În privința primului tip de blocaje, de natură personală, capacitatea de a-l asculta pe cel de lângă noi se poate învăța. Cu toții avem tendința de a fi pseudo-ascultători din când în când. Acest lucru este cu siguranță util, pentru că energia noastră este limitată. În probleme importante însă, este bine să ne ascultăm interlocutorul, încercând să eliminăm blocajele.

Un astfel de blocaj este comparația. Avem tendința ca, în loc să-l ascultăm pe partenerul nostru de discuție, să ne comparăm cu el, să încercăm să stabilim cine e mai competent, cine are mai multă dreptate, cine a greșit sau cât de jigniți ne simțim. Mesajul celuilalt ne trece astfel pe lângă ureche.

Tendința exagerată de a vedea dincolo de vorbele partenerului pentru a afla ceea ce gândește sau urmărește cu adevărat, de a interpreta și de a analiza în detaliu vorbele, tonul, gesturile sau privirea celuilalt ne împiedică să înțelegem cu adevărat ceea ce interlocutorul tocmai ne comunica.

Filtrele se referă la tendința de a selecta doar informațiile care ne convin, care ne confirmă așteptările sau care sunt legate strict de domeniile noastre de interes. A pune etichete de la bun început, a emite judecăți de valoare, înainte de a înțelege

cu adevărat mesajul celuilalt, a-l introduce deja pe interlocutor într-o categorie până să spună tot ce are de spus este, de asemenea, nociv pentru ascultare. Identificarea are loc atunci când povestea pe care ne-o spune celălalt reactivează o insatisfacție personală, o suferință. Din acel moment, nu mai suntem disponibili pentru ascultare și pentru povestea partenerului. Visarea cu ochii deschiși în timpul unui dialog, mai ales atunci când suntem obosiți sau plictisiți, este un alt blocaj în ascultare. Oricare dintre noi tanjește după aprobare, înșă a fi de acord cu absolut orice, încercând să ne facem plăcuți cu orice pret sau să evităm conflictul, este o acțiune nesănătoasă pentru ascultare.

Nevoia de a avea întotdeauna dreptate ne închide la critici și la sugestii poate utile. Nu mai ascultăm ceea ce ne comunică interlocutorul. Contestarea, nerăbdarea de a-l contrazice, de a ne manifesta opoziția, ne determină să nu mai ascultăm restul ideilor expuse. Cei care au convingeri foarte puternice sau care au tendința de a contesta autoritatea celuilalt sunt cei mai predispuși pentru acest tip de blocaj.

Diferențele de percepție sunt doar rădăcina altor bariere de comunicare. „Modul în care noi privim lumea este influențat de experiențele noastre anterioare, astfel că persoane de diferite vârste, naționalități, culturi, educație, ocupație, sex, temperamente etc. vor avea alte percepții și vor recepta situațiile în mod diferit”, afirmă Nicki Stanton.

Deși îmbracă forme diferite, constituind reale probleme în realizarea procesului de comunicare, barierele nu sunt de neevitat, existând câteva specte ce trebuie luate în considerare pentru înlăturarea lor: -planificarea comunicării, determinarea precisă a scopului fiecărei comunicări, -alegerea momentului potrivit pentru efectuarea comunicării, -clarificarea ideilor înaintea comunicării, -folosirea unui limbaj adecvat.

„Cea mai mare problemă a comunicării este iluzia că ar fi fost efectuată în manieră corectă”

GEORGE

BERNARD SHAW

Bibliografie:

1. Gabriel Albu, Comunicare interpersonală, Ed. Institutul European, Iași 2008
2. Irena Chiru, Comunicare interpersonală, ediția a II-a, Ed. Tritonic, București 2009
3. Jean-Paul Abric, Psihologia comunicării, Teorii și metode, Editura Polirom, București, 2002
4. Mihai Dinu, Fundamentele comunicării interpersonal, Ed. All, București 2008

Nota: Autorii lucrărilor au confirmat că lucrările trimise sunt originale, aceștia port întreaga răspundere pentru conținutul lucrării, cu excepția materialelor de domeniu public și a extraselor din alte lucrări care au fost incluse cu permisiunea scrisă a proprietarilor de drept de autor și cu menționarea surselor. De asemenea, aceștia au garantat că lucrările trimise nu lezează drepturile de autor ale altor persoane și nici eventuale înțelegeri preexistente publicării în acest document. Prin publicarea lucrărilor, autorii garantează că nimic din conținutul lucrărilor nu poate da naștere unor urmăriri penale sau acțiuni civile pentru daune sau alte prejudicii, în cazul provocării unor asemenea daune sau prejudicii, autorul lucrării are obligația de a plăti despăgubiri. Autorii lucrărilor publicate se obligă să informeze Editura asupra citărilor sau includerilor în lucrare a materialelor scrise sau ilustrate din orice sursă.

